

ምዕራፍ ስምንት።

የቅርንጥስ ክርስቲያኖች መንፈሳዊ እባታቸውን የጠየቁት ሁለተኛ ጥያቄ ለጣዖት ስለ ተሠዋ ሥጋ ነበረ። ይህን ሥጋ መብላት ይገባቸዋል እይገባቸውም? ለዚህ ጥያቄ መልስ የሚሆነው በም. 8 በም. 9 እና በም. 10 ላይ ተጽፎ ይገኛል።

በም. 8 ላይ ሐዋርያው «እውቀት አላችሁና ለመብላትስ በእውነት መብት አላችሁ፤ ወንድማችሁን ታሰናክሉ እንደሆነ ግን በመብታችሁ ባትጠቀሙ ይሻላል» ይላቸዋል።

በም. 9 ላይ ሐዋርያው «እኔማ መብት ነበረኝ፤ ግን ሰውን ለመተምና አክሊልን ለማግኘት ስለ እኔ በመብቱ አልተጠቀምሁም» ብሎ ራሱን እንደ ምሳሌ ያደርጋል።

በም. 10 ላይ ሐዋርያው «ይህን ሥጋ መብላት እጅግ ያስፈራል፤ ሆኖም መብላት ከጠቀመ ተጠንቅቃችሁ ብትበሉት እይንዳም» ብሎ መጨረሻ ውላጅውን ይሰጣል።

ይህን ምዕራፍ ማለትዋል ሰንወድ ዘመኑንና የቤተ ክርስቲያንን ሁኔታ መገንዘብ ያስፈልገናል። ቅርንጥስ ታላቅ ከተማ ነበረ፤ ሕዝቡም እረመኔዎች ነበሩ። እረመኔዎች ሆነ ብዙ አማልክትን እያመለኩ ጣዖታትን አበዙ። በየበዓላቱ ቀን፤ ሕፃንም ሲወለድ፤ ሰው ሚስት ሲያገባ ወይም ሰው ሲሞት፤ ለእነዚህ ጣዖታት መሥዋዕትን ይሠጧል ነበር። ይህም ብቻ ሳይሆን ለማኅበር ሲሰበሰቡ ወይም ሰው ወደ ዝመድ ቤት ተጠርቶ ግብዣ ሲደረግ ሥጋ ታርዶ መሥዋዕት ይቀርብና እድምተኞቹ ባንድነት ይበሉት ነበር። ይህም እጅግ የጻና በሰው ሁሉ የተደረገ የአገር ደንብ ነበረ። ለመሥዋዕት ክቀረበው ሥጋ ጥቂቱ በመሠዊያ ላይ ሲቃጠል የቀረው ግማሹ ለካህን ግማሹም ለአቅራቢው ተሰጥቶ፤ ወይም በማኅበር ይበላ ወይም በገበያ ይሸጥ ነበር። በዚህ ምክንያት በጣዖት ቤት ተሰብስቦ መብላት ደንብ ነበረ፤ ከዚህም የተነሣ በገበያ ከሚገኘው ሥጋ የሚበልጠው ለጣዖት የተሠዋ ሥጋ ሆነ።

እንግዲህ ክርስቲያኖች ተቸገሩ። በጣዖት ቤት ወደሚደረገው ግብዣ ይሂዱ እይሂዱ? ባይሂዱ መቼም ማስቀየም ራስንም ከባልንጀራ ሁሉ መለየት አይቀርም ነበር። እንደዚሁም ሁሉ በገበያ የሚገኘውን ሥጋ እንበላም ቢሉ በቤታቸው መቸገር ብቻ ሳይሆን የሥራ ጓደኞቻቸው ወደ ቤታቸው ቢጠሩአቸው ይቸገራሉ። ከእነዚያ የሥራ ጓደኞች የሚበዙት እረመኔዎች ይሆናሉና የቀረበው ሥጋ ለጣዖት የተሠዋ ይሆናል። ታዲያስ ይሂዱ እይሂዱ? ቢሂዱና ይህን ሥጋ ቢበሉ ከጣዖት ጋር የተሰማመ ይመስል የለምን? ክርስቲያኖች እንግዲህ ተቸገሩ። እኩሌቶቹ፡ - ሉረ! ሰው ሁሉ ጣዖት ምንም እንዳይደለ ያውቃልና በጣዖት ሞኝነት የሚታለል የለም! ስለዚህ ብንሄድ ብንበላም ምን አለበት? ሲሉ ሌሎቹ ተጠራጠሩ፤ ሲሄዱም ሊበሉም አልወደዱም።

ቁ. 1-6። ይህ የምዕራፉ መጀመሪያ ክፍል የእውቀት ክፍል ነው። ሐዋርያው መልስ ሲጽፍ ከእነርሱ ዘንድ በመጣው ደብዳቤ ላይ የተገኙትን ብዙ ቃላት ይጠቅሳል። ለምሳሌ፡ - የቅርንጥስ ክርስቲያኖች በእውቀታቸው ተመክተው፡ - «ሁላችን እውቀት አለን»። እሉ። ጳውሎስም ቃላቸውን መነሻ አድርጎ «እውቀትስ አላችሁ፤ እውቀት ግን ብቻውን ሲሆን የታመነ መሪ አይሆንላችሁም» ብሎ መለሰላቸው። እውቀት ብቻ ያስታብያል በሌሎችም ሰዎች ድካም ያሥቃል! ስለዚህ እውቀት ብቻውን ሲሆን ሰውን ወደ መበደል ያደርሳልና እውነተኛ መሪዎችን ሊሆን አይችልም። ፍቅር ግን ሲኖርበት

ደካማው ሳይበደል ይታነጻል። ሁለተኛ ደግሞ፡ የዛሬ እውቀት ንደሉ ነውና (ም. 13፡13) ሰው ሌሎችን እስኪንቅ ድረስ በእውቀቱ ቢኮራ ገና ምንም አልተማረም ማለት ነው። ስለዚህ ማንም ሰው ዛሬ በእውቀቱ መኮራት አይገባውም። ዋጋ ያለው ነገር ማወቅ ሳይሆን በእግዚአብሔር ዘንድ መታወቅ ነው። (2 ጢሞ. 2፡19። ገላ. 4፡9።) ስለዚህ መረእኝን እውቀት ሳይሆን ፍቅር ቢሆን ይሻላል።

አሁንም ደግሞ ጳውሎስ ለጣዖት የተሠዋውን ሥጋ ስለ መብላት ሲጠይቁት «ጣዖት ሁሉ በዓለም ከንቱ እንደሆነ እናውቃለን» ደግሞ «ከእንደ በቀር ማንም እምላክ እንደሌለ እናውቃለን» ብለው የቅርንጥስ ክርስቲያኖች የጻፉትን ቃል ይጠቅሳል። በቃላቸውም ተስማምተዋል፤ ምክንያቱም ይህ ከጥንት ጀምሮ መሠረታዊ የአይሁድ እምነት ኖሮአል። (ዘጸግ. 4፡39፤ 6፡4) ክርስቲያኖችም ተቀብለውት አጽንተውታል። ከእግዚአብሔር በቀር ሌላ እምላክ ከሌለ፤ መኖሪያቸው እኩሌቶቹ በለማይ (የሐዋ. 14፡11) እኩሌቶቹም በምድር (በተራራ ላይ) እንደ ሆነ የታሰበ ሌሎች አማልክትና በአሊም (ጌቶች፡ ሆሌ. 2፡16፡17) እንዳሉ ቢባልም እንኳ እነርሱ ከንቱዎች እንደ ሆኑ በእውነትም በፍጹም እንደሌሉ ታውቀዋል። ለሌሎቹ ሰዎች እንኳ አማልክትና ጌቶች የተባሉት ቢኖሩም ለክርስቲያኖች እንደ እምላክ ብቻ እንድ ጌታም ብቻ አለ። እምላክ፡ የሁሉ ምንጭ የሆነ እብ ነው፤ (ኤፌ. 4፡6) ጌታ፡ ሁሉ የተደረገበቱ አድራጊ ኢየሱስ ክርስቶስ ነው። (ዮሐ. 1፡3። ቆላ. 1፡15-17። ዕብ. 1፡2።) እነዚህም ሁሉ እንድ እግዚአብሔር ናቸው። (1 ጢሞ. 2፡5።) ሌላም እምላክ ሌላም ጌታ የለም።

ቁ. 7-13። የምዕራፉ ሁለተኛ ክፍል የፍቅር ክፍል ነው ከዚህም በላይ እንዳየነው ሁሉ ከእውቀት ፍቅር ይበልጣል። ሐዋርያው «ሁላችን እውቀት አለን»። ብለው የቅርንጥስ ሰዎች የተናገሩትን ቃል ይደግፋል። ሆኖም ይህ እውቀት በሁሉ ዘንድ ስለማይገኝ ለጣዖት የተሠዋውን ሥጋ መብላት ገና ተገቢ አይሆንም ይላል። ምክንያቱም፡ እንበላ እንደሆነ ደካማ ወንድማችንን አናሰናክል ይሆናል! ማለት፡ እውቀት የሚፈቅደውን ፍቅር ምናልባት ይከለክላል ማለት ነው።

ዘመኑንና ሁኔታውን ደግመን እናስብ። የቅርንጥስ ሰዎች እንደ ተሰሉንቁ ሰዎች ሆነው አሁን በቅርቡ ብቻ ስሕያውና ለእውነተኛ እምላክ ያገለግሉ ዘንድ ከጣዖቶች ወደ እግዚአብሔር ዘወር ብለው ነበር። (1 ተሰ. 1፡9፡10።) ዕድሜአቸውን ሁሉ ጣዖታትን ለምድራው ነበር፤ ጣዖታትም ሕይወታቸውን በሙሉ ገዝተው ነበር። እንግዲያስ የጣዖትን ነገር በአንድ ጊዜ ለመተው ቀላል ነገር አልነበረም። ጣዖት ሁሉ በዓለም ከንቱ እንደ ሆነ፤ ከአንድም በቀር ማንም እምላክ እንደሌለ በእእምርአቸው አውቀዋል! ሆኖም አለ የሚል ስሜት ገና አልሰቀቃቸውም። ሌሎች አማልክትና ሌሎች ጌቶች እንደሌሉ ቢያውቁም የዱር አላብና ልማድ ጸንቶባቸዋልና አንዳች ዓይነት ነገር፤ ወይም መናፍስት ወይም ገዢነት፤ እንዳሉ ይሰማቸዋል። ይህም ስለ ሆነ ለጣዖት የተሠዋውን ሥጋ ሲበሉ ያ ስሜት ያሰናክላቸዋልና በጥርጥር ስለሚበሉት ሐሊናቸው ይረከባል። (ሮሜ. 14፡23።) እንግዲያስ ለምን ብለው ይብሉት? መብልን መብላት ወይም አለመብላት ወደ እግዚአብሔር ያቀርባል እንዴ? ባንበላ በእርሱ ዘንድ ንደሎች ሆነን እንገኛለን? ወይስ ብንበላ ደግሞ እብዝተን አንዳች ነገር መጨመራችን ነው? ከቶ አይደለም።

የቅርንጥስ ሰዎች «ለመብላት መብት አለን»። እሉ። መብትማ አላቸው። መብታቸው ግን ለሌሎች ሰዎች እንቅፋት ቢሆንባቸው! ለምሳሌ፡ እውቀት ያለህ የጻናህ ክርስቲያን

ስትሆን በጣዖት ቤት በማዕድ ተዘልለህ ተቀምጠሃል። እዚያ ተቀምጠህ ላለህ ሕሊናው የደከመ ሰው ያይሃል። እንደዚህ ማድረግ የማይገባ መሆኑን ሕሊናው ያስታውቀዋል፤ እንተ ግን ብርቱው እዚያ ተቀምጠሃልና እርሱ የማይገባ እንደ ሆነ የሚቆጥረውን ነገር ለማድረግ ይታነጻል (ሮሜ. 14፡14)። ማለፊያ በሆነም በእንተ እውቀት ይህ ሰው ለዘላለም ይጠፋል፤ ሕሊናውን በድሎአልና። ማነጽስ ይገባሃል (ቁ. 1)፤ ወደ ጥፋት ታንፀው እንደሆነላ? ይፈርድብህ የለምን? ይህ ሰው ደግሞ የውጭ ሰው አይደለም፤ ወንድም ነው እንጂ። (ከቁ. 11 ጀምሮ እስከ ቁ. 13 ድረስ «ወንድም» የተባለው ቃል 4 ጊዜ ተጽፎ ይገኛል።) ወንድም ብቻ ሳይሆን ሰው የሞተለት ወንድም ነው። ተራ ሰው የሞተለትም ወንድም ብቻ ሳይሆን ክርስቶስ የሞተለት ወንድም ነው። (ሮሜ. 14፡15።) ይህንን መበደል ምንኛ ከፋ ነው! እርሱንም ብቻ መበደልህ እይደለም፤ ክርስቶስን ትበድላለህ እንጂ። (ማቴ. 10፡40-42፤ 25፡40፡45።)

እንግዲያስ «ለጣዖት የተሠዋውን ሥጋ መብላት ይገባል አይገባም?» ብለው የቆርንቶስ ሰዎች ላቀረቡት ጥያቄ ሐዋርያው «እውቀት አላችሁና ለመብላት መብት አላችሁ፤ እኔው ግን መብል ወንድሜን የሚያለናክል ከሆነ ለጣዖት የተሠዋውን ሥጋ ይቅርና ስለ ፍቅር ብዬ ማንኛውንም ዓይነት ሥጋ ሁሉ ለዘላለም አልበላም» ይላል።

ማስገንዘቢያ።

ሀ/ «ሁላችን እውቀት እንዳለን እናውቃለን» ቁ.1። ይህን ምዕራፍ የምናነብ ክርስቲያኖች ከዚህ በላይ የተጻፈውን ቃል ሁሉ አጅግ በጣም ልብ እናድርገው። በእኛ ዘንድ ደግሞ ይህ የእውቀት ዘመን አይደለምን? ዛሬም ሰው ሁሉ ያውቅ የለምን? ከዱሮ ጨለማ ወጥተን ብርሃንን አገኘን፤ ከዱሮም እስራት ሁሉ ነፃነት ተሰጠን። እንግዲያስ እንጠንቀቅ፤ እውቀት ያስታብያልና! እውቀት መጥፎ እንደ ሆነ እይደለም፤ እውቀት አጅግ መልካም ነው! ሆኖም ገቢራችንን በትምህርት ባገኘነው እውቀት ብቻ ብናደራጅ ከፍ ያለ ስሕተት እናደርግ ይሆናል። «እውቀት አለን፤ ሰውን ሁሉ እናከላለን ክብዙም እንበልጣለን» ስንል ወንድማችንን በመናቅ ምክንያት እንዳንበድል መጠንቀቅ ያስፈልገናል።

በዚህ ምዕራፍ ውስጥ ስለ ታላላቅ የሃይማኖት ነገሮች፤ ስለ ጽድቅና ስለ ዘላለም ሕይወት በክርስቶስ ስለማመን ሳይሆን ዕለት ዕለት ስለሚገጥሙን ዝቅ ስላሉ ነገሮች መናገሩ ነው። ለጣዖት የተሠዋውን ሥጋ እንደ መብላት ያሉ ነገሮች ናቸው። የተማረ ሰው እነዚህን ነገሮች ምንም እንዳይደሉ ያውቃልና ይንቃቸው ይሆናል። በሰው ሁሉ ዘንድ ግን ይህ ታላቅ እውቀት አይገኝምና ሌሎች እነዚህን ነገሮች ገና ሲያከብሩ ይኖራሉ። ይህም ሲሆን ያ አዋቂ ሊንቃቸውና እነርሱ የለመዱትን ነገር ገና አሁንም እንደሚፈጽሙ ሲያይ መሣቅ ወይም መዘበት አይገባውም። እውነተኛ ክርስቲያን ራሱን ለማላቅ ሳይሆን ሌሎችን ለማነጽ ተጠርቶአል። አንዳንዶች ክርስቲያኖች ግን ሰው እነዚህን ነገሮች ሁሉ ወዲያውኑ ወይም ካልተወ ወይም ሳይረገግ እርሱ እውነተኛ ክርስቲያን አይደለም ይላሉና ወይም አንዲተዉት ወይም እንዲያደርጉት ያደፋሩናላቸዋል ይቆሰቁሱለቸዋልም። እውነት። እንደዚህ ሲያደርጉ ወንድማቸውን በሃይማኖቱ ለማነጽ ያስቡ ይሆናል! ቢሆንም ሳያንጹት ያሰናክሉትና ወደ ጥፋት ያደርሱት ይሆናል። እውቀት ያለው ሰው በእውቀቱ ወንድሙን እንዳያጠፋ ምንኛ መጠንቀቅ ያስፈልገዋል! ተምራለሁ፤ ወደ

ውጭ አገርም ሄጀአለሁ ብሎ ተመልሶ ውንድሞቼን በእውቀቱ ለሚያስት ሰው ወዋለት! «እውቀት ያስታብያል፤ ፍቅር ግን ያንጻል» የተባለውን ቃል ልብ ያድርግ።

ለ/ «ሕሊናቸው ይረከሳል! ሕሊናቸውን ታቆሰላላችሁ።» (ቁ. 7፡12።) ሕሊናችንን ማርከስ ወይም ደግሞ የሌላውን ሰው ሕሊና ማቆሰል ምን ያለ አበላ ነው! ሕሊናችንን ከምንሰማ ይልቅ ሰውን ብንሰማ ሁልጊዜ ስሕተት መሆኑን ልብ እናድርግ። ለምሳሌ፤ እነዚያ ሕሊናቸው ደካማ የሆነ የቆርንቶስ ክርስቲያኖች ለጣዖት የተሠዋውን ሥጋ መብላት የማይገባ መሆኑ ሲሰማቸው አዋቂዎች ክርስቲያኖች ሲበሉት አይተው ሕሊናቸው ቢጸየፍባቸው እንኳ ለመብላት ተደፋፈሩ። መብላት ግን ክፉ አልነበረም፤ ተጠራጥረው ስለ በሉ ግን ሕሊናቸው ረከሰአል፤ እነርሱም ተኮነ። (ሮሜ. 14፡14፡23።) የረከሰ ሕሊና ምን ያለ መጥፎ ነገር ነው! የረከሰ ሕሊና ወደ መከንክንና ወደ እፍረት፤ ወደ ኩነኔና ከእግዚአብሔር ዘንድ ወደ መለየት ያደርሳል። ሕሊናን ማርከስ እጅግ በጣም መጥፎ ነገር ነውና ቅዱስ ጳውሎስ «በእግዚአብሔርና በሰው ፊት ሁልጊዜ ነውር የሌለበት ሕሊና ትኖረኝ ዘንድ እተጋለሁ» ብሎአል። (ዮሐ. 23፡1፤ 24፡16።) ስለዚህ የአንድ ነቢይን ቃል ሰምቶ ሕሊናውን በደረሰ ባልታዘዘው ነቢይ ሳይ የደረሰውን ጉዳት እናስብና ሕሊናችን ሊክለክለን ሲጥር የአንድ አዋቂ ሰው ቃል በመለማት ሕሊናችንን ከማርከስ እንጠንቀቅ። (1 ነገ. 13፡7-22።)

እንደዚሁም ሁሉ፤ ሕሊናው የተጠራጠረውን ለማድረግ በመደፋፈር የሌላውን ሰው ሕሊና ብናቆሰል በእርሱም በእኛም ላይ ኩነኔን እናመጣለንና እንዲህ ያለውን አበላ ከመሥራት እግዚአብሔር ይጠብቅን።

ሐ/ በእውነት እነዚህ ለጣዖት የተሠዋውን ሥጋ እንደ መብላት የሚመሳሰሉ ዝቅተኞች ነገሮች ደንጎነታችንን ይነካሉን? ብናደርጋቸው ባናደርጋቸውም ወደ እግዚአብሔር ያቀርቡናልን ወይስ ያርቁናልን? ሁለተኛ ደግሞ፤ መብላቱ ወይም አለመብላቱ፤ ይህን ታናሽ ነገርም ማድረግ አለማድረግ፤ ወደ እግዚአብሔር መቅረቢ ወይም ከእግዚአብሔር መራቁ ምልክትና ሚዛን ይሆናልን? ቅዱስ ጳውሎስ «መብል ወደ እግዚአብሔር አያቀርበንም፤ ባንበላም ምንም አይጎድለንም ብንበላም ምንም እይተርፈንም» ብሎ ይህን አላብ ሳይደግፍ ቀረ። (ቁ. 8።)

መ/ «ይህ መብላታችሁ ለደካሞች እንቅፋት እንዳይሆንባቸው ተጠንቀቁ።» (ቁ. 9።) በመቅድሙ ውስጥ «ለክርስቲያን የተፈቀደው ያልተፈቀደውም እንዴት ይታወቃል?» ለሚል ጥያቄ መልሱ በዚህ መልእክት ውስጥ ይገኛል ብለናል። የመልሱ ግማሽ በዚህ ምዕራፍ ውስጥ እንደ ተጻፈው ነው። ጥርጥር የሚደረግበት ማንኛውም ነገር ቢገጥመን ያን ነገር ለማድረግ የተፈቀደ እንደሆነ ያልተፈቀደም ልናውቅ ስንፈልግ ሁለት ነገር አስቀድመን ማሰብ ወይም ሁለት ጥያቄ አስቅድመን መጠየቅ ያስፈልገናል። እነዚህም 1ኛ ሕሊናችን ተለማምቶበታልን? 2ኛ፤ ፍቅርስ ያደርገው ነበርን? የሚሉ ናቸው።

1ኛ፤ እኛ ሁላችን ዛሬ እውቀት እንዳለን እናውቃለንና ሕሊናችን ከተለማመደን ያን ነገር እንዳናደርግ በእኛ ወገን በኩል ማለናክያ የለም። ሕሊናችን ግን የተጸየፈበት እንደሆነ ወይም ቢጠራጠር ለዘላለም ከቶ እናድርገው።

2ኛ፡ ክርስቲያን ሌሎችን ለማጽ ተጠርቶአልና ወንድማችንን ደግሞ ግሰብ ያስፈልገናል። ያ ነገር ለእኛ ፈጽሞ የተፈቀደ ነገር ይሆን ይሆናል፤ እኛ ግን ስናደርገው ወንድማችን ቢሰናከልበት ያን ነገር ግድረግ ከቶ እይገባንምና ለእኛ ደግሞ ያልተፈቀደ ነገር ይሆናል። ስለዚህ መሪዎችን ፍቅር ይሁን። ፍቅር ያደርገው እንደሆነ እናድርገው፤ ፍቅር ግን እይሆንም ቢል እናድርገው። ፍቅር እይታበይም፤ የማይገባውን እያደርግም፤ የራሱንም እይፈልግም (ም. 13፡4፡5)፤ ስለዚህ በእንድ ነገር ላይ ጥርጥር ወይም ክርክር ቢነግ ፍቅር መሪዎችን ሊሆን ይችላል።

እንግዲያስ የተፈቀደውን ያልተፈቀደውንም ልናውቅ ስንፈልግ በራሳችን በኩል ሕሊና፤ በሌሎችም በኩል ፍቅር ይፈቅድልን እንደሆነ አስቀድመን እናስብ። (ደግሞ በም. 6፡12 ላይ በማስገንዘቢያ ሀ፡ በም. 10፡31 - ም. 11፡1 ላይም በሚገኘው ማስገንዘቢያ የተጻፈውን ተመልከት።)

ሠ/ «እንተ እውቀት ያለህ በጣዖት ቤት በማዕድ ስትቀመጥ እንድ ሰው ቢያይህ ...» (ቁ. 10።) ክርስቲያን የትም ዘንድ ቢገኝ ለሌሎች ሁልጊዜ ምሳሌ ነው። ስለሆነም፤ በራሰቸው መልካም በሆኑ ነገሮች እንኳ ሌሎችን ልናስት ልናጠፋም እንችላለንና በእነዚህ በመልካሞች ነገሮች ስንኳ መጠንቀቅ ያስፈልገናል። በሐዋርያው ዘመን እንድ ሰው በጣዖት ቤት በማዕድ የተቀመጠውን ክርስቲያን በማየቱ ተሰናክሎ ወደ ጥፋት ለመድረስ እንደ ቢቃ፤ እንደዚሁም ሁሉ ዛሬ እንድ ሰው እኛን በዳንስ ቤት፤ በሲኒማ ቤት፤ በጠጅ ቤት በመብታችን ተጠቅመን ስንቀመጥ፤ ሲጃራን ስናጨስ ወይም ከዓለማውያን ጓደኞቻችን ጋር ስንደሰት ቢያየን ተሰናክሎ ለዘላለም ይጠፋ ይሆናል። ክርስቲያን ዘላለማዊ ነፍሱን እንዳይገድል በጣም ይጠንቀቅና ሌሎችን ስለሚያሰናክሉት የተባለውን የጌታን ቃል ያስብ። (ማቴ. 18፡6፡7።) በእውቀታችንና በብርሃናችን፤ በነፃነታችንና በመብታችን እንመካ፤ ነገር ግን «እኔ የወንድሜ ጠባቂ ነኝ?» ብሎ መጀመሪያው ነፍሱ ገዳይ በተናገረው ቃል ለማመካከት ሳናስብ (ዘፍጥ. 4፡9) በእኛ አብነት እንድ ወንድማችን ለዘላለም እንዳይጠፋ ብለን እካሄዳችንን ሁሉ እየተመለከትን ራሳችንን ከመልካሙም እንኳ እንጠብቅ።

* * *
* * * * * *

1፤ እኔ ነጻ አይደለሁም? ሐዋርያስ አይደለሁም? ጌታችንን ሊያሰስ ክርስቶስንስ አላየሁትም? እናንተስ በጌታ ሥራዬ ²¹ አይደላችሁም? የሐዋርያነቱ ማንተም በጌታ እናንተ ናችሁና ለሌሎች ሐዋርያ ባልሆን ለእናንተስ ምንም ቢሆን ሐዋርያ ነኝ።

314፤ ለሚመረምሩኝ መልሴ ይህ ነው። ልንበላና ልንጠግ ⁵¹ መብት የለንም? እንደ ሌሎች ሐዋርያትና እንደ ጌታ ወንድሞች እንደ ኪፋም፤ እንት ሚስታችንን ይዘን ልንዞር 6፤ መብት የለንም? ወይስ ሥራን ለመተው መብት የሌለን ⁷¹ እኔና በርናባስ ብቻ ነን? ከቶ በገዛ ገንዘቡ በወታደርነት የሚያገለግል ማን ነው? ወይስ ወይን ተክሎ ፍሬውን የማይበላ ማን ነው? ወይስ መንጋ እየጠበቀ ከመንጋው ወተት የማይጠግ ማን ነው?

8፤ ይህን በሰው ሥልጣን ብቻ እላለሁን? ሕግስ ደግሞ ^{9፤} ያን አይልም? የሚያበራየውን በራ እፋን እትሰር ተብሎ በሙሴ ሕግ ተጽፎአልና። እግዚአብሔርስ ስለ በራዎች ^{10፤} ይገደዋልን? ይህን የሚለው ፈጽሞ ስለ እኛ አይደለም? የሚያርስ በተስፋ ሊያርስ የሚያበራይም እንዲካፈል በተስፋ ሊያበራይ ስለሚገባው በእውነት ስለ እኛ ተጽፎአል። ^{11፤} እኛ መንፈሳዊን ነገር የዘራንላችሁ ከሆንን የእናንተን የሥጋዊን ^{12፤} ነገር እኛ ብናጭድ ትልቅ ነገር ነው? ሌሎች በእናንተ ላይ ይህን መብት የሚካፈሉ ከሆኑ እኛም ይልቁን እንዴታ?

ነገር ግን የክርቶስን ወንጌል እንዳንከለክል በሁሉ ^{13፤} እንታገላለን እንጂ በዚህ መብት አልተጠቀምንም። በመቅደስ ነገር የሚያገለግሉ ከመቅደስ የሆነውን ነገርን እንዲመገቡ፤ በመሠዊያውም የሚጸኑ ከመሠዊያው እንዲካፈሉ ^{14፤} አታውቁም? እንዲሁ ደግሞ ወንጌልን የሚሰብኩ ከወንጌል ቀለብ እንዲቀበሉ ጌታ ደንግኝአል።

15፤ እኔ ግን ከእነዚህ ሁሉ ምንም አልተጠቀምሁም። እንዲህ እንዲሆንልኝ ይህን አልጽፍም፤ ማንም ትምክህቴን ^{16፤} ከንቱ ከሚያደርግብኝ ሞት ይሻለኛልና። ወንጌልን ብሰብክ እንኳ የምመካበት የለኝም፤ ግድ ደርሶብኝ ነውና፤ ወንጌልንም ^{17፤} ባልሰብክ ወዮልኝ። ይህን በፈቃዴ ባደርገው ደመውዝ አለኝና፤ ያለ ፈቃዴ ግን ባደርገው መጋቢነት በእደራ ተሰጥቶኛል። ^{18፤} እንግዲህ ደመወዜ ምንድር ነው? ወንጌልን እየሰበክሁ በወንጌል ካለኝ መብት በሙሉ እንዳልጠቀም ወንጌልን ያለ ጥጋ ብናገር ነው።

19፤ ከሰው ሁሉ እርነት የወጣሁ ስሆን የሚበልጡትን ^{20፤} እንድጠቅም እንደ ባሪያ ራሴን ለሁሉ አስገዛለሁ። አይሁድንም እጠቅም ዘንድ ከአይሁድ ጋር እንደ አይሁዳዊ ሆንሁ፤ ከሕግ ቤታችን ያሉትን እጠቅም ዘንድ፤ እኔ ራሴ ከሕግ ቤታችን ባልሆን፤ ከሕግ ቤታችን ላሉት ከሕግ ቤታችን ^{21፤} እንዳለሁ ሆንሁ፤ ሕግ የሌላቸውን እጠቅም ዘንድ ያለ እግዚአብሔር ሕግ ባልኖር ነገር ግን በክርስቶስ ሕግ ቤታችን ላለሁ፤ ሕግ የሌላቸው ሕግ እንደ ሌለን ሆንሁ፤ ^{22፤} ደካሞችን እጠቅም ዘንድ ለደካሞች እንደ ደካማ ሆንሁ፤ በሁሉ መንገድ እንዳንዶችን እድን ዘንድ፤ ከሁሉ ጋር ^{23፤} በሁሉ ነገር እንደ እነርሱ ሆንሁ። በወንጌልም ማገበርተኛ እሆን ዘንድ ስለ ወንጌል ሁሉን አደርጋለሁ።

24፤ በእሸቅድምድም ስፍራ የሚርጡት፤ ሁሉ እንዲርጡ ነገር ግን እንዱ ብቻ ጥጋውን እንዲቀበል አታውቁም? ^{25፤} እንዲሁም ታገኙ ዘንድ ሩጡ። የሚታገልም ሁሉ በነገር ሁሉ ስውነትን ይገዛል፤ እነዚያም የሚጠፋውን እክሊል ^{26፤} ሊያገኙ ነው።

እኛ ግን የማይጠፋውን። ስለዚህ እኔ ያለ እሳብ እንደሚሮጥ ሁሉ እንዲሁ እልሮጥም፤
ነፋስን እንደሚጎስም²⁷¹ ሁሉ እንዲሁ እልጋደልም፤ ነገር ግን ለሌሎች ከሰበክሁ በኋላ
ራሴ የተጣልሁ እንዳልሆን ሥጋዬን እየጎሰምሁ አስገዛዋለሁ።

* * *
* * * * * *

ምዕራፍ ዘጠኝ።

ሐዋርያው ቅዱስ ጳውሎስ በም. 8 ላይ ለጣዖት ስለ ተወዋ ሥጋ ሲጽፍ ለደካማ
ወንድማቸው ሊሉ የቆሮንቶስ ክርስቲያኖች በመብታቸው እንዳይጠቀሙ መከራከላቸዋል።
እሁን በም. 9 ላይ ራሱን ምላሌ እድርጎ ያን ምክር ያትማል። የቆሮንቶስ ክርስቲያኖች
ከእራት ነፃ እንደ ሆኑ እንዲሁም ጳውሎስ ነፃ ነው፤ እነርሱ ክርስቲያኖች እንደ ሆኑም
እርሱ ከተራ ክርስቲያን የሚበልጥ ሐዋርያ ነው፤ እነርሱ መብት እንዳላቸው እንዲሁም
እርሱ መብት አለው። በመብታቸው እንዳይጠቀሙ ጽፎላቸዋል፤ እርሱም ደግሞ
በመብቱ አልተጠቀመም። እድርጉ ያላቸው እርሱ ራሱ ያደረገውን ነው፤ እርሱንም
ይመስሉ ዘንድ ይወዳል። (ም. 11፥1።)

ጳውሎስ በዚህ በም. 9 ላይ እውነተኛ ሐዋርያ መሆኑን አስቀድሞ በማረጋገጥ (ቁ.
1-3) መብት እንዳለው (ቁ. 4-14)፤ ነገር ግን በዚያ መብት እንዳልተጠቀመ (ቁ.
15-27) ያስረዳል።

ቁ. 1-3። እነኝህ ቁጥሮች የምዕራፉ መሠረት ናቸው። ጳውሎስ በቤተ ክርስቲያን
አልተቀበለምና እንዳንዶች ጠላቶቹ «ሐዋርያ እለመሆኑን ቢያውቅ ነው» እሉ። ይህን
ስሕተት ለማረምና መብት እንዳለው ለማረጋገጥ ጳውሎስ ሁለት ማስረጃዎች በማትረብ
ሐዋርያነቱን ያረጋግጣል።

1ኛ ማስረጃ፡ ጌታችንን ኢየሱስ ክርስቶስን ማየቱ

2ኛ ማስረጃ፡ በሐዋርያ ኃይል መሥራቱ።

1ኛ፡ ሐዋርያት የትንሣኤ ምስክሮች እንዲሆኑ ተጠርተዋልና ጌታ ከሙታን ከተነሣ
በኋላ ያልተገለጠለት ሰው ሐዋርያ ለመሆን እልበቃም። ሰው ሐዋርያ የሚሆን ከሆነ
ከሙታን የተነሣውን ክርስቶስን ያየ እንዲሆን የግዴታ ነበረ። (የሐዋ.
1፥21፡22፤ 2፥32።) ጌታ ሳይስቀል በፊት ጳውሎስ አይቶት እንደ ሆነ እናውቅም፤
ሆኖም በደማስቆ መንገድ ላይ ሳለ ጌታ እንደ ተገለጠለት፤ ጳውሎስም እንዳየው
ታውቅለል። (የሐዋ. 8፥1-8። 1 ቆሮ. 15፥8።) ስለዚህም ሐዋርያ ለመሆን በቃ።

2ኛ፡ ጳውሎስ ወደ ቆሮንቶስ መጥቶ ነበር። እዚያም በእግዚአብሔር ኃይል ሠርቶ
የቆሮንቶስን ሰዎች አሳምና የክርስቲያን ማኅበር እቋቁሞ ነበር። ስለዚህ የቆሮንቶስ
ምእመናን ራሳቸው የሐዋርያነቱ ማጎተም ነበሩ። ሌሎች ሰዎች ቢጠራጠሩትና «ሐዋርያ
እይደለም» ቢሉ እንኳ የቆሮንቶስ ክርስቲያኖች ሊጠራጠሩት አይችሉም። ለእነርሱ
ምንም ቢሆን ሐዋርያ ነው። ፈትነውና «ሐዋርያ እይደለም» ብለው ለፈረዱበት ሰዎች
መልሱ ይህ ነበር።

ቁ. 4-14። ጳውሎስ ለቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን ሐዋርያ ነውና እንደ ቀሩት ሐዋርያት
ሁሉ ሆኖ በቤተ ክርስቲያን ኪሣራ ሊበላና ሊጠጣ፤ ሚስቱንም ይዞ ለመዞር፤ ሥራን
ሊተውና በቤተ ክርስቲያን ሊቀላብ መብት አለው። መብት እንዳለው የሚያስረዱ 5
ነገሮች እሉ። እነዚህም፡- የሌሎች ሐዋርያት ልማድ (ቁ. 5)፤ የዕለት ዕለት የተፈጥሮ
ተገቢነት (ቁ. 7፤ አራት (ቁ. 8፥9)፤ የካህናት ደንብ (ቁ. 13)፤ የክርስቶስም ቃል
(ቁ. 14) ናቸው። እውነት ነው፤ ጳውሎስ ሚስት አልነበረችውም፤ ይሁንና ብትኖር

ኖሮ ይዞአት ለመዞር መብት ነበረው። በመብቱ አልተጠቀመም። የቀሩት ሐዋርያት ደግሞ ሥራን ትተው በቤተ ክርስቲያን ይቀሰቡ ነበር፤ ጳውሎስ ግን በእጁ እየሠራ ራሱን ችሎአልና በዚህ መብት ደግሞ አልተጠቀመም። ይሁን እንጂ ይህ መብት ሁሉ ነበረው። ወታደር ክቀጠረው፤ አትክልተኛ ክፍረው፤ ባለ ክብት ከመንጋው ለመጠቀም ያስቡ የለምን? ሉረ ያስባሉ! ይህም የሰው አላብ ብቻ ሳይሆን እረት ያዘዘው ነገር ነው። በዘዳግ. 25፥4 ላይ «የሚያበራየውን በሬ አፋን አትሰር» ተባለ። ማለት፤ «ሲሠራ ባለ በሥራው ከመጠቀም አትክልክሉው» ያን ምዕራፍ ግን ብንመረምር ስለ ሰው እንዲናገር እንጂ ስለ ክብት እንዳይናገር እናገኛለንና እግዚአብሔር ይህን ትእዛዝ ሲሰጥ ዓይነተኛ አላቡ ስለ ሰው እንደ ሆነ እንረዳለን። የሚለፉ ሁሉ በልፋቱ እንዲጠቀም፤ ክልፋቡም ለማግኘት ተስፋ እንዲያደርግ የተፈጥሮ ተገቢነት ነው። ጳውሎስ መንፈሳዊን ነገር በልግስና ሁሉ ዘርቶላቸው ነበር፤ አሁን አስፈላጊውን የሥጋን ነገር ሊያጭድ ተስፋ ቢያደርግ መጥሮ ነውን? ሌሎች፤ ሞግዚቶች የሆኑት፤ እነአጽሎስ እነኪፋም ምናልባት፤ በእነርሱ ላይ ይህን መብት የሚካፈሉ ሲሆኑ በወንጌል የወለዱት ለባታቸው ጳውሎስ አይካፈልምን? ሙሉና ፍጹም መብት እንዳለው አይጠረጠርም።

ታዲያስ? በመብቱ አልተጠቀመም! መብት ነበረው፤ የብሉይ ኪዳን ካህናት ከመንፈሳዊ አገልግሎታቸው ተቀለቡ (ዘጉል. 18፥9፡19። ዘዳግ. 18፥1-5)፤ ክርስቶስ ሌሎችን ሰብዓ በላክ ጊዜ «ለሠራተኞቹ ደመወዙ ይገባዋል» በማለት (ሉቃ. 10፥7) የአዲስ ኪዳን አገልጋዮች ከወንጌል እንዲቀሰቡ ደንግንአል። ጳውሎስ ግን በመብቱ አልተጠቀመም። ምክንያቱስ? ሌሎችን ሰዎች ስለ ተመሰክተ ነዋ! ሌሎችን ተመልክቶ አልቀበልም አለ። በም. 8 ላይ እንደ ሰጠው ምክር ነው። እዚያ፤ «መብት ምንም ቢኖረኝ እኔ በማደርገው ነገር ወንድሜን እንዳላሰናከል በመብቱ አልጠቀምም» እንዳለ እንዲሁም እዚህ «ለመቀበልሰ መብት አለኝ፤ ቢሆንም ወንድሜን አሰናክዮ የክርስቶስን ወንጌል እንዳልከለከል አልቀበልም» ይላል። «እናንተ እንዲህ እድርጉ» ብሎ የመከራቸውን እርሱ ራሱ ያደርገዋል ማለት ነው። መብትማ አለው፤ በመብቱ ለመጠቀም ግን አልወደደም።

ማስገንዘቢያ።

ሀ/ «እንደ ሌሎች ሐዋርያትና እንደ ጌታ ወንድሞች እንደ ኪፋም» (ቁ. 5) እዚህ ላይ የተጻፈውን የሐዋርያትን ልማድ እናስተውል። ቅዱስ ጳውሎስ ባለ ሚስት አልነበረም ነገር ግን «ሌሎች ሐዋርያትና የጌታ ወንድሞች ጴጥሮስም»። አግብተው ነበር፤ ሚስታቸውም «እኅት»፤ ማለት ያመነች ክርስቲያን፤ ስትሆን እነርሱ ወንጌልን ለማስተማር በወጡበት ቁጥር ሚስታቸውን ይዘው ይመላለሱ ነበር፤ ያውም በቤተ ክርስቲያን ኪሣራ። ከዚህም ልማድ እኛ ሁለት ነገሮች እንማራለን። 1ኛ፤ ሐዋርያት ሚስታቸውን አብራቸው እንድትሄድ እንዳሰቡ። 2ኛ፤ ቤተ ክርስቲያን የሴቲቱን መሄድ ጠቃሚ መሆኑን እንደ ቆጠረና ለመሄድ እንድትችል እንደ ከፈለላት።

በጳውሎስ ዘመን ለሴት ወንድን ማስተማር ነውር ነበርና ሴቶች በማኅበር መካከል እንዲናገሩ አልተፈቀደላቸውም ነበር። (1 ጢሞ. 2፥11፡12። 1 ቆሮ. 14፥34፡35)። እንደዚህም ዛሬ «ነውር ነው» የሚሉ አሉና ሴቶች በመላ ማኅበር ፊት መናገር ገና ዛሬ አልተፈቀደላቸውም ይሆናል። ይሁንና ሴቶች በማኅበር ሆነ በቤታቸውም ሴቶችን

ሊያስተምሩ ይችላሉና የሐዋርያት ተከታዮች የሆኑት የዛሬ ወንጌላውያን በሥራቸው ላይ ሳሉ እኅት ሚስታቸውን በቤትዋ ሳያስቀሩአት ይዘዋት ቢሄዱ መልካም ነገር ነው። ስለምን? ቢሉም፤ ክርስቶስ ለወንዶች እንደ ሞተ እንዲሁም ለሴቶች ሞተ አልና ለወንዶች ወንጌልን ለመስማት አስፈላጊ በሆነበት መጠን በዚያ መጠን ደግሞ፤ ያውም ምናልባት በበለጠ፤ ልጆችን የሚያስተምሩ እነርሱ ናቸውና ሴቶች እንዲማሩ ያስፈልጋል። ማንስ ያስተምራቸው? በማኅበር (በቤተ ክርስቲያን) መቼም ወንዶች ያስተምሩአቸዋል፤ በውጭ ግን ሴትን ለማስተማር ለወንድ አስቸጋሪና የማያምር ነውና ሴቶች ያስተምሩአቸው። ይህን ነገር እንርሳና የተቻለ እንደ ሆነ ወንጌላውያን ሲወጡ እኅት ሚስታቸውን ይዘው ይሄዱ።

ሁለተኛ ደግሞ፤ ያች ሚስት ከባልዋ ጋር ስትሄድ ቀለብዋን ከቤተ ክርስቲያን ትቀበል እንደ ነበር እንዘንጋ። ቤተ ክርስቲያኑ የሴቲቱን እብራ መሄድ ጠቃሚ መሆኑን ቆጠረውና ለመሄድ እንድትችል ቀለብዋን ሰጣት። ይህ ለዛሬ ደግሞ ማስረጃና ምሳሌ ሊሆንልን ይችላል። እነርሱ እንዳደረጉ እኛም እናድርግ።

ለ/ «እንደ ጌታ ወንድሞች» (ቁ. 5) እነኚህ «የጌታ ወንድሞች» እነማን ናቸው? ለማቸው ያዕቆብና ዮሳ ስምያንም ይሁዳም ናቸው። (ማቴ. 13፥55። ማር. 6፥3።) በልዩ ልዩ ቦታ ደግሞ ተጠቅሰዋል። (ማቴ. 12፥46። ማር. 3፥31። ዮሐ. 2፥12፤7፤13፤5፡10። የሐዋ. 1፥14። 1 ቆሮ. 9፥5።) ያዕቆብ ተብሎ በመካከላቸው የተገኘው የቤተ ክርስቲያን አለቃ የሆነ ነው (የሐዋ. 12፥17፤15፤13፤21፤18። ገላ. 1፥19) እርሱም በአዲስ ኪዳን ውስጥ «የሐዋርያው ያዕቆብ መልእክት» የተባለውን መልእክት ጽፎአል። ለጌታም፤ ወንድሞች ብቻ ሳይኖሩት እኅቶች ደግሞ መኖራቸውን እናውቃለን። (ማቴ. 13፥56። ማር. 6፥3።) እነኚህ ወንድሞች የተባሉት በጌታ አላመኑምና (ዮሐ. 7፥5) መንፈሳውያን ወንድሞች ሊሆኑ ለይችሉምና የሥጋ ወንድሞችና እኅቶች መሆናቸው ነውን? ለዚህ ጥያቄ 3 መልሶች ተሰጥተዋል።

1ኛ፤ ሊቁ ኢየሮም «ማርያም የተባለች የእመቤታችን እኅትና የቀለቦጳ ልጆች ሆነው የጌታ ዘመዶች ናቸው» ይላል። ይህም ይቻላል! ሆኖ እንደ ቤተ ሰብዋ ተቆጥረው ከእመቤታችን ጋር እንጂ ከቀለቦጳ ሚስት ከማርያም ጋር አልኖሩምና (ማቴ. 12፥46፤13፥55። ዮሐ. 2፥12፤7፤3) ይህ እውነተኛ አላብ አይመስለም።

2ኛ፤ ኤጲፋንዮስ ኤጲስ ቆጶስ ዘደሴተ ቆጶሮስ «የቤፍ እመቤታችን ማርያምን ሳይወስድ በፊት አግብቶ ወልዶ ነበርና እነዚህ የቤፍ ልጆች ናቸው» ይላል። ይህም የምሥራቅ ቤተ ክርስቲያን እምነት ነው። ብዙዎችም የያገሩ ሊቃውንት ደግፈውታል። ይህ ትውፊት ገና በሁለተኛው መቶ ዓመት (ገዳ) ውስጥ ታውቆአልና መሠረት ያለው ይመስላል።

3ኛ ሄልቭድዮስ የተባለው ሊቅ ደግሞ «ከኢየሱስ በኋላ የተወለዱ የቤፍና የማርያም ልጆች ናቸው» ይላል። በመጋባት ነውር ወይም ርኩሰት የለምና ይህ የሚቻል አላብ ይሆን ይሆናል። ኢየሱስ በድንግልናዋ ተወለደ፤ ይሁንና ስው የሚታጭ በኋላ እንዲያገባ ነውና፤ ተጫውተው የነበሩት የቤፍና ማርያም በኋላ ተጋብተዋል ልጆችንም ወልደዋል ይባላል። ነገር ግን ይህን አላብ የሚያስናክሉ 2 ነገሮች አሉ። መጀመሪያው፤ እነዚህ ወንድሞችና እኅቶች የሥጋ ቢሆኑም መሆናቸውም ቢታወቅ፤ በተለይ ደግሞ ከእነርሱ

እንዲያውም ለእርሱ በመሆኑ በክርስቲያኖች ሁሉ ዘንድ እጅግ የታወቀ ሲሆን፤ ገና በሁለተኛው መቶ ዓመት (ገዳ) ውስጥ «እመቤታችን የዘላለም ድንግል ነበረች» የሚል ትውፊት በቤተ ክርስቲያን ውስጥ እንደምን መነሣት ቻለ? ከተነሣም ከክርስቲያኖች የሚበዙት ለምን አመኑት? አምነውታልና። ሁለተኛው ደግሞ፤ እነዚያ ወንድሞቹ በኢየሱስ ባያምኑ እንኳ እመቤታችን ገና 4 ወንዶች ልጆች ካላት ጌታ በመስቀል ላይ ሳለ ሌላ ልጅ እንደሌላት አድርጎ እናቱን «እነሆን ልጅሽ!» ለምን አለ? ለቅዱስ ዮሐንስም አደራ ለምን ሰጣት? (ዮሐ. 19፥26፥27)። ስለዚህ ወንድሞቹ የተባሉት የሥጋ ወንድሞች ነበሩ ለማለት ያስችግራል።

ሐ/ «የክርስቶስን ወንጌል እንዳንከለክል» (ቁ. 12)። የወንጌል ሠራተኛ ከቤተ ክርስቲያን ዘንድ ቀላብን (ደመወዝን) በመቀበል ወንጌልን እንደምን ይከለክለዋል? ቢባል መልሱ እንደሚከተለው ነው።

1ኛ፤ ደመወዝን ከማገበሩ (ከቤተ ክርስቲያኑ) የሚቀበል ሰው በማገበሩ በመከበድ ምክንያት (2 ቆሮ. 11፥ 9፤ 12፥14) ሁለተኛ ሠራተኛ እንዳይወጣ ይከለክል ይሆናል፤ ይህንም በማድረግ ወንጌል እንዳይሰፋፋ ይከለክላል።

2ኛ፤ የወንጌል ሠራተኛ ባለ ደመወዝ ሲሆን የሚያዩት ሰዎች «ውንጌልን የሚሰብከው እኮ ስለ ደመወዙ ነው» ይላሉ፤ በዚህም ምክንያት ሥራውን ይነቅፋሉ፤ ወንጌልም ይከለክላል።

እኛ ዛሬ ወንጌልን የምንሰብክ ሰዎች እነዚህን 2 ነገሮች እናስብ። ወንጌልን መስበክ በሁላችን ላይ ከእግዚአብሔር ዘንድ የደረሰ ዕዳና መጋቢት ነውና ከሰው ዘንድ ደመወዝን መቀበል ተገቢነት የለውም። (ሮሜ. 1፥14። 1 ቆሮ. 9፥16፥17)። ሆኖም ሰው ሁሉ ራሱን እየቻለ መስበክ አይችልምና ለእንዳንዶች ሰዎች ደመወዝን ከማገበሩ መቀበል የግዴታ ነገር ይሆናል። ይሁን እንጂ እንደ ሐዋርያው እንደ ቅዱስ ጳውሎስ ሆነን ራሳችንን እየቻልን ብንሰብክ በጣም መልካም ነገር ነው።

ቁ. 15-27። ሐዋርያው መብት እንዳለው ከቁ. 4-14 አስረድቶናል፤ አሁንም በዚያ መብት እንዳልተጠቀመ ያልተጠቀመበትንም ምክንያት በዚህ ክፍል ላይ ይገልጻል። በመብቱ አልተጠቀመም፤ ማለት ከቤተ ክርስቲያን ዘንድ ቀላብ አልተቀበለም፤ ወደፊትም ሊቀበል አልወደደም። ምክንያቱም? ምክንያቱም ከሥራው የሚመክበትን እንዳች ነገር ለማግኘት ስለ ወደደ ነው። ወንጌልን መስበክ የተጫነበት ተግባር ነበረና ወንጌልን ባይሰብክ ወደላት እንጂ በመስበኩ ትሩፋት የለውም። እግዚአብሔር መጋቢ አድርጎት ነበረና የተሰጠውን አደራ በታማኝነት እንዲፈጽም የግዴታ ነገር ነበረ። (ም. 4፥1፥2)። ይሁን እንጂ ይህን ሲያደርግ ከቤተ ክርስቲያን ዘንድ ቀላብ ለመቀበል መብት ነበረው። በዚህ መብቱ ባለመጠቀሙ በወንጌል ሰብክቱ ላይ እንደ ስጦታ ዓይነት ታናሽ ነገርን እንደ መጨመር ሆነለት። ማለት ወንጌልን በፈቃድ፤ ያለ ደመወዝ፤ ሲሰብክ እንዳች ነገር ከራሱ ከዶ ለእግዚአብሔር መስጠቱ ነውና በዚህ መስጠቱ ሊመካችሉአል። ስለዚህ የጳውሎስ ትምክህትና ደመወዝ ይህ በነፃ መስበኩ ነው። ያለ ዋጋ ማገልገል ዋና ዋጋው ነው! በቁ. 18 ላይ «በሙሉ እንዳልጠቀም» የተባለው ቃል ያው በም. 7፥31 ላይ ያገኘው ነው።

ይህን ሁሉ ሲል ሐዋርያው ራሱን ምሳሌ ሲያደርግላቸው ብቻ ሳይሆን፤ እነርሱ «በመብቱ አለመጠቀሙ ሐዋርያ እለመሆኑን ያረጋግጣል»። ማለታቸውን ስሕተት እንደ ሆነ ሲያስረዳቸው ነው። ያልተጠቀመ በምክንያት ነው!

ሐዋርያው በቁ. 1 ላይ «እኔ ነፃ አይደለሁም?» ብሎአቸው ነበር፤ አሁንም ደግሞ በቁ. 19 ላይ «ከሰው ሁሉ እርነት የወጣሁ ስሆን እንደ ባሪያ ራሴን ስሁሉ እስገዛለሁ» ይላል። አሳቡ ገና ያው በመብት ያለመጠቀም አሳብ ነው። ጳውሎስ ባለ መብት አይደለምን? ሉረ በብዙ ብዙ በኩል መብት አለው! ታዲያስ? በመብቱ አልተጠቀመም! በምን ምክንያት? «የሚበልጡትን እንድጠቅም» (ቁ. 19)፤ «በሁሉ መንገድ እንዳንዶችን አድን ዘንድ» ቁ.22 «በወንጌልም ማኅበርተኛ እሆን ዘንድ» (ቁ.23) ነው! ያደረገው ለሌሎች ሲል ነው። አሳቡ ሌሎችን ይጠቅም ዘንድ ነው እንጂ ራሱ በመብቱ እንዲጠቀም አይደለም። (ቁ. 20-22)። ለዚህ ምክንያት ወይም ለእነዚህ ምክንያቶች ሲል ሐዋርያው ቅዱስ ጳውሎስ መብቱን ሁሉ እንደ ጉዳትና እንደ ጉድፍ ቆጠረው! (ፊልጵ. 3፥4-11)።

ጳውሎስ ሮማዊ ነበረና ከሰው ሁሉ እርነት የወጣ ነበረ። በዚያ ዜግነቱ ይኮራ ነበር (ዮሐዋ. 16፥37፥38፤ 22፥25-29)፤ ሆኖም በመብቱ ሳይጠቀም ራሱን ለሰው ሁሉ እንደ ተናቀ ባሪያ እስገዛ። እንደ ቅዱስ ጲጥሮስ ሆኖ እግዚአብሔር መብልን ሁሉ እንዳንጸ አውቆአል፤ ጌታም በአይሁድና በእስላም መካከል የነበረውን ገድግዳ እንዳፈረሰ አውቆአል (ዮሐዋ. 10፥15። ኤፌ. 2፥14)፤ ቢያውቅም ቅሉ ከሕግ በታች በነበሩት በአይሁድ መካከል ሲገኝ እንደ አይሁዳዊ ሆኖ በመብቱ ሳይጠቀም እርሱ ራሱ ከአይሁድ ሕግ ነፃ መሆኑን እያወቅ (ሮሜ. 14፥14። ገላ. 2፥15፥16፤5፥1) ጢሞቴዎስን በመገረዝና በዓላትን በማክበር ስዕለት ያለባቸውንም በመርዳት የእነርሱን ፈቃድ ፈጸመ። (ዮሐዋ. 16፥3፤20፥16፤21፥23-26)። ሕግም በሌላቸው በእስላም መካከል ሲገኝ እንደዚህ አደረገ። በመብቱ ሳይጠቀም በመካከላቸው ከእነርሱ እንዳንዱ ሆኖ ተቀምጦ (ገላ. 2፥11-16) እነርሱ የወደዱትን አደረገ። (ይህን ሲል ልዩ የሆነ ስለ አይሁድ ሕግ መናገሩ ነው እንጂ ሕጉን ሁሉ እንደ ጣሰ ማለቱ አይደለም። በአይሁድ ሕግ በኩል ነፃ ይሁን እንጂ ሐዋርያው ለእግዚአብሔር እየተገዛ የክርስቶስን ሕግ ይጠብቅ ነበር።)

ጳውሎስ ራሱ ኃይለኛ ሲሆን በመብቱ ሳይጠቀም እንደ ደካማ ሆኖ የደካሞችን ድካምና ጥርጥር ታገመ። (ም. 8፥7። ሮሜ. 15፥1)። ይህንም ሁሉ ያደረገው ሌሎች ብዙዎችን እያንጸ ከእነርሱ ጋር በወንጌል ተካፋይ ይሆን ዘንድ ነው። ሁሉንም ሲያደርግ በፍቅር እንጂ በእውቀት ብቻ አልተመራም ማለት ነው። (ም. 8፥2)።

በምዕራፉም መጨረሻ ላይ ሐዋርያው በቆሮንቶስ ከተማ አቅራቢያ በየሦስቱ ዓመት የተደረገውን የእስትሚያን የእስፖርት ውድድር ጠቅሶ ሩዋሮች ቢሆኑ የሚታገሉም ከብዙዎች ነገሮች ተከልክለው ሰውነታቸውን በስንት ጥንቃቄ እንዳስገዙ ያሳስባቸዋል። ብዙዎች ይሩጡ እንጂ ሽልማት የሚያገኝ አንድ ብቻ ነው። እንደዚሁም በዓለም ላይ ብዙዎች ክርስቲያኖች ይኖራሉ፤ በመካከላቸው ግን የሚበዙት በመብታቸው በሙሉ ሊጠቀሙ ስለሚወዱ ጥቂቶች ብቻ አክሊል ይቀበላሉ። ክርስቲያኖች የሚጋደሉ በቅርቡ ለሚጠወልግ ለጥድ ጉንጉን ብቻ ሳይሆን ለዘላለም ለማይጠፋ ክብር ነውና ከእነዚያ ሩዋሮች ይልቅ ሰውነታቸውን ምንኛ መጠበቅ ይገባቸዋል! ሐዋርያው ራሱ ፍጻሜ ምልክትን ተመልክቶ (ፊልጵ. 3፥14) እክሊል እንደሚያገኝ ሰው ይርጣል፤ ለሌሎች

ደግሞ ከሰበከ በኋላ በመጨረሻ ላይ «አይበቃም» እንዳይባልበት በመብቱ ሳይጠቀም ሥጋውን እየጎለመ ያስገዛዋል።

የቀሮንቶስ ክርስቲያኖች ለጣዖት ስለ ተሠዋ ሥጋ ሲጠይቁ «እኛ ሁላችን እውቀት አለን፤ ነፃነት አለን፤ ለመብላት መብት አለን!» በለው ነበር። አሁን? ይህን ምዕራፍ ካነበቡ በኋላ ምን ይላሉ? መንፈሳዊ አባታቸው ጳውሎስ በመብቱ ሳይጠቀም ለወንጌል ብሎ ራሱን እስከዚህ ድረስ ማዋረዱን፤ ሰውነቱንም እስከዚህ ድረስ ማስገዛቱን ሲያዩ ምን ይላሉ? «ነፃነት አለን፤ መብት አለን፤ እንብላ!» ይሉ ይሆንን? ሉረ ከፍ አይሆንም! ይሁንና በም. 10 ላይ ያን ሥጋ የማይበሉበት ከዚህ እንኳን የበለጠ ምክንያት ይሰጣቸዋል።

ማስገንዘቢያ

ሀ/ «ራሴን ለሁሉ እስገዛለሁ፤ በሁሉ መንገድ ሁሉን አደርጋለሁ» (ቁ. 19፡22፡23)። የሐዋርያው ሕይወት ሁሉ በእንደ አሳብ ተገዝቶአል፤ ይህም «የሚበልጡትን እንድጠቅም» (ቁ. 19)፤ «አንዳንዶችን አድን ዘንድ» (ቁ. 22)፤ «በወንጌልም ማገበርተኛ እሆን ዘንድ» (ቁ. 23) ነው። ሰውን ማዳን! ዓይነተኛ ዓላማው ይህ ነው፤ ይህንም ዓላማ በምን ያለ ብርታት እንደ ተከተለው በዚህ ምዕራፍ ላይ እናያለን። ሰውን ለማዳን ብሎ ምን ጊዜም መከራን ሁሉ ለመቀበል፤ ሁሉን ለመሆን፤ ሁሉንም ለማድረግ ፈቅዶአል። ለዚህ ብሎ ባለኝ መብት ሁሉ አልጠቀምም ብሎአል ከሁሉ ነፃ ሲሆን የሁሉ ባሪያ ሆነ። ከአይሁድ ወለን ሁሉ የተፈታ ሲሆን በእነርሱ ለመጥበብ ፈቀደ። ባለ መብት እሥራኤላዊ ሲሆን ከአሕዛብ ጋር ለመብዛት ፈቀደ። (ፊልጵ. 4፡12)። በእምነት ጋይለኛ ሲሆን ደካማ ሆኖ ለመቆጠር እንቢ አላለም። ምንም ቢሆን፤ በሚቻለው መንገድ ሁሉ፤ ሰውን ለማዳን ጣረ። ስለዚህ በመጨረሻ ላይ «መልካሙን ገድላ ተጋድያለሁ፤ ሩጫውን ጨርሻለሁ፤ ሃይማኖትን ጠብቄአለሁ» አለ። ስለዚህም ደግሞ የተጣለ ሳይሆን (ቁ. 27) በመጨረሻ ላይ «ወደ ፊት የጽድቅ አክሊል ተዘጋጅቶልኛል፤ ይህንም ያ ጻድቅ ፈራጅ የሆነው ጌታ በዚያ ቀን ለእኔ ያሰረክባል» ለማለት በቃ። (2 ጢዋ. 4፡7፡8)

አንባቢ ሆይ፤ ይህን አክሊል ለማግኘት አንተ ምን ያህል መከራ ለመቀበል፤ ምን ለመሆንለት፤ ምን ለማድረግ ትፈቅዳለህ? ከመብቶችህ ሁሉ በየትኛው ነው «የሚበልጡትን እንድጠቅም፤ ስለ አክሊልም ስል፤ አልጠቀምበትም» የምትለው? በሕይወታችን መጨረሻ ላይ ቅዱስ ጳውሎስ እንደ ተናገረው ሁሉ እኛም እንድንናገር እግዚአብሔር እያንዳንዳችንን በጸጋው ያብቃን!

ለ/ «ከሁሉ ጋር በሁሉ ነገር እንደ እነርሱ ሆንሁ» (ቁ. 22)። ጳውሎስ ይህን ሲል «እውነትን ትቼ ሐሰትን ያዝሁ፤» ወይም «ከማይገባ ነገር ጋር ተስማማሁ፤» ወይም «ሕሊናዬን እየበደልሁ አደረግሁ» ማለቱ ሳይሆን «በእነዚህ ዝቅተኞች ነገሮች የራሴን ፈቃድ ሳልፈጽም የሌሎችን ፈጽሞ» ማለቱ ነው። በነገሩ ውስጥ ከፍ ያለ የሃይማኖት ነገር ባይኖር ሐዋርያው ከሰው ጋር ለመስማማትና ሰውን ለማዳን ብሎ የራሱን አሳብና የራሱን ፈቃድ ለመተው ሁልጊዜ ዝግጁ ነበረ።

ዛሬ እንደዚህ ለማድረግ ማን በሰጠን! በሚበዛ እኛ ያን ሰው ወደ እኛ አሳብና ፈቃድ የገድ ልንጎትተው እንጥር የለምን? ልክ እንደ እኛ ካላለበና ካላደረገ ክርስቲያን መሆኑን

ስንኳ ልናምን እንፈቅድም። ወደ አፍቃሪው ወደ ሐዋርያው ቅዱስ ጳውሎስ መንፈስና እሳብ ምንው በተመለስን!

ሐ/ «ለሌሎች ከሰበከሁ በኋላ ራሴ የተጣልሁ እንዳልሆን» (ቁ. 27)። ሐዋርያው ይህን ሲል ምን ማለቱ ነው? ምናልባት ለዘላለም እንደሚጠፋ ማለቱ ነውን? አይደለም! በክርስቶስ አምናክልና የዘላለም ሕይወት አለው። (ዮሐ 6፡47)። ሊጠፋ አይችልም፤ ይሁንና እውነተኛ ክርስቲያን፤ ሐዋርያ ስንኳ በመጨረሻ ላይ ምናልባት እንደሚጣል ያለኛል። «በመጣል» አንገዲህ ምን ማለት ነው? ሐዋርያው በዚህ ክፍል ላይ ስለ ምን ነገር ይናገር እንደ ነበር መገንዘብ ያስፈልገናል። ስለ ሩዋጭና ስለ አክሊል ነገር ነው። ሩዋጮቹ ሁሉ ይደርሱ ይሆናል፤ አክሊል የሚያገኝ ግን አንድ ብቻ ነው። ጳውሎስ ስለ ዘላለም ደገንነት ወይም ስለ ዘላለም ጥፋት በዚህ ክፍል ውስጥ አይናገርም፤ አክሊል ስለ ማግኘት ነው እንጂ። ሐዋርያው ስለ መዳኑ አልተጠራጠረም፤ የተጠራጠረበት አክሊልን ያገኝ ወይም እያገኝ እንደ ሆነ ነው። «የተጣልሁ እንዳልሆን» ማለት፤ አክሊል ሳላገኝ እንዳልቀር ማለት ነው። የማይበቃ ሩዋጭ አክሊልን ለማግኘት ተስፋ እድርጎ ወደ ጻኛው ቀርቦ የተጣለ እንደሚሆን አፍርም እንደሚሄድ፤ እንዲሁም ጳውሎስ ምናልባት ያልበቃ ሆኖ ተገኝቶ የተጣለ እንዳይሆን ማለቱ ነው። እርሱ ሌሎችን ካለተማረና ከገሠጸ ከመከረም በኋላ ቢጣል እፍረቱ ከፍ ያለ ይሆናል።

እንደዚሁም ሁሉ በሁለተኛ ልደት የእግዚአብሔር ልጅ የሆነ ክርስቲያን እስከ ፍጻሜ ድረስ የእግዚአብሔር ልጅ ነው እንጂ ከልጅነቱ ሊቀር አይችልም። የጠፋ ልጅ እንኳ ገና የአባቱ ልጅ ነው። (ሉቃ. 15፡21፡24)። ክርስቲያኑ ልጅነቱ አይቀርበትም፤ አክሊል ግን ሊቀርበት ይችላል። በ1 ቆሮ. 3፡15 ላይ እንደ ተጻፈው ነገር ይሆናል፡- «እርሱ ራሱ ይድናል ነገር ግን በእሳት እንደሚድን ይሆናል።» ይሁንና ስለ ደገንነት እንኳ እጅጉን መጠንቀቅ እንደሚያስፈልገን በመጽሐፍ ቅዱስ በሌላ ብዙ ቦታ እናያለን።

* * *
* * * * * *

11 ወንድሞች ሆይ፤ ይህን ታውቁ ዘንድ እወዳለሁ። እባቶቻችን ሁሉ ከደመና በታች ነበሩ ሁሉም በባሕር መካከል 21 ተሻገሩ፤ ሁሉም ሙሴን ይተባበሩ ዘንድ በደመናና በባሕር 3141 ተጠመቁ፤ ሁሉም ያን መንፈሳዊ መብል በሉ፤ ሁሉም ያን መንፈሳዊ መጠጥ ጠጡ፤ ይከተላቸው ከነበረው ከመንፈሳዊ 51 ድንጋይ ጠጥተዋልና፤ ያም ድንጋይ ክርስቶስ ነበር። እግዚአብሔር ግን ከእነርሱ በሚበዙት ደስ አላለውም፤ በምድረ በዳ ወድቀዋልና።

61 እነዚህም ክፉ ነገር እንደ ተመኙ እኛ ደግሞ እንዳንመኝ 71 ይህ ምሳሌ ሆነልን። ሕዝብም ሊበሉ ሊጠጡም ተቀመጡ ሊዘፍኑም ተነሡ ተብሎ እንደ ተጻፈ ከእነርሱ እንዳንዶቹ 81 እንዳደረጉት ጣዖትን የምታመልኩ እትሁኑ። ከእነርሱም እንዳንዶቹ እንደ ሴሳኑ በእንድ ቀንም ሁለት እልፍ 91 ከሦስት ሺህ እንደ ወደቁ አንሴሰን። ከእነርሱም እንዳንዶቹ ጌታን እንደ ተፈታተኑት በእባቦቹም እንደ ጠፉ ጌታን አንፈታተን። 101 ከእነርሱም እንዳንዶቹ እንዳንጎራጎሩ በሚያጠፋውም 111 እንደ ጠፉ እታንጎራጉሩ። ይህም ሁሉ እንደ ምሳሌ ሆነባቸው፤ እኛንም የዘመናት መጨረሻ የደረሰብንን ሊገሥጸን 121 ተጻፈ። ስለዚህ እንደ ቆመ የሚመስለው እንዳይወድቅ 131 ይጠንቀቅ። ለስው ሁሉ ከሚሆነው በቀር ምንም ፈተና አልደረሰባችሁም፤ ነገር ግን ከሚቻላችሁ መጠን ይልቅ ትፈተኑ ዘንድ የማይፈቅድ እግዚአብሔር የታመነ ነው፤ ትታገሡም ዘንድ እንድትችሉ ከፈተናው ጋር መውጫውን ደግሞ ያደርግላችኋል።

141151 ስለዚህ፤ ወዳጆቹ ሆይ፤ ጣዖትን ከማምለክ ሸቹ። ልባሞች እንደ መሆናችሁ አላለሁ፤ በምለው ነገር እናንተ ፍረዱ። 161 የምንባርከው የበረከት ጽዋ ከክርስቶስ ደም ጋር ጎበረት ያለው አይደለምን? የምንቆርሰውስ እንጀራ ከክርስቶስ 171 ሥጋ ጋር ጎበረት ያለው አይደለምን? አንድ እንጀራ ስለ ሆኑ፤ እኛ ብዙዎች ስንሆን አንድ ሥጋ ነን፤ ሁላችን ያን 181 አንዱን እንጀራ እንካፈላለንና። በሥጋ የሆነውን እሥራኤል ተመልከቱ፤ መሥዋዕቱን የሚበሉ የመሠዊያው ማኅበርተኞች 191 አይደሉምን? እንግዲህ ምን አላለሁ? ለጣዖት የተሠዋ ምናምን ነው አላለሁን? ወይስ ጣዖት ምናምን እንዲሆን አላለሁን? 201 አይደለም፤ ነገር ግን እሕዛብ የሚሠጠው ለአጋንንት እንዲሆን እንጂ ለእግዚአብሔር እንዳይሠጠው አላለሁ፤ ከአጋንንትም 211 ጋር ማኅበርተኞች እንድትሆኑ አልወድም። የጌታን ጽዋና የአጋንንትን ጽዋ ልትጠጡ እትችሉም፤ ከጌታ ማዕድና 221 ከአጋንንት ማዕድ ልትካፈሉ እትችሉም። ወይስ ጌታን እናስቀናውን? እኛስ ከእርሱ ይልቅ እንበረታለንን?

231 ሁሉ ተፈቅዶልኛል፤ ሁሉ ግን የሚጠቅም አይደለም፤ ሁሉ ተፈቅዶልኛል፤ ነገር ግን ሁሉ የሚያንጽ አይደለም። 241 እያንዳንዱ የባልንጀራውን ጥቅም እንጂ አንድ ስንኳ የራሱን 251 ጥቅም አይፈልግም። በሥጋ ገበያ የሚሸጠውን ሁሉ ከሕሊና 261 የተነሣ ላትመራመሩ ብሉ፤ ምድርና በእርስዋ የሞላባት 271 ሁሉ የጌታ ነውና። ከማያምኑ ሰዎች አንዱም ቢጠራችሁ ልትሄዱም ብትወዱ ከሕሊና የተነሣ ላትመራመሩ የሚያቀርቡላችሁን 281 ሁሉ ብሉ። ማንም ግን፡- ይህ ለጣዖት የተሠዋ ነው ቢላችሁ ከዚያ ካስታወቃችሁና ከሕሊና የተነሣ እትብሉ 291 ስለ ባልንጀራህ ሕሊና እንጂ ስለ ገዛ ሕሊናህ አልናገርም። እርህቴ በሌላ ሰው ሕሊና የሚፈርድ ሉረ ስለ ምንድር ነውህ 301 እኔም በጸጋ ብበላ፤ በነገሩ ስለማመሰግንበት ስለ ምን እሰደባለሁ?

311 እንግዲህ የምትበሉ ወይም የምትጠጡ ብትሆኑ ወይም ማናቸውንም ነገር ብታደርጉ ሁሉን ለእግዚአብሔር ክብር 321331 እድርጉት። እኔ ደግሞ ብዙዎቹ ይድኑ ዘንድ ለጥቅማቸው እንጂ የራሴን ጥቅም ሳልፈልግ በሁሉ ነገር ሰውን ሁሉ ደስ እንደማለኝ፤ ለአይሁድም ለግሪክም ሰዎች ለእግዚአብሔር ቤተ ክርስቲያንም ማስናከያ እትሁኑ።

*	*	*
* *	* *	* *

ምዕራፍ አሥር።

ሐዋርያው አላቡን በመቀጠል የቆሮንቶስ ክርስቲያኖች በእሥራኤላውያን ምላሌ ያስጠነቅቃቸዋል። እነዚህ የቆሮንቶስ ክርስቲያኖች «ሁላችን እውቀት አለን፤ ጣዖት ሁሉ በዓለም ከንቱ እንደሆነ እናውቃለን» እያሉ (ም. 8፥1-4) ለጣዖት የታረደውን ሥጋ ለመብላት አስቡ። ሳውሉስ እውቀት እንዳላቸው ለመብላትም መብት እንዳላቸው ያምናል፤ መብላታቸውን ግን አልወደደም። ምንው? ቢሉም፤ 1ኛ፤ ይህን ሥጋ የበሉት አንደሆነ ሌሎችን እንዳያስናክሉ ይፈራል፤ 2ኛ፤ «ሉረ እውቀት አለንና ብንበላ ምን እንገዳለን?» ቢሉ እንኳ ይህን ሥጋ በመብላት ምናልባት እንዳይወድቁ ይፈራል። በም. 9 ላይ እርሱ ራሱ መብት እንዳለው፤ ነገር ግን በመብቱ እንዳልተጠቀመ፤ ያልተጠቀመበትንም ምክንያት እውቀታቸዋል። በዚያም ምዕራፍ መጨረሻ ላይ ደግሞ የሩዋጮችን ምላሌ ጠቅሶ አክሊል ለማግኘት ሲጥር እርሱ ራሱ የተጣለ እንዳይሆን ሥጋውን እየጎሰመ እንዳስገዛው አስረድቶአቸዋል። የቆሮንቶስ ሰዎች «ሉረ ግድ የለም! ቆመናል፤ አንወድቅም» ቢሉ ሐዋርያው እርሱ ራሱ የተጣለ እንዳይሆን ይፈራል፤ እነርሱም እንዳይወድቁ ለሚፈራላቸው ፍርሃት መሠረት እንዳሉ ለማሳየት የእሥራኤላውያንን ምላሌ አሁን በም. 10 ያነሣል።

ቁ. 1-13። ልጆቹ የነበሩ የቆሮንቶስ ክርስቲያኖች አሁን አድገው ወንድሞቹ ሆነዋል። ሐዋርያው እውቀታቸውን ያመስግናል፤ ነገር ግን ይህን የእሥራኤልን ታሪክ ደግሞ አውቀው ይረዱት ዘንድ ይወዳል። እነርሱ ከእግዚአብሔር ከላላ ቦታች ናቸውን? ከጨለማ ባርነት ወደ ብርሃን አርነት የወጡ ናቸውን? ከክርስቶስ ጋር እንድ ይሆኑ ዘንድ ተጠምቀዋልን? ኅብስቱንም ጸዋውን? ቅዱስ ቁርባንን? ተቀብለዋልን? በዚህም ሁሉ ተደግፈው «ሉረ ግድ የለም፤ አንወድቅም» ይላሉን? እስቲ ያድምጡ! እነዚያ የዱር ዘመን እሥራኤላውያን ሁሉ እንደዚህ ከእግዚአብሔር ከላላ፤ ከደመና ዓምድ፤ ቦታች ነበሩ (ዘፀአ. 13፥21-22)፤ ሁሉም እንደዚህ በቀይ (በኤርትራ) ባሕር መካከል ከባርነት ወደ አርነት ተሻገሩ (ዘፀአ. 14፥21-22)፤ ሁሉም ከደመና ዓምድ ቦታች በመሆናቸውና ባሕሩን በመሻገራቸው «ከሙሴ ጋር እንድ ይሆኑ ዘንድ ተጠመቁ» እስኪባል ድረስ ሙሴን ተባበሩ። (ዘፀአ. 14፥31፤ ዮሐ. 9፥28)። የቆሮንቶስ ክርስቲያኖች ኅብስቱንና ጽዋውን እንደ ተቀበሉ ሁሉ እንደዚሁ እሥራኤላውያን ሁሉ መና የተባለውን የመላእክት እንጀራ በሉ፤ በተመታው ዓለት የወጣውንም ውኃ ጠጡ። (ዘፀአ. 16፥4፤ 13-15፥31። መዝ. 77፥24፤ 25። ዘፀአ. 17፥6)። የቆሮንቶስ ሰዎች ያላቸውን ሁሉ እስራኤላውያን ነበራቸው! ሆኖም ዳኛውን (እግዚአብሔርን) ደስ ሳያስኙ ቀርተው ወደቁ። ይኸውም ሳውሉስ «ለሌሎች ከሰበከሁ በኋላ ራሴ የተጣልሁ እንዳልሆን» ያለው ነገር አይደለምን? እነዚያ በእስትሚያን የአስፖርት ውድድር የሮጡት ሩዋጮች ዳኛውን ሳያስደስቱ ቀርተው አክሊሉን ለመቀበል እንዳልበቁ እንዲሁም ሳውሉስ ለሌሎች ከሰበከ በኋላ እግዚአብሔርን ሳያስደስት ቀርቶ እንዳይጣል ይፈራ ነበር። የቆሮንቶስ ክርስቲያኖችላ? በፈታቸው የእሥራኤላውያን ምላሌ ሲኖር «አይ ግድ የለም! አንወድቅም» ብለው ያን ሥጋ መብላት ገና ይደፍራሉ? (ቁ. 1-5)።

ቅዱስ ሳውሉስ «ይህ ሁሉ የሆነ እኛን ክርስቲያኖችን ለማስጠንቀቅ ነው» ይላል። እነዚያ እሥራኤላውያን ሥጋን መብላት ተመኙ፤ ተመኝተውም ወደቁ። (ዘኁ. 11፥4፤ 33፤ 34)። የቆሮንቶስ ክርስቲያኖችም ለጣዖት እንደ ተወዋ ሥጋ የሚመስለውን

ከፋ ነገር መብላት ይመኛሉን? ሉረ አይሆንም! እሥራኤላውያን ጥጃ (ጣዖት) ሠሩ፤ ለግብዣ ተሰበሰቡ፤ ተቀምጠው ሥጋን በሉ መጠጥንም ጠጡ፤ ተነሥተውም ሊዘፍኑ ጀመሩ። በኋላም «ለድ ተለቀቁ» (ዘፀአ. 32፥1-6፤ 25)። (የጣዖት ግብዣቸው ወደ ሌላነትና ወደ መዳራት አደረሳቸው ማለት ነው።) የቆሮንቶስ ከተማ የተደረጉት የጣዖት ግብዣዎች እንደዚህ ያሉ ሲሆኑም ክርስቲያኖቹ እንዲህ ወዳለ ግብዣ በመሄድ ጣዖትን ያመልካሉን? ሉረ አይሆንም! እነዚያም እሥራኤላውያን ተለይተው ተቅድለው መቀመጥ ስልችቶአቸው ኖር ከእሥራኤል ወገን ያልሆኑት ሞአባውያን «ኑ ተጋበዙ»። ቢሉአቸው ሄዱ፤ ለአማልክታቸውም ሰገዱ። (ዘኁ. 25፥1-9)። ከሌሎች ጋር ለመተባበር ወድደ የቆሮንቶስ ክርስቲያኖች እንደዚህ ያደርጋሉን? እሥራኤላውያን ይህን ሰላደረጉ ሰንቶች እንደ ወደቁ ክርስቲያኖቹ ያሰቡ፤ ከማያምኑትም ጋር ለመተባበር አይመኙ። ከእሥራኤላውያን ደግሞ አንዳንዶቹ። «እስቲ እግዚአብሔር እንዳሉ እንይ! ያለ እንደሆነ ሥጋ አሁን ይስጠን!» ብለው ተፈታተኑት፤ ብዙዎችም ወደቁ። (ዘፀአ. 17፥2፤ 7። ዘኁ. 21፥5፤ 6። መዝ. 77፥18፤ 19)። ይህን እያዩ የቆሮንቶስ ክርስቲያኖች «እስቲ ጌታ ይቆጣን እንደሆነ!» ብለው ወደ ጣዖት ቤት ድፍረው ይሄዳሉን? ሉረ! እነርሱ ከእርሱ ይልቅ ይበረታሉን? እንደዚህ አያድርጉ! ወይስ ደግሞ ከእሥራኤላውያን አንዳንዶቹ እንዳንጎራጎሩ ሁሉ (ዘኁ. 11፥1-6፤ 10፤ 33) የቆሮንቶስ ሰዎች ያን ሥጋ እንዳይበሉ ከዓለማውያንም ጋር እንዳይተባበሩ ስለ ተከለከሉ ያንጎራጎራሉን? ሉረ ያስፈራል! ከእሥራኤላውያን እኮ በዚህ ምክንያት ብዙዎቹ ወደቁ።

ይህም ሁሉ የተጻፈው የዛሬ ዘመን ሰዎችን ለመገሠጽ ነውና «ሉረ! ግድ የለም፤ አንወድቅም» የሚሉ የቆሮንቶስ ሰዎች ይገሠዱበት እንዳይወድቁም ይጠንቀቁ። እነዚህን ነገሮች ለማድረግ ይፈተኑ ይሆናል! ይሁንና ልዩ ፈተና ምንም አልደረሰባችሁም፤ ወደ ፊትም ሊታገሡ የማይችሉት ፈተና እንዲደርስባቸው እግዚአብሔር አይፈቅድም። እንደ ተራራ የሚመስል ፈተና ቢከብባቸው ሊታገሡ እንዲችሉ እርሱ መውጫ መንገድ ሁልጊዜ ያደርግላቸዋል ያደርግላልም። (ቁ. 6-13)።

ማስገንዘቢያ።

ሀ/ «ይህን ታውቁ ዘንድ እውዳለሁ።» (ቁ. 1)። የእግዚአብሔር ወገኖች ከሆኑት እንኳ የሚበዙቱ ሊወድቁ እንደሚችሉ ከእሥራኤላውያን ታሪክ እንረዳለን። ከቁ. 1 ጀምሮ እስከ ቁ. 4 ድረስ «ሁሉ» የተባለ ቃል አምስት ጊዜ ይመጣል። እሥራኤላውያን ሁሉ ሮጡ ያውም ባንድነት፤ እግዚአብሔር ግን ከእነርሱ በሚበዙት ደስ አላለውም፤ በምድረ በዳ ወድቀዋልና፤ ከምድረ ግብጽ ከወጡትም ሁለት ሰዎች ብቻ፤ እነርሱም ኢያሱና ካሌብ፤ አክሊል ለማግኘት በቁ።

እንደ እሥራኤላውያን ምላሌ ሁሉ እኛ ደግሞ ልንወድቅ እንችላለን። እንደ እነርሱ ሆነን ከእግዚአብሔር ማጎበር እንሆናለን! በኢየሱስ ደምም ባሕር ከሞት ወደ ሕይወት የተሻገርን እንሆናለን! እንደ እነርሱም ምላሌ ደግሞ ክርስቶስን እንተባበር ዘንድ የተጠመቅን እንሆናለን! እነርሱ መናን እንደ በሉ አኛም ያን መንፈሳዊ መብል የሆነ ኅብስት የበላን እንሆናለን! እነርሱ ከድንጋይ (ከዓለት) የወጣውን ውኃ እንደ ጠጡ እኛም ያን መንፈሳዊ መጠጥ የሆነ ወይን (ጽዋውን) የጠጣን እንሆናለን! ነገር ግን እንደ እነርሱ ደግሞ እኛም እግዚአብሔርን ደስ ሳናስኝ እንድንወድቅና እንድንገዛ ይቻላል።

በአሥራሒሳውያን አምላል እንዳንወድቅ እነርሱ የወደቁበትን ነገር እንይ። እነርሱ «ክፉ ነገርን» ተመኙ፡ እርሱም ሥጋ። ለክርስቲያን፡ «ክፉ ነገር» የተባለው ምን ነገር ይሆን? ክፉ ነገር ማለት የእግዚአብሔር ፈቃድ ያልሆነ ነገር ሁሉ ማለት ነው። (ማቴ. 4፡3-4።) ለብዙ ሰው ገዱሕ ሆኖ የሚታይ ልማድ ሆነ ሥራ ወደሚያስቅጥ ጥፋት እንዳያደርሱን በብዙ መጠንቀቅ ይገባል። ክርስቲያን አክሊል ለማግኘት ቢወድ፡ «ክፉ ነገርን» ከመመኘት ይጠንቀቅ።

ከአሥራሒሳውያን አንዳንዶቹ ጣዖትን የሚያመልኩ ሆኑ፡ የእግዚአብሔርም ቁጣ ተቃጠለባቸው። ክርስቲያን? ክርስቲያን ጣዖትን ያመልካልን? ጣዖት ማለት ክርስቲያኑን ከእግዚአብሔር ወይም ከጌታችን ከእየሱስ ክርስቶስ የሚያርቅ ማናቸውም ነገር ነው። መብል ይሆናል፤ መጠጥም ይሆናል፤ ዘፈንም ይሆናል፤ ከዓለማውያን ጋር መዛመድ ይሆናል። ክርስቲያኑን ከክርስቶስ የሚያስብ ማናቸውም ነገር ሁሉ ጣዖት ነው። (1ዮሐ. 5፡21።) ክርስቲያን አክሊል ለማግኘት ቢወድ ጣዖትን ከማምለክ ይጠንቀቅ።

ከአሥራሒሳውያን አንዳንዶቹ ሌላው ወደቁም፡ የደረሰባቸውም መቅሠፍት ፈጠነ ታላቅም ሆነ። ክርስቲያንን? ብዙ ሰዎች የወደቁበትና የሚወድቁበት ወጥመድ ይህ ነውና ክርስቲያን አክሊል ለማግኘት ቢወድ ሥጋ ገና በሰበሰበት ጊዜ ሁሉ ከሌላችንት አጥብቆ ይጠንቀቅ። (1 ቀሮ. 6፡18።)

ከአሥራሒሳውያን አንዳንዶቹ ጌታን ተፈታተኑ፡ ይህንም ብዙ ጊዜ አድርገዋል። ጌታን መፈታተን ምን ማለት ነው? ጌታን መፈታተን ማለት እኛ እንድንገር የእግዚአብሔር ፈቃድ አለመሆኑን እየተሰማን ያን ነገር ስናደርግና «እስቲ እግዚአብሔር ይቀጣን እንደሆነ እንይ!» ስንል ነው። ስንል ነው። ክርስቲያን አክሊል ለማግኘት ቢወድ በሚያደርገው ነገር እግዚአብሔርን እንዳይፈታተን ይጠንቀቅ። (ሮሜ 14፡22 ሁለተኛ ግጥሙ)

ከአሥራሒሳውያን አንዳንዶቹ አንጎራጎሩ፡ እግዚአብሔርም በታላቅ መቅሠፍት መታቸው። (ዘኁል. 11፡1-6፡10፡33።) ክርስቲያን? ክርስቲያኖች ስንሆን «ይህን ነገር መተው ይገባችኋል» ሲሉን ያን ነገር ከመመኘታችን የተነሣ በእግዚአብሔር ላይ አንዳንድ ጊዜ አናንጎራጉርምን? ወይስ በመረጠልን እድል አናንጎራጉርምን? ክርስቲያን አክሊል ለማግኘት ቢወድ ከማንጎራጎር ይጠንቀቅ። (ዕብራ. 13፡5፡6።)

ይህ ሁሉ በአሥራሒሳውያን ደረሰባቸው፡ ክርስቲያን ደግሞ ይጠንቀቅበት። ማስተዋል ደግሞ የሚገባን አንድ ነገር አለ፡- መውደቅ እስፈላጊ አይደለም። በማንችለው ፈተና እንዳንፈተን እግዚአብሔር ራሱ ይጠብቀናል፤ ፈተናውንም ልንታገሥ እንድንችል እግዚአብሔር ከፈተናው ጋር ማምለጫ መንገድን ያደርጋልናል። ስለዚህ «መውደቃችን የግድ ነው» ብለን አናስብና አንላሳት። መውደቅ ለክርስቲያን እስፈላጊ አይደለም። (ይሁዳ ቁ. 24።)

ለ/ «ይከተላቸው ከነበረው ከመንፈሳዊ ድንጋይ ጠጥተዋልና፡ ያም ድንጋይ ክርስቶስ ነበር።» (ቁ. 4።) ይህ ምን ማለት ነው? መጀመሪያ «ያ ድንጋይ ክርስቶስ ነው» የተባሉ ቃላቶች በማቴ. 26፡26 ላይ «ይህ ሥጋዬ ነው» የተባሉትን መስለው ያ ድንጋይ የክርስቶስ ምሳሌ እንደ ነበረ ያስረዳል። እሥራሒሳውያን ከተመታ ዓለት በወጣው ውኃ ሁለት ጊዜ ጥማቸውን አርክተዋል። (ዘፀአ. 17፡6። ዘኁል. 20፡10፡11።) ዓለቱ ሲመታ ውኃ ፈሰሰላቸው። እንደዚሁ ሁሉ ክርስቶስ ውኃ

ልተቀዳ ክሰግርያ ለወጣቸው ሴት «የእግዚአብሔርን ስጦታና ውኃ አጠጫኝ የሚልሽ ማን መሆኑን ብታውቁ፤ አንቺ ተሰምኜው ነበርሽ የሕይወትም ውኃ ይሰጥኝ ነበር» አላት። (ዮሐ. 4፡10።) እርሱ ከተመታ (ከተሰቀለ) በኋላ ያን ውኃ ለሰው ሁሉ እንደሚሰጥ ሲያስረዳ ነው። ያ በምድረ በዳ የተገኘው ድንጋይ ክርስቶስን መሰለ ማለት ነው። እሥራሒሳውያን በምድረ በዳ ላሉ የመጣላቸው በረከት ሁሉ ክእሮሱ (ከክርስቶስ) መነጫላቸው፡ ያም የበረከት ምንጭ በሄዱበት ሁሉ ተከተላቸው።

በብሉይ ኪዳን በብዙ ሥፍራ እግዚአብሔር «ድንጋይ» ወይም «ዓለት» ተባለ፤ አሁን ሐዋርያው ኢየሱስን «ድንጋይ» ሲለው ከእግዚአብሔር ጋር ማስተካከልን እንረዳለን። ሁለተኛ ደግሞ «ያ ድንጋይ ክርስቶስ ነበር» ሲል ክርስቶስ ከእመቤታችን ሳይወለድ በፈት ከዘላለም መኖሩን እናስተውላለን።

ቁ. 14-22። ሐዋርያው ከቁ. 1 እስከ ቁ. 13 ድረስ በዱሮ ዘመን የኖሩት የእግዚአብሔር ሕዝብ፡ እሥራሒሳውያን፡ በተለይ በጣዖት ነገር እንደ ወደቁ በመግለጥ ለጸና ክርስቲያን ስንኳ መውደቅ የሚቻል ነገር እንደ ሆነ የቆሮንቶስን ክርስቲያኖች ካስረዳ በኋላ እንዲህ አላቸው፡- «ስለዚህ፡ ወዳጆቹ ሆይ፡ ጣዖትን ከማምለክ ሽሹ።» (እዚህ ደግሞ «ሽሹ» የተባለውን ቃል እናንገላለን። በም. 6፡18 ላይ ከዝሙት እንዲሸሹ እንደ መከራቸው ሁሉ እንደዚሁ በም. 10 ላይ ጣዖትን ከማምለክ እንዲሸሹ ይመክራቸዋል። ካደረጉት በኋላ እንዲሸሹ አይደለም፤ ነገር ግን አምልኮ ባዕድ ለሰው ሁሉ ክፉ ወጥመድ ነውና ሳይጠመዱበት በፈት ርቀው እንዲሸሹ ነው።) 1 ተሰ. 5፡22።) «ምነው? የቆሮንቶስ ክርስቲያኖች ጣዖትን ማምለክ መቼ አለቡ?» ቢሉ፡- እውነት ነው፤ ክርስቲያኖች ናቸውና ጣዖትን ማምለክ አያስቡም። ይሁን እንጂ ለጣዖት የታረደውን ሥጋ መብላት ሲያስቡ ጣዖትን ማምለክ ወደሚመስል ነገር ይደርሱ ይሆናል። አንደምን? ቢሉም፡ «እውቀትና ጥበብ አለን» ብለዋልና እነርሱ አሁን ሐዋርያው በሚላቸው ነገር ይፍረዱ። ቀላውስት በቁርባን ሰዓት «ቡሩክ እግዚአብሔር አብ፤ ወቡሩክ ወልድ፤ ዋሕድ፤ ወቡሩክ መንፈስ ቅዱስ» ብለው በክርስቶስ ምሳሌ እያመሰገኑ የሚባርኩት ያ የበረከት ጽዋ *ከክርስቶስ ደም ጋር ኅብረት አለው። የሚቆርሱትም ኅብስት ከክርስቶስ ሥጋ ጋር ኅብረት ዘለው። በዚያም ሰዓት የሚቆረሰው አንድ ኅብስት ብቻ ስለ ሆነ፤ እኛም ብዙዎች ስንሆን ሁላችን ያን እንዲን ኅብስት ስለምንካፈል፤ እኛ እርስ በርሳችን ደግሞ ኅብረት አለን። እንደዚህም ሁሉ ያ ጽዋ ያም ኅብስት ከክርስቶስ ደምና ከክርስቶስ ሥጋ ጋር ኅብረት ስላለው እኛ ያን ጽዋና ያን ኅብስት ስንካፈል ከክርስቶስ ሥጋና ከክርስቶስ ደም ጋር ኅብረት አለን። የምድራዊ እሥራሒሳውያን ምሳሌ ስንመለከት ነገሩ አንድ ዓይነት እንደ ሆነ እናያለን። መሥዋዕቱን የበሉ እሥራሒሳውያን ከመሠዊያው ጋር ተካፋዮች ወይም ማኅበራቸው ነበሩ። እነርሱ በመሠዊያ በኩል ከእግዚአብሔር ጋር ኅብረት እንደ ነበራቸው እንዲሁም እኛ ክርስቲያኖች በጌታ ማዕድ በኩል ከክርስቶስ ጋር ኅብረት አለን። ጌታ ወደ ማዕዱ ሲጋብዝን እኛም ተሰብስበን ኅብስቱንና ጽዋውን ስንካፈል ከክርስቶስ ጋር ኅብረት ያለን የክርስቶስ ማኅበራቸው ነን።

አሁንስ፡ ለጣዖት የተሠዋውን ሥጋ ብንበላላ? ለረ ሐዋርያው ምን ማለቱ ነው? «ከጣዖት ጋር ኅብረት አላችሁ» ሊል ነውን? ለጣዖት የተሠዋ ሥጋ ከሌላ ሥጋ ምን *የሐንሰ አፈ ወርቅ «ጽዋውን በእጃችን እየያዝን ጌታን እናመሰግናለንና እርሱ የበረከት ጽዋ ብሉ ጠራው» ይላል።

ልዩነት አለው? ወይስ ጣዖት ራሱ አውነተኛ ነገር ነው? ሉረ ጣዖት ምንም እደደለም! (ም. 8:4) አንግዲያስ ያን ሥጋ ብንበላ ምን አለበት? ጣዖት ምናምን አይደለምና ያን ሥጋ ብንበላ ከጣዖት ጋር ኅብረትን እንደምን እናገኛለን የጣዖትም ማኅበርተኞች እንደምን እንሆናለን? የለም! ጳውሎስ «ከጣዖት ጋር ኅብረት አላችሁ» ወይም

ደግሞ «ለጣዖት በመሠዋቱ ሥጋው ልዩ ነው» አይልም፤ ነገር ግን አሕዛብ የሚሠዉት ለአጋንንት አንዲሆን በዚህም ምክንያት የቆሮንቶስ ክርስቲያኖች ያን ሥጋ ቢበሉ ከአጋንንት ጋር ምናልባት እንዲተባበሩ ይላል፤ ይህንም አይወድም!

ሐዋርያው ይህን ሲል በዘዳግ. 32:17 ላይ የተባለውን መጥቀሱ ነው። አጋንንት ሰው ጣዖታትን ማምለክ መውደዱን በማወቅ ምክንያትን አግኝተው ጣዖታትን ሰራላቸው አድርገዋል፤ ሰውም ይህም ሳያውቅ ፈቃዱም ሳይሆን ለጣዖት ሲሠዋ በእውነት ለአጋንንት ይሠዋል። ሰው ለአድባር እንደሚሠዋው ሁሉ ነው። ለዛሬክ የሚሠዋ ሳይሆን ከዛሬክ በኋላ ለሚገኙ አጋንንት ይሠዋል። ይሁንና ክርስቲያን ለአጋንንት ሲሠዋ ቢገኝ ምን ያለ ውድቀት ነው! ሐዋርያውም ከሁለቱ ጋር፤ ከጌታና ከአጋንንት ጋር፤ ልትተባበሩ፤ የጌታን ጥሪና የአጋንንት እድመኞች ልትሆኑ ለትችሉም ይላል። እንችላለን የሚል አላብ በፍጹም የማይቻል አላብ ነው። ወይስ ምናልባት «እኛ ከጌታ ይልቅ እንበረታለን» ብለን በአጋንንት ማዕድ አንቀመጥና ጌታን እያስቀናን ቁጣውን እንድፈርን? ሉረ አይሆንም፤ እንድፈር! በቁጣው ቀን ማን ይቆማል? ብርቅዎች እንሁን አንጂ አርሱን ከመፈታተንና ከመድፈር እንሸሽ! ሆኖም ሐዋርያው ይህን ያህል ማስጠንቀቂያ ሁሉ ቢሰጥ አንኳ አብያተ ክርስቲያናት የወደቁበት በዚሁ ነገር መሆኑን በራእ. 2:14:20 አናያለን።

ማለንንዘቢያ።

ሀ/ «ስለዚህ ወዳጆቼ ሆይ፤ ጣዖትን ከማምለክ ሽሹ።» (ቁ. 14) መቼም የቆሮንቶስ ክርስቲያኖች ጣዖትን ለማምለክ ከቶ አላስቡም። ወደ ጣዖት ቤት ይሄዱና ግብዣን ይካፈሉ ይሆናል እንጂ ጣዖትን ማምለክ መቼ አስቡ? ይሁንና ወደዚያ ከመሄዳቸው የተነሣ ያላስቡትን ለመፈጸም ደረሱ!

ከአነርሱም እኛ አንግር። በአገራችን ውስጥ፤ በቤተ ክርስቲያናችንም ውስጥ እንኳ፤ እምልኮ ባዕድ እንዳለ ሁላችን እናውቃለን። ሰንን መከራ ሲደርስባት አይታ ዓይንዋን ጨፍና ራስዋን በቁጥቋጦ ውስጥ ደብቃ ሉረ ሁሉ ይህና ነው!» አንደምትለው ሁሉ እኛ «ሉረ የለም፤ እይንኝም!» ብንል የከንቱ ከንቱ ነገር ነው። ሕዝባችን ምናልባት በንጹሕ ሕሊና ይሄዱና ይገብሩ ይሆናል፤ ጣዖትንም የሚያመልኩ በፍጹም እያስቡም ይሆናል፤ ይሁንና ሐዋርያው «ጣዖትን ታመልካላችሁ» ይላል። ወዳጆቼ ሆይ፤ በአገራችን ውስጥ እንዲህ ያለ ነገር ሲገኝ የእግዚአብሔር በረከት በእውነት በላያችን አንደምን ያርፋል? እሥራኤላውያን የወደቁበት በዚሁ ምክንያት አይደለምን? እኛም ክርስቲያኖች ይህን ስናደርግ ብንገኝ የእግዚአብሔር ሕዝብ ምንም ብንሆን እንደ እነርሱ እንዳንወድቅ እጅግ በጣም ያስፈራል። ስለዚህ ከዚህ ታላቅ ስሕተት ራሳችንን ብናንጸ አይሻልም ወይ?

ለ/ «ከክርስቶስ ደም ጋር ... ከክርስቶስ ሥጋ ጋር ኅብረት ያለው አይደለምን?» (ቁ. 16) በዱሮ ዘመን ሁሉ መብልን መካፈል መተባበር ነበረ። (በቁ. 18። ዕብ.

13:10)። ላባንና ያዕቆብ ሊተባበሩ በፈለጉ ጊዜ ከምር ሠርተው «በዚያ በከምር ላይ በሉ።» (ዘፍጥ. 31:44-46)። ካህናቱም ከእግዚአብሔር ጋር ሊተባበሩ ቢፈልጉ በመሠዊያው ላይ ከነበረው ከመሥዋዕት ሥጋ በሉ። (ዘሌዋ. 7:15:16)። በዚህም መሠረት፡- እሥራኤላውያን «የመሠዊያው ማኅበርተኞች» ሆኑ (ቁ. 18)፤ ክርስቲያኖች «ከክርስቶስ ጋር ኅብረት» እገኙ (ቁ. 16)፤ የቆሮንቶስ ሰዎችም «ከአጋንንት ጋር ማኅበርተኞች» ሆኑ። (ቁ. 20)

መሠዊያና መሥዋዕት የሚሠዋ ካህንም በክርስቶስ ተፈጽመዋልና (ዕብራ. 10:8-18)። ዛሬ መሠዊያ የሰንም። ይሁንና በመሠዊያ ፋንታ የእራት ማዕድ አለንና (ማቴ. 26:20) የቁርባንን ጽዋ በምንቀበልበት ጊዜ ከክርስቶስ ደም ጋር ኅብረት አለን፤ የቁርባንን ኅብስት በምንበላበት ጊዜ ከክርስቶስ ሥጋ ጋር ኅብረት አለን። «ወይትን በእፋችን በምንጠጣው መጠን ሁሉ በዚያው መጠን ነፍሳችን ከክርስቶስ ደም ጋር ኅብረት አለው» ብሎ ከሊቃውንት አንዱ እስተምሮናል። ስለዚህ ቅዱስ ቁርባን ምን እንደ ሆነ ልናውቅ ብንፈልግ ይህን ነገር እናስብ። በጌታ ጥሪ በጌታ ማዕድ መመገብና ከእርሱ ጋር፤ በሥጋውም በደሙም፤ መተባበር ነው። (ይሁን እንጂ ይህ ብቻ አይደለም። በም. 11 ላይ ደግሞ ስለ ቁርባን እናነባለን እዚያ የተጻፈውን ተመልከት።)

ቁ. 23-30። ሐዋርያው ከም. 8:1 ጀምሮ እስከ እሁን ድረስ ለጣዖት ስለ ተሠዋ ሥጋ ሲናገር ቆይቶአል። ይህን ያህል መናገሩ ይህ ነገር በቆሮንቶስ ክርስቲያኖች ዘንድ ቁም ነገር ስለ ሆነ ነው። በም. 8 መጀመሪያ ላይ እንዳየን ሁሉ በቆሮንቶስ ከተማ ከታረደው ሥጋ ሁሉ ቢያንስ ቢያንስ ጥቂቶች ጠጉሮች ለጣዖታት ይቃጠሉ ነበርና የሚገኘው ሥጋ ሁሉ ከጣዖታት ጋር ንክኪት ያለው ነበረ፤ ክርስቲያኖቹም በአምልኮ ባዕድ እንዳይረከቡ ፈሩ። ጳውሎስ ከዚህ በፊት በመጡት ምዕራፎች ላይ አሳቡን በጠቅላላ ገልጦአል፤ እሁን ትምህርቱን ሊያቆም ነው። «ሁላችን እውቀት አለን፤ ሁላችን ነፃ ነን፤ ሁሉም ተፈቅዶልናል» ብለው የቆሮንቶስ ክርስቲያኖች የተደገፉበትን አላብ ሐዋርያው ተቀብሎአል አምናአልም። (ም. 6:12፤ 8:1-6)። ሆኖም የሚሉት ሁሉ እውነት ይሁን እንጂ ሐዋርያው «ሁሉ አይጠቅምም ሁሉም አያንጽም! ወንድምንም ከማሰናከል ይልቅ በመብት አለመጠቀም ይሻላል» ብሎአል። (ም. 8:7-13)። ቀጥሎም «እኔማ ባለብዙ መብት ነበርሁ፤ ይሁንና የሚበልጡትን ለመጥቀም እከሊልም ለማግኘት ስለ በመብቱ አልተጠቀምሁም» ብሎ ራሱን ምላሴ እድርጎላቸዋል። (ም. 9)። በም. 10 ደግሞ እሥራኤላውያን ይህን በሚመላስል ምክንያት አንደ ወደቁ። እንደ ቆመ የሚመስል ማንኛውም ሰው እንዳይወድቅ መጠንቀቅም እንዳለበት ካስረዳ በኋላ «ከአጋንንት ጋር ማኅበርተኞች እንድትሆኑ አልወድም» እስኪል ድረስ ይህን ለጣዖት የተሠዋን ሥጋ መብላት በጣም የሚያስፈራ ነገር መሆኑን ገልጦአል። እስከዚህ የተናገረው በጠቅላላው ነው፤ እሁን ግን ወደ ዓይነተኛ ነገር ሊገባ ነው። የቆሮንቶስ ክርስቲያኖች የተቸገሩበት በ3 ነገር ነው፡- የከተማ ሰዎች በጣዖት ቤት ለማኅበር ሲሰበሰቡ ክርስቲያኖች ይሂዱ አይሂዱ? በገበያ የተሸጠውን ሥጋስ፤ ይብሉ አይብሉ? ያላመነ ሰው ወደ ቤቱ ቢጋብዛቸውስ፤ ይሂዱ አይሂዱ? ስለ መጀመሪያው ነገር ጳውሎስ በዚህ ምዕራፍ በቁ. 14-22 ላይ መልሱን የሰጠ ይመስላል። «አይሆንም» ይላል። የከተማ ሰዎች የሚሰበሰቡት ከጣዖት ጋር ለመተባበር ነው። እውነት ነው፤ ጣዖት ከንቱ ነው፤ ሆኖም ክርስቲያኖቹ አብረው የሄዱ እንደሆነ ከአጋንንት ጋር እንዳይተባበሩ ያስፈራል፤ ስለዚህም አይሂዱ። በገበያ ስለ ተሸጠው ሥጋ ግን፡- ምድርና በእርስዋ የሞላባት ሁሉ

የጌታ ነውና (መዝ. 23፡1)፤ ያም ሥጋ ከገቱ ለሆነ ጣዖት በመሠዋቱ አልተለወጠምና፤ ቢበሉትም እለበት? ከሕሊና የተነሣ ሳይመራመሩ ገዝተው ይብሉ። ከማያምኑም ሰዎች እንዱ ቢጋብዛቸው ነገሩ እንደዚሁ ነው። ለመሄድ ቢወዱ ይሂዱ፤ ከሕሊናም የተነሣ ሳይመራመሩ በፈታቸው የቀረበውን ይብሉ። ይሁን እንጂ መብት በፍቅር ይወሰናልና፤ ዋና የክርስቲያንም አሳብ ባልንጀራውን ማስናከል ሳይሆን ማነጽ ነውና (ም. 8 እና ም. 9)፤ እንደ ሕሊናው ደካማ የሆነ ተጠራጣሪ ከርስቲያን «ይህ እኩ ለጣዖት የተሠዋ ነው» ብሎ ደንግጦ ቢያስታውቃቸው አይብሉ። ምነው? ቢሉም፤ አይ! ክርስቲያኑማ ለመብላት መብት አለው፤ ሳይበላ የሚቀረው ስለ ራሱ ብሎ ሳይሆን የባልንጀራውን ጥቅም እየፈለገ (ቁ. 24) እንዳይበድለውና ሕሊናውን እንዳያቆስል ነው። (ም. 8፡12)። ክርስቲያን አርነት ያለው የክርስቶስ ሉሌ ነውና ሕሊናው ደካማ የሆነ ሰው ሊፈርድበት አይችልም። (ሮሚ. 14፡4፡10)። የእርሱ ሕሊና ገጽጽ ሲሆን በሌላ ሰው ሕሊና ስለምን ይወሰናል? ሉረ አያስፈላግም! እርሱ እግዚአብሔርን እያመሰገነ ቢበላ ሰው ስለምን ይለድበዋል? አይገባም! ለመብላት ሙሉ መብት አለው። ሆኖም የባልንጀራውን ጥቅም እየተመለከተ (ም. 9፡19-23) በመብቱ አይጠቀምም። ያ ሰው ስለ ተጠራጠረበት እርሱ መብላት አይገባውም ማለቱ አይደለም። የሚተወው ተገድዶ (መብላት ስለማይገባው) ሳይሆን ለባልንጀራው ብሎ ፈቅዶ ነው እንጂ።

ማስተንተኛ

«ከሕሊና የተነሣ ሳትመራመሩ» (ቁ. 25:27)። «ሁሉ ተፈቅዶልኛል» የሚል የቁርንቱስ ሰዎች የጠቀሱት የሐዋርያው ቃል ለክርስቲያን መሠረታዊ ቃል ነው። በዚህም ቃል ሁሉንም ልንጀምር እንችላለን። ቅዱስ ጳውሎስ በሌላ ስፍራ «በነፃነት ልንኖር ከክርስቶስ ነፃነት አወጣን፤ እንግዲህ ጸንታችሁ ቁጩ እንደ ገናም በባርነት ቀንበር እትያዙ» ብሎ ጽርዷል። (ገላ. 5:1)። ነፃ ነን፤ ይህንም ነፃነታችንን መጠበቅ ይገባል። በክርስቶስ ድፍረት አለን፤ ይህንም ድፍረት ከክሱቲያን ሁሉ መገንዘብ ይገባል። ዕድሜአችንን ሁሉ እንደሚጠራጠሩ ሕፃናት ሳንሆን ጎልምሰን የምንደፍር ሽግግራዎች መሆን ይገባል። እውነት ነው፤ ከዚህ በፊት እንዳየነው ሁሉ፤ ወንድማችንን እንዳናስናክል ዘወትር መጠንቀቅ ያስፈልገናል። ይሁንና ብዙ ነገር ወንድማችንን ሳይነካ የራሳችን የግል ጉዳያችን ይሆናል፤ ይህም ሊሆን መስናክያን ለማግኘት አብዝተን መመራመር ከጤና ያልሆነ ነገር ነው። ቅዱስ ጳውሎስ እነኚህ የቁርንቱስ ሰዎች «ይህ ሥጋ ከየት መጣ? ለጣዖት ተሠውቶአል?» ወይም ደግሞ «እገሌ የጠራች እንደሆነ የሚቀርበው ሥጋ ምን ይሆን? ብለው ሳይጠይቁ ደፍረው ይገዙ ደፍረውም ወደ ባልንጀራቸው ቤት ይሂዱ አለ። ሥጋው ለመብል ተሸጠ ተጋባዥም በወሳኛነት ጠራ፤ በቃ! ሳይመራመሩና ሳይጠራጠሩ ያድርጉ። (1 ጢሞ. 4:4። ቲቶ. 1:15)። እኛም እንደዚሁ ፈሪዎች ሳንሆን በክርስቶስ እንድፈር። (ምላ. 29:25)።

*. 31-ም. 11፥1። እንግዲህ ለእነዚያ ለቅርንብስ ክርስቲያኖች መሠረሻና ጠቅላላ አሳቡ ይህ ነው፡-የግያደርጉት ሁሉ፥ መጠላት ቢሆን መጠጣትም፥ ሌላም ግናቸውንም ነገር ቢሆን ለእግዚአብሔር ክብር ያድርጉት። እንደ ገናም ሐዋርያው የራሱን ምሳሌ ያቀርባል። በም. 9፥19፡22 ላይ እንደ ተባለው ሁሉ እርሱ ራሱ ያደረገውን እነርሱ ያድርጉ። እርሱም ባደረገው ሁሉ ክርስቶስን ለመምሰል አንዳበለ እንዲሁም የቅርንብስ ሰዎች በአድራጎታቸው ሁሉ በሐዋርያው ፍለጋ ይሄዱ።

ግለሰብ፡፡

«ማናቸውንም ነገር ብታደርጉ ሁሉን ለእንግዲላብሔር ክብር እድርጉት።» (ቁ. 31።)
«ለከርሰቲያን የተፈቀደው ያልተፈቀደውም እንዴት ይታወቃል?» ለሚለው ጥያቄ መጨረሻው ቃል ይህ ነው። እንዳች ነገር የተፈቀደ እንደሆነ ያልተፈቀደም ልናውቅ ስንፈልግ «ተፈቅዶአል» ከሚል መሠረት ተነሥተን ከዚህ በታች የተዘረዘሩትን ጥያቄዎች ራሳችንን መጠየቅ ያስፈልገናል።

1ኛ፡ «ይህ ነገር ይጠቅማል?» (ፖ. 6፡12፤ 10፡23።)

2ኛ፡ «ምናልባት ባሪያ ያደርገኛልን?» (ም. 6፡12።)

ይህ የሕሊና ጉዳይ ነው። «ሕሊናችን ተሰግምቶበታልን?» ግለት ነው። (ም. 8፡7።)

3ኛ፡ «ይህን ነገር ያደረግሁት እንደሆነ ወንድሜን አላናከለው ይሆን?» (ም.
8፡13።) ይህም የፍቅር ጉዳይ ነው። «ፍቅር ያደረገው ነበር?» ማለት ነው። (ም.
8፡9።)

4ኛ፡ «ለእግዚአብሔር ክብር ነውን?» (ም. 10፥31።)

ለሐዚህ 1ኛ፡ ራሳችንን፤ 2ኛ፡ ባልንጀራችንን፤ 3ኛ፡ እግዚአብሔርን እንመለከታለን፤ ባየነውም ነገር እሳባችንን እንቆርጣለን።

$\begin{array}{c} \star \\ \star \star \end{array}$
 $\begin{array}{c} \star \\ \star \star \end{array}$
 $\begin{array}{c} \star \\ \star \star \end{array}$

ምዕራፍ 11።

1፡2፤ እኔ ክርስቶስን እንደምመስል እኔን ምስሉ። ውንድሞች ሆይ፤ በሁሉ ስለምታስቡኝና አሳልፈ እንደ ሰጠኋችሁ ወግን 3፤ ፈጽማችሁ ስለ ያዛችሁ አመሰግናችኋለሁ። ነገር ግን የወንድ ሁሉ ራስ ክርስቶስ፤ የሴትም ራስ ወንድ፤ የክርስቶስም ራስ እግዚአብሔር እንደ ሆነ ልታውቁ እወዳለሁ። 4፤ ራሱን ተከናንቦ የሚጸልይ ወይም ትንቢት የሚናገር ወንድ 5፤ ሁሉ ራሱን ያዋርዳል። ራስዋን ሳትሸፍን ግን የምትጸልይ ወይም ትንቢት የምትናገር ሴት ሁሉ ራስዋን ታዋርዳለች፤ 6፤ እንደ ተላጧች ያህል እንድንውና። ሴትም ራስዋን ባትሸፍን ጠጉርዋን ደግሞ ትቆረጥ፤ ለሴት ግን ጠጉርዋን መቆረጥ ወይም መላጩት የሚያሳፍር ክሆን ራስዋን ትሸፍን። 7፤ ወንድ የእግዚአብሔር ምሳሌና ክብር ስለሆነ ራሱን መከናኘብ 8፤ አይገባውም፤ ሴት ግን የወንድ ክብር ናት። ሴት 9፤ ከወንድ ናት እንጂ ወንድ ከሴት አይደለምና። ሴት ስለ ወንድ ተፈጠረች እንጂ ወንድ ስለ ሴት አልተፈጠረምና። 10፤ ስለዚህ ሴት ከመላእክት የተነሣ በራስዋ ሥልጣን ሊኖራት 11፤ ይገባል። ነገር ግን በጌታ ዘንድ ሴት ያለ ወንድ ወንድም 12፤ ያለ ሴት አይሆንም። ሴት ከወንድ እንደ ሆነች እንዲሁ ወንድ 13፤ ደግሞ በሴት ነውና፤ ሁሉም ከእግዚአብሔር ነው። በእናንተ በራሳችሁ መካከል ፍረዱ፤ ሴት ራስዋን ሳትሸፍን 14፤ 15፤ ወደ እግዚአብሔር ልትጸልይ ይገባታል? ወንድ ጠጉሩን ቢያሰረዝም ነውር እንዲሆንበት፤ ሴት ግን ጠጉርዋን ብታሰረዝም ከብር እንዲሆንላት ተፈጥሮ እንኳ እያስተምራችሁም? 16፤ ጠጉርዋ መንገደፊያ ሊሆን ተሰጥቶአታልና። ዳሩ ግን ማንም ሊከራከር ቢፈቅድ፤ እኛ ወይም የእግዚአብሔር አብያተ ክርስቲያናት እንዲህ ያለ ልማድ የለንም።

17፤ ነገር ግን በምትሰበሰቡበት ጊዜ ለሚከፋ እንጂ ለሚሻል ስላልሆነ ይህን ትእዛዝ ስሰጥ የማመሰግናችሁ አይደለም። 18፤ በመጀመሪያ ወደ ማኅበር ስትሰበሰቡ በመካከላችሁ መለያየት እንዳለ እሰማለሁና፤ በእንድንበኩልም እምንሃለሁ። 19፤ በእናንተ ዘንድ የተፈተኑት እንዲገለጡ በመካከላችሁ ወገኖች 20፤ ደግሞ ሊሆኑ ግድ ነውና። እንግዲህ አብራችሁ ስትሰበሰቡ 21፤ የምትበሉት የጌታ እራት አይደለም፤ በመብላት ጊዜ እያንዳንዱ የራሱን እራት ይበላልና፤ አንዱም ይራባል አንዱ 22፤ ግን ይሰክራል። የምትበሉባቸውና የምትጠጡባቸው ቤቶች የላችሁምን? ወይስ የእግዚአብሔርን ማኅበር ትንቃላችሁን አንዳችም የሌላቸውን ታሳፍራላችሁን? ምን ልበላችሁ? በዚህ ነገር ሳመሰግናችሁን? አላመሰግናችሁም።

23፤ ለእናንተ ደግሞ አሳልፈ የሰጠሁትን እኔ ከጌታ ተቀብያለሁና፤ ጌታ ኢየሱስ አልፎ በተሰጠበት በዚያች ሌሊት 24፤ እንጀራን እንሥቶ አመሰግን፤ ቆርሶም፡-እንካችሁ ብሎ፤ ይህ ስለ እናንተ የሚሆን ሥጋዬ ነው፤ ይህን ለመታሰቢያዬ አድርጉት 25፤ አለ። እንደዚህም ከእራት በኋላ ጽዋውን ደግሞ እንሥቶ፡- ይህ ጽዋ በደሜ የሚሆን እዲስ ኪዳን ነው፤ በጠጣችሁት ጊዜ ሁሉ ይህን ለመታሰቢያዬ አድርጉት አለ። 26፤ ይህን እንጀራ በበላችሁ ጊዜ ሁሉ፤ ይህንም ጽዋ በጠጣችሁ ጊዜ ሁሉ ጌታ እስኪመጣ ድረስ ሞቱን ትናገራላችሁና።

27፤ ስለዚህ ሳይገባው ይህን እንጀራ የበላ ወይም የጌታን 28፤ ጽዋ የጠጣ ሁሉ የጌታ ሥጋና ደም ዕዳ አለበት። ሰው ግን ራሱን ይፈትን፤ እንዲሁም ከእንጀራው ይበላ ከጽዋውም 29፤ ይጠጣ፤ ሳይገባው የሚበላና የሚጠጣ የጌታን ሥጋ 30፤ ስለማይለይ ለራሱ ፍርድ ይበላልና፤ ይጠጣልምና። ስለዚህ በእናንተ ዘንድ የደከሙና የታመሙ ብዙዎች አሉ እያሌዎችም 31፤ እንቀላፈተዋል። ራሳችንን ብንመረምር ግን ባልተፈረደብንም 32፤ ነበር፤ ነገር ግን በተፈረደብን ጊዜ፤ ክፃለም ጋር እንዳንኮነን በጌታ እንገዛለን።

33፤ ስለዚህ፤ ወንድሞቼ ሆይ፤ ለመብላት በተሰበሰባችሁ ጊዜ 34፤ እርስ በርሳችሁ ተጠባበቁ። ማንም የራሱው ቢኖር ለፍርድ እንዳትሰበሰቡ በቤቱ ይብላ። የቀረውንም ነገር በመጣሁ ጊዜ እደነግጋለሁ።

*	*	*
* *	* *	* *

3ኛ ክፍል።

(ም. 11።) ስለ ተደረገው ጥፋት ወቀላ።

ስለ ሴቶች መሸፈኛና ስለ ጌታ እራት።

ምዕራፍ አሥራ አንድ።

ይህ ምዕራፍ በሁለት ክፍል ተከፍሎ ስለ ሁለት ነገሮች፣ ስለ ሴቶች የራስ መሸፈኛና ስለ ጌታ እራት (ስለ ቁርባን) ይናገራል።

ቁ. 2-16። ስለ ሴቶች የራስ መሸፈኛ። ጌታ «ሂዱና አሐዛብን ሁሉ ደቀ መዛሙርት አድርጉአቸው» ባለ ጊዜ ጨምሮ እርሱ ያዘዛቸውን ሁሉ ምእመናን እንዲጠብቁ ያስተምሩአቸው ዘንድ ሐዋርያትን አዝዞ ነበርና (ማቴ. 28፥20) ሐዋርያው ቅዱስ ጳውሎስ የተገባውን ወግ ሁሉ ለቆሮንቶስ ክርስቲያኖች አስተላልፎ ነበር። እነርሱም አሁን በጻፉለት ወረቀት ላይ «አላልፈህ የሰጠኸንን ወግ ሁሉ ፈጽመን ያዝን» ብለውት ነበር። እርሱም ይህም ስለ መፈጸማቸው ያመለካቸዋል። ሆኖም ያልፈጸሙት እንደ ነገር አለና ከማመስገን ቀጥሎ ስለዚህ ስለ አንዱ ነገር ይወቅላቸዋል። በዚያ ዘመን በዚያም ከፍለ ዓለም ሁሉ ሴቶች ራሳቸውን እንዲሸፍኑ ደንብ ነበረ። ራሳቸውን ያልሸፈኑት ሴት አዳሪዎች (ሸርመጣዎች) ብቻ ነበሩና ሴት ራስዋን ባትሸፍን ነውር ይሆንባት ነበረ። በተለይም በቆሮንቶስ ክተማ ደኅች ሴቶች ራሳቸውን እንዲሸፍኑ ደንብ ነበረ። ምክንያቱም ከዚህ በፊት እንዳየነው ሁሉ በዚያ ከተማ ሴት አዳሪዎች ስለ በዙ ነው። ይሁንና ከማን ዘንድ አንድ ሰማ እልተነገረም እንጂ፣ ጳውሎስ በቆሮንቶስ ሴት ክርስቲያን አንዳንዶች ሴቶች «በክርስቶስ ነፃነት እለን» እያሉ ሲጸልዩ ወይም ትንቢት ሲናገሩ (የእግዚአብሔርን ቃል ሲያስሙ ማለት) የተለመደውን የራስ መሸፈኛቸውን እንዳስቀሩ ሰምቶአል። በመስማቱም አዝናኝ አልፎ ምክንያቱም ያን መሸፈኛቸውን ስላስቀሩ አይደለም። ነገር ግን መሸፈኛቸውን ሲያስቀሩ የእግዚአብሔርን ሥርዓት ስላፈረሱ ነው። ያዘነበት በዚህ ምክንያት እንደ ሆነ ቁ. 3 ያስረዳናል። ይህ ቁጥር ለዚህ ክፍል ሁሉ መሠረታዊ ቁጥር ነው። ጳውሎስ «የወንድ ሁሉ ራስ ክርስቶስ ነው፣ የሴትም ራስ ወንድ ነው፣ የክርስቶስም ራስ እግዚአብሔር ነው» ሲል የማይንቀሳቀስ የእግዚአብሔርን ሥርዓት ያውጃል። እነኝህ 3 ቃሎች ለየዘመኑ ለያገሩም የእግዚአብሔር የማይለወጥ ሕግ ናቸው። («ራስ» ሲል መቼም «ባለ ሥልጣን» ማለቱ ነው።)

እግዚአብሔር ይህን ሥርዓት ሠርቶአል። ይህንም ሥርዓት የሚያፈርሰው እግዚአብሔርን ይቃወማል። የቆሮንቶስ ሴቶች የራስ መሸፈኛን ሲያስቀሩ ያደረጉቱ ይህን ነው። የሴት ራስ ወንድ ነውና (ዘፍጥ. 3፥16) በራስዋ ላይ የሥልጣን ምልክት፣ ማለት ከሥልጣን በታች መሆንዋን የሚያመለክት ምልክት፣ ሊኖራት ይገባል። የሥልጣን ምልክት የሆነውን መሸፈኛ ያስቀረችው ሴት፣ ራስዋን ከወንድ ጋር ማስተካከልዋ ነውና «የሴት ራስ ወንድ ነው» የሚለውን የእግዚአብሔርን ሥርዓት አፍርሳለች ፈቃዱንም ንቃላት። ይህም ብርቱ ነገር ታላቅም ጥፋት ነው።

በቁ. 3 ላይ ሐዋርያው መሠረታዊ ሕግን ገልጦአል። አሁንም ከቁ. 4 እስከ 6 ድረስ ከዚህ ሕግ የሚነግውን ትምህርት ያስተምራል። የሚጸልይ ወይም የእግዚአብሔርን ነገር

የሚያሰማ ወንድ ሁሉ መከናከብ አይገባውም፤ የምትጸልይ ወይም የእግዚአብሔርን ነገር የምታሰማ ሴት ግን ራስዋን መሸፈን ይገባታል። ምክንያቱም፣ የወንድ ሁሉ ራስ ክርስቶስ ነውና ወንዱ ቢከናከብ ራሱን፣ ክርስቶስን፣ ስለሚያዋርድ ነው፤ የሴትም ራስ ወንድ ነውና ሴቲቱ ራስዋን ባትሸፍን እርስዋ ራስዋን (ወንድን) ስለምታዋርድ ነው። ወንድን የምታዋርደው ራስዋን (ሰውነትዋን) ልክ እንደ እርሱ በማድረግ ራስዋንም (ሰውነትዋንም) ክእርሱ ጋር በማስተካከል ነው። ይህን ስታደርግ ምንው ሁለመናዋ ወንድን መሰላ የራስ ጠጉርዋን አታሳጥርም ወይ? ነገር ግን «አይ! ጠጉራን እንደ ወንድ ማላጠር ያላፍራል» ብትል (በእውነቱም ያላፍራል) የራስ መሸፈኛውን አትተው። ሐዋርያው መቼም የሚናገርበቱ ሴቶች ከጠቅላላው ማኅበር ውጭ ሲጸልዩ ወይም ሲናገሩ ይሆናል፤ ስለምን? ቢሉ፣ በመላ ማኅበር መካከል እንዲናገሩ አልተፈቀደላቸውም። (ም. 14፥34፥35።)

አሁንም ደግሞ ከቁ. 7 እስከ 10 ድረስ ምክንያቱን እናገኛለን። ወንዱ ራሱን መከናከብ የማይገባበት ምክንያቱ የእግዚአብሔር ፍጥረት መጨረሻና ድምድም ሆኖ በእግዚአብሔር መልክ ስለ ተፈጠረ ለእርሱም ሁሉ ስለ ተገዛ ነው። (ዘፍጥ. 1፥26፥28።) እርሱ የእግዚአብሔር ከብር እከሊልም ነውና የተገኘ ምልክት አላይቶ ራሱን መከናከብ አይገባውም። ሴት ግን ስትፈጠር ከወንድ (ዘፍጥ. 2፥21-23) እና ስለ ወንድ ስለ ተፈጠረች (ዘፍጥ. 2፥18) እርስዋ የወንድ ከብር ናትና ከሥልጣን በታች መሆንዋን የሚያመለክተው የራስ መሸፈኛ ሊኖራት ይገባል። ምክንያቱም «የሴት ራስ ወንድ ነው» የሚለው የእግዚአብሔር ሥርዓት በሁሉ ዘንድ ስለታወቀ ነው። ሰዎች ብቻ ሳያውቁት ሰዎችን የሚያዩና «መዳንን ይወርሱ ዘንድ ስላላቸው ለማገዝ የሚላኩ የሚያገለግሉም» ቅዱሳን መላእክት ደግሞ ያውቁታል። (ዕብ. 1፥14። ማቴ. 25፥31።) ስለዚህ የእግዚአብሔር ሕግ ሲፈርስ በማየታቸው መላእክት እንዳያዝኑ ሴቶች በሚገባው መሸፈኛ ራሳቸውን ይሸፍኑ።

(ሐዋርያው አንደ ተገባው ሁሉ የሴቶችን መገዛት አረጋግጦአል፤ ይሁንና ይህን ካረጋገጠ በኋላ ወንድና ሴት በጌታ ዓይን ልዩ ሳይሆኑ አንድ እንደ ሆኑ ያመለክታል። (ቁ. 11፥12። ገላ. 3፥28።) የሴቶች መገዛት፣ በወንድና በሴትም መካከል ያለው የማዕረግ ልዩነት፣ በዚህ ዓለም ላይና ለዓለም ዘመን ብቻ ነው። ወንድ ለብቻው አይደለም፣ ሴትም ለብቻዋ አይደለችም። በመጀመሪያ ላይ ሴት ከወንድ እንደ ተፈጠረች እውነት ነው፤ ሆኖም ዛሬ ወንድ በሴት ይወለዳል፣ የሁለቱም መመንጫት ከአንዱ እርሱም ከእግዚአብሔር ነው።)

ወደ እሳቡም ተመልሶ ሐዋርያው ስለ ጣየት ነገር ሲናገር እንደ ተናገረው ሁሉ (ም. 10፥15) እንዲሁም አሁን «እናንተ በራሳችሁ መካከል ፍረዱ» ይላቸዋል። በእርሱ ቃል ሳይወሰኑ ሕሊናቸውን ይመርምሩ። ነፈሬ በልዩ ዘመን ከብር ይሆናል እንጂ፣ በጠቅላላው፣ በተለይም በዚያ ዘመንና በዚያች ከተማ፣ ወንድ ጠጉሩን ቢያስረዝም ነውር እንዲሆንበት፣ ሴት ግን ጠጉርዋን ብታስረዝም ከብር እንዲሆንላት ተፈጥሮ እንኳ ይነግራቸዋልና ሴት ራስዋን ሳትሸፍን መጸለይ እንደማይገባት ሁላቸው ይፈርዳሉ። ረጅም ጠጉር ለሴት የተሰጠበት ምክንያቱ ራስዋን እንድትሸፍንበት ነው። ተፈጥሮ ተገቢነቱን ያመለክታል ማለት ነው። ይሁን እንጂ ስለዚህ ነገር ከሐዋርያው ጋር ሊከራከር የሚወድ ሰው ቢኖር ጳውሎስ የአብያተ ክርስቲያናትን ልማድ ብቻ ያመለክተዋል። የቆሮንቶስ ሰዎች ወግን ሁሉ ሊይዙ ቢፈልጉ (ቁ. 2) እነዚያ አብያተ ክርስቲያናት

ያደረጉትን ያድርጉ። በእነዚያ አብያተ ክርስቲያናት ዘንድ ሴቶች ራሳቸውን ሳይሸፍኑ ለመጸለይ ወይም የእግዚአብሔርን ነገር ለመናገር ልማድ የላቸውም። የቆርንቶስ ሰዎች ጥራዝ ነጠቆች አይሁኑ።

ማስገንዘቢያ።

ሀ/ ስለ ሴቶች መሸፈኛ ስለ ራሳችሁ ስናነብ በዱሮ ዘመን የመጽሐፍ ቅዱስ ትምህርት በአገራችን በኢትዮጵያ ውስጥ ምንኛ እንደ ሠሰጠን እንገነዘባለን። አገራችን ዱሮ የመጽሐፍ ቅዱስ አገር መሆንን እናስተውል።

ለ/ «ራሱን ያዋርዳል።» (ቁ. 4) ሰው በበላዩ (በባስ ሥልጣኑ) ፊት ሲቆም ባርኔጣውን እንደሚያነሳው ሁሉ እንዲሁም የወንድ ሁሉ ራስ ክርስቶስ ነውና ሰው በክርስቶስ ፊት ሲቆም ራሱን መከናኘብ አይገባውም፤ ተከናንበም የቆመ እንደሆነ ራሱን፣ ክርስቶስን፣ ያዋርዳል። ሰው በክርስቶስ ፊት የሚቆመው ሲጸለይ ብቻ ሳይሆን ደግሞ የእግዚአብሔርን ነገር ሲያስማ መሆኑን የነቢያት ተከታዮች የሆንን የዛሬ መምህራን አናስታውስ።

ሐ/ «ከመላእክት የተነሳ።» (ቅፌ. 10) ይህ ቃል ቢያስቸግረን መላእክት ፍጥረትን ሁሉ ይመለከቱ እንደ ነበር እንደ ተደሰቱበትም እናስብ። (ኢዮቢ 38፡7) እሥራኤላውያንም ሕግን (እራትን) የተቀበሉ በመላእክት በኩል ነበረ። (የሐዋ. 7፡53። ዕብራ. 2፡2) እንግዲህ መላእክት የወንድንና የሴትን የመፈጠራቸው አኳኋንና የእግዚአብሔርን ሕግ አውቀዋልና ሴት በእርስዋና በወንድ መካከል ያለውን ልዩነት እጥፍታ ራስዋን ወንድ እስመስላ የሥልጣንን ምልክት የሆነ መሸፈኛዋን ብትተው መላእክት እንደሚያዝኑባት ይመስላል።

መ/ «ነገር ግን በጌታ ዘንድ ሴት ያለ ወንድ ወንድም ያለ ሴት አይሆንም።» (ቁ. 11) «ሴት የወንድ ልብስ አትልበስ፤ ወንድም የሴት ልብስ አይልበስ፤ ይህን የሚያደርግ በእምላክህ በእግዚአብሔር ዘንድ የተጠላ ነውና» በማለት እራት ሴት ወንድን እንዳትመስል፤ ወንድም ሴትን እንዳይመስል ጥንቱን ከልክሎአል። (ዘፃግ. 22፡5) ይህም በእግዚአብሔር ዘንድ የተመደበ ነገር ነው ፈቃዱም ነው፤ ቅዱስ ጳውሎስም በዚህ ምዕራፋችን ላይ ሕጉን አረጋግጦአል። ሥርዓቱ የማይለወጥ ነውና የሴት ተገዥነት ገና ዛሬ አልተሻረም ማለት ነው። ስለዚህ በቤተ ስብ ውስጥ ራስና ገዥ ወንዱ እንደ ሆነ ሴቶቹ ይገንዘቡ። ይሁን እንጂ በጌታ ዘንድ፣ በክርስቲያን ሃይማኖት ማለት የሴት ቦታ ሁለተኛ ቢሆንም የተዋረደ ቦታ አይደለም። ሴት በጌታ ዘንድ ከብርት ናት። እግዚአብሔር ውንድን እንደሚመለከተው ሁሉ እንዲሁም ሴትን ይመለከታል። የተፈጥሮ የማዕረግ ልዩነት አይቀርም፤ ቢሆንም በጌታ ፊት በጌታም ዘንድ ወንድና ሴት አንድ ናቸው። የክርስቲያን ወንዶች የሆንን ሁሉ ይህን ተገንዝበን ለሴት ሁሉ ከብርኅና ገርነትን ማስተዋልን ሁሉ እናሳይ። (1 ጴጥ. 3፡7)

ሠ/ «ሐዋርያው የሚፈልገው ያ መሠረታዊ የእግዚአብሔር ሥርዓት እንዲጠበቅ ነው እንጂ በማናቸውም አገርና በማናቸውም ዘመን ሁሉ ሴቶች ሲጸለዩ ወይም የእግዚአብሔርን ነገር ሲያስሙ ራሳቸውን እንዲሸፍኑ አይፈልጉም። ሥርዓቱ ከተጠበቀ ሴት ራስዋን ብትሸፍን ባትሸፍንም ከቁም ነገር እይቀጠርም» የሚሉ

ሰዎች አሉ። ጨምረውም «ሐዋርያው እኮ ሴት መሸፈኛዋን አታውልቅ ብሎአል እንጂ ራስዋን ትሸፍን አላለም» ይላሉ። ይህን ሲሉ «የአገራችንና የዘመናችን ሁኔታ ከቆርንቶስ ከተማና ከዚያ ዘመን ሁኔታ ልዩ ነውና በዚህ ክፍል ውስጥ በተገኘው ትእዛዝ እኛ እንያዝም» ማለታቸው ነው።

እርግጥ ነው፤ ዋና የሐዋርያው አላብ ሴት በእርስዋና በወንድ መካከል የሚገኘውን የማዕረግ ልዩነት ለመሸሸግ እንዳትሞክር ወንድንም እንዳትመስል ነው። ይሁንና በቁ. 3፡4፡5፡7 እና 10 ላይ የተሰጠው ትምህርት ጠቅላላ ሆኖ ለመቼውም ቢሆን የሚረጋ ይመስላል። «በእኛ አገር ወይም በእኛ ዘመን ሴት ራስዋን ለመሸፈን ልማድ የላትም» ቢባል «በጳውሎስ አገርና በጳውሎስ ዘመን ወንድ ራሱን ሳይከናኘብ መጸለይ ልማድ አልነበረውም» እንላለን። አይሁድ ሲጸለዩ ራሳቸውን ሁልጊዜ ይከናኙ ነበር እስከ ዛሬም ይከናኙባሉ። ይሁን እንጂ አይሁዳዊ ጳውሎስ ክርስቲያን በሆነ ጊዜ «ራሱን ተከናኘቦ የሚጸለይ ወንድ ሁሉ ራሱን ያዋርዳል» አለ። (ቁ. 4)። ስለዚህ እንዳይመሳሰሉና ወንዶች ራሳቸውን ሳይከናኙ፤ እንዲጸለዩ ሴቶችም ራሳቸውን ሸፍነው እንዲጸለዩ የሐዋርያ የቅዱስ ጳውሎስ ፈቃድ ነው እንላለን። ልማዱም ለቆርንቶስ ብቻ ሳይሆን ለእግዚአብሔር አብያተ ክርስቲያናት ደግሞ መሆኑን እናስተውል።

ቁ. 17-34። ስለ ጌታ እራት። የቆርንቶስ ክርስቲያኖች ሐዋርያውን በሁሉ ስላሰቡና እርሱ አላለፈ የሰጣቸውን ወግ ፈጽመው ስለ ያዙት ጳውሎስ አመስግኖአቸው ነበር። (ቁ. 2) አሁን ግን ላለ መንፈሳዊ ስብሰባቸው ሲናገር ሊያመስግኖቸው አልቻለም። በመንፈሳዊ ስብሰባ የተሰበሰቡበት ሊጠቀሙ ነበር፤ እነርሱ ግን ሰጥቅማቸው ሳይሆን ለጉዳታቸው ተስብስበዋል፤ ሐዋርያውም ስለዚህ ነገር ምክር ብቻ ሳይሰጥ ጽኑ ትእዛዝ ከዘሰፋ ጋር ሊሰጣቸው ነው።

ጌታ የቁርባንን ሥርዓት የሠራው በምሽቱ ሰዓት ከሐዋርያት ጋር በማዕድ ተቀምጦ ላለ ነውና (ማቴ. 26፡20፡26) የጥንት ክርስቲያኖች ይህን ምሳሌ ተከትለው በግሪክ ቋንቋ «አገፔ» የተባሰውን የፍቅር ግብዣ እስቀድመው በሉ (ይሁዳ ቁ. 12) በኋላም ቁርባንን ተቀበሉ። ሁለቱም ሥርዓቶች በአንድነት ሲደረጉ ጠቅላላው ስብሰባ «የጌታ እራት» ተባለ። በቆርንቶስ የተደረገው ጥፋት እየበዛ በመሄዱ ምክንያት ሁለቱ ሥርዓቶች በየጥቂቱ ወይም ተለያዩ ወይም ተዛወሩ፤ በዚህም አንጻር «ጸሪቀ መበለት» የተባለው መክፈልት እዚህ በኢትዮጵያ ቤተ ክርስቲያኖችን ከቅዳሴ በኋላ ይደረጋል። በአንዳንዶች አገሮች ደግሞ አገፔው ዛሬ በፍጹም ቀርቶአል።

በዚያ ዘመን ክርስቲያኖች ሁሉ እንደ ችሉታቸው መጠን ምግብን ያቀርቡ ነበር፤ ሁላቸውም የቀረበውን ምግብ ከቅዳሴው በፊት በአንድነት ይበሉ ነበር። እንደዚህም በማዕረግ ኅብረታቸውን አንድነታቸውንም አመልክተዋል እጽንተውታልም። ይህንም ካደረጉ በኋላ ቁርባንን በአንድነት ተቀብለዋል። ነገር ግን በቆርንቶስ ቤተ ክርስቲያን ዘንድ ጥፋት ተደረገ። ምንው? ቢሉ፤ የቆርንቶስ ሀብታሞች ብዙ እያቀረቡ ደሆኑ ሳይጠብቁ እስቀድመው ገብተው ከሌሎች ሁሉ ተለይተው የራሳቸውን መብል ብቻ በሉ። የድሆችን መብል አልቀመሱም ከመብላቸውም ስድሆች አላስቀሩም። ሀብታሞች ይበሉና ይጠጡ ይሰክሩም ነበር፤ ኋላም፤ የማገበሩ መንፈስ እንደተበላሸ ሆኖ፤ ገብተው ቁርባንን ተቀበሉ፤ እንደዚሁም ደግሞ ድሆች እየተራቡና እያፈሩ መንፈሳቸውም እንደ ተበጠበጠ ሆኖ ቁርባንን ተቀበሉ።

ይህ ክፍል በ3 ረድፍ ይከፈላል፡-

1ኛ፡ ቁ. 17-22። የተደረገው ጥፋት። «አያንዳንዱ የራሱን እራት ይበላል።»

2ኛ፡ ቁ. 23-32። የጥፋቱ ውጤት። «የጌታ ሥጋና ደም ዕዳ አለበት።»

3ኛ፡ ቁ. 33፡34። የጥፋቱ መበጀት። «እርስ በርሳችሁ ተጠባብቁ።»

1ኛ። እንደገና ሐዋርያው አንዳች ነገር ስምቶአል። የሚሰማውን ወሬ ሁሉ ወዲያውት ለማመን ልማዱ አይደለምና «በአንድ በኩል» ብቻ ያምናል። ሆኖም የሰማው ታላቅ ነገር ነው። የጥፋቱ መጀመሪያ በመከላከል ያለው መለያየት ነው። መተባበር የተገባቸው ሲሆን ተለያዩ። ሀብታሞችና ጌቶች ለብቻቸው፣ ድሆችና ባሪያዎች ለብቻቸው እየሆኑ ወገንነትን ፈጠሩ። ሁላቸው በክርስቶስ ኢየሱስ እንድ ሰው ሲሆኑም (ገላ. 3፡28) መለያየትን መረጡ። መለያየት መጥፎ ነው፤ ሆኖም እውነተኛች ክርስቲያኖች የሆኑት በዚህ ይገለጣሉና ወገንነት እንዲኖር የግድ ነው። ማለት፤ ከበርቱዎች የሆኑት እውነተኛች ክርስቲያኖች ከድሆችና ከባሪያዎች ጋር በክርስቶስ አንድ መሆናቸው እየተሰማቸው ከእነርሱ ጋር ለመተባበር ይፈቅዳሉ፤ በዚህም ነገር እውነተኛች ከሐሰተኞች ይለያሉ እውነተኛችም የተኛዎች እንደ ሆኑ ይገለጣል። (1 ዮሐ. 2፡19።)

በቁ. 20 ላይ ሐዋርያው «የጌታ እራት የምትሉት በእውነት የጌታ እራት አይደለም» ይላል። እውነት ነው፤ አብረው የተሰበሰቡበት የጌታን እራት ለመብላት ነበረ። ሆኖም የጌታ እራት የተሠራው ከእግዚአብሔርና ከሰው ጋር አንድነትን ጎበኝረንም ለማጽናት ነበርና በማይገባ መንፈስ የሚበላና የሚጠጣ ሥርዓቱን እፍርሶአልና የሚበላውና የሚጠጣው ተራ ግብዣ ነው እንጂ በእውነት የጌታ እራት አይደለም። እነዚህም የቀሮንቶስ ከበርቱዎች፣ በሥራ ላይ በመዋል ምክንያት የግድ ቆይተው የሚመጡትን ባሪያዎችን ድሆች ሳይጠብቁ እነርሱ ራሳቸው ያመጡትን ምግብ ወዲያውት ይበሉ ነበርና የሥርዓቱን መንፈስ አጥፍተዋል እራቱንም «ሳይገባ» (ያለ እገባብ) በሉት። ይህን በማድረጋቸው ታላቅ ጥፋት ሠርተዋልና ሐዋርያው በብርቱ ይወቅሳቸዋል። ምንው? ከተራቡና መብላት ከፈለጉ በዚያቸው አይበሉም? እዚያ ቢበሉ አይፈረድባቸውም? ነገር ግን የእግዚአብሔርን ማኅበር ቢንቁና የእግዚአብሔርን ሰዎች ቢያሳፍሩ የሚሠሩት ጥፋት ታላቅ ነው ፍርድንም ያስከትላል። ሐዋርያው አመለግናለች። ነበር፤ አሁን ግን ምስጋና ከቶ እይገባም።

2ኛ። ያጠፉት ጥፋት ታላቅ መሆኑን ይረዱ ዘንድ የሥርዓቱን ድንጋጌ ያሳስባቸዋል። ቅዱስ ጳውሎስ ይህን መልእክት የጻፈው አራቱ ወንጌል ሳይጻፍ በፊት ነውና ይህ ስለ ቁርባን ሥርዓት መጀመሪያ ታሪክ ይሆናል። የቀሮንቶስ ሰዎች መቼም ይህን ታሪክ ከዚህ በፊት ስምተዋል ጳውሎስ እንደ ወትሮውም እሳልፎ ስጥቶአቸዋልና (ቁ. 2፡23)፤ ይሁን እንጂ እንዴት ያለ ታላቅ ሥርዓት እንደ ሆነ ይረዱ ዘንድና ሳይገባ በመፈጸማቸው ምንኛ እንዳጠፉ ያስተውሉ ዘንድ ታሪኩን እንደገና ያሳስባቸዋል። ቅዱስ ጳውሎስ በቀጥታ ከጌታ ዘንድ በራእይ ብዙ ነገር ተቀብሎአልና (የሐዋ. 18፡9፡10፤ 22፡18፡21፤ 23፡11፤ 27፡23-25። 2 ቆሮ. 12፡7። ገላ. 1፡11፤ 12፤ 2፡2) ይህን የቁርባንን ሥርዓት በቀጥታ ከጌታ ዘንድ መቀበሉ ወይም ቃሉ ከጌታ ዘንድ መንጭቶ በልዩ ልዩ እፍ እየተላለፈ ወደ እርሱ ዘንድ ደርሶ እንደሆነ ግሪኩ አያስረዳንም። ሆኖም ከጌታ ከራሱ መንጭቶአል፤ ወደ ሐዋርያውም ደርሶአል፤ እርሱም ተቀብሎት

አስተላልፎታል። የተቀበለው ይህ ነው፡- ሐሙስ ዕለት በምሽቱ ለዓት ጌታ ኢየሱስ እልፎ በተሰጠበት ሌሊት፤ እርሱና ሐዋርያት በማዕድ ተቀምጠው ሳሉ፤ ጌታ እንጂራን አነሣና እግዚአብሔርን ከባረከና ካመሰገነ በኋላ የእርሱ ሥጋ ስለ እነርሱ እንደሚደቅ ያመለከት ዘንድ (ኢሳይ. 53፡5፡10) ቆረሰው ለጣቸውም። እንደዚሁ እራት ሲጨርሱ ጌታ፤ ደሙ ስለ እነርሱ እንደሚፈስ ያመለከት ዘንድ፤ ጽዋን አንሥቶ ለጣቸውና በየጊዜው ሁሉ እንደዚህ ያደርጉ ዘንድ አዘዛቸው። ሐዋርያውም «ይህን ስታደርጉ ጌታ ተመልሶ እስኪመጣ ድረስ ሞቱን (በሥዕል) ትናገራላችሁና» ብሎ በየጊዜው ሁሉ የሚደረግበትን ምክንያት ያስረዳል።

የሥርዓቱ ድንጋጌ እንደዚህ ሲሆን የቀሮንቶስ ሰዎች «ሳይገባ» (ያለ እገባብ) ቢፈጽሙት ያደረጉት ጥፋት ምንኛ ታላቅ ነው! ሐዋርያው «ሳይገባው የበላ ወይም የጠጣ ሁሉ የጌታ ሥጋና ደም ዕዳ አለበት» ይላል። ማለት፤ ሞታውን ከብሩንም ሳይለይ ጎብስቱን እንደ ተራ እንጂራ የሚበላ ሰው የክርስቶስን ሥጋ ያዋርዳል። ጎብስቱ የሥጋው ምሳሌ (እምሳሌ) ነውና ጎብስቱን ያዋረደ ሥጋውን አዋርዶአል። እንደዚሁ ደግሞ ጎብስቱና ጽዋው ሞቱን የሚያመለክቱ ናቸውና በምለክቶች የዘበተ በክርስቶስ ሞት ዘብቶአል። (ዕብ. 6፡6፤ 10፡29።) ይህን የሚያደርግ ሰው ፍዳን ይከፍላል። እንዴት? ቢሉ፤ ጎብስቱን ሳይገባ (ያለ እገባብ) የሚበላ ሰው ፍርድን ይበላላና። ስለዚህ ሁሉ፤ ቁርባንን ለመቀበል ያለበው ሰው ራሱን አስቀድሞ ቢፈትን ይሻላል፤ ከፈተንም በኋላ ከጎብስቱ ይብላ ከጽዋውም ይጠጣ። የቀሮንቶስ ሰዎች ይህን ሳያደርጉ ሰተት ብለው ገብተው ጎብስቱን ሳይለዩ እንደ ተራ እንጂራ፤ ጽዋውን ሳይለዩ እንደ ተራ መጠጥ ስላደረጉት ፍርድ ተፈረደባቸው። ፍርዱም ይህ ነው፡-ብዙዎች ደክሙ፤ ብዙዎች ታመሙ። አያሌዎችም ሞቱ። የተፈረደባቸው ፍርድ መቼም የሥጋ ፍርድ ነው እንጂ የነፍስ ፍርድ አይደለም! ፍርዱም ከዓለም ጋር እንዳንኮነን የጌታ ግሣጺ ነው። (ቁ. 32።) ፍርዱ ልጁን የሚቀጣበት የአባት ቅጣት ነው። (ዕብ. 12።5-13/)

3ኛ። አሁንም በመጨረሻ ላይ ሐዋርያው ስለ ተደረገው ጥፋት መበጀት ይናገራል። እንዲህ ያለ ጥፋት አንዳይደረግ ምን ማድረግ ይሻላል? «የጌታን እራት ለመብላት ስትሰበሰቡ እርስ በርሳችሁ እየተጠባበቃችሁ ሁሉን በእገባብና በሥርዓት አድርጉ» ይላቸዋል። የጌታ እራት ልዩ የከበረም ነገር ነውና ሰው ተራ ግብዣ ያደረገው እንደሆነ ፍርድ ይፈረድበታልና የተራበ ሰው ቢኖር ከቤቱ ይብላ። ሐዋርያው ስለ ቁርባን ሊነግራቸው የሚፈልግ ሌሎች ነገሮች አሉት! ሆኖም ለጊዜው ይህ ይበቃል ሲመጣም የቀረውን ይደነግግላቸዋል።

ማስገንዘቢያ።

ሀ/ «ቁርባን ምንድር ነው እውነተኛ አሳቡስ እንዴት ነው?» ተብሎ በመቅድሙ ላይ ለተጠየቀው ጥያቄ መልሱ ከዚህ ቀጥሎ አንደ ተጻፈ ነው።

ከቅድስት ሥላሴ መንፈሳዊ ትምህርት ቤት አስተማሪዎች ከእንዱ ዘንድ የተገኘውን የኢትዮጵያ ኦርቶዶክሳዊት ቤተ ክርስቲያን የምሥጢረ ቁርባን ጠቅላላ አስተያየትን አስቀድመን እንገልጣለን።

«ምሥጢረ ቁርባን ክርስቶስ ሠርቶ ካሳያቸው ምሥጢራት አንዱ ነው፤ ሥራውም አጥፍ ነው። እንደኛ፤ ዓለምን ለማዳን ሲል እራሱን የተወደደ መሥዋዕት አድርጎ

ያቀረበውን መሥዋዕት ሲያስታውስ የሚኖር ነው። ይኸውም እባ ሕርያቱን በቅዱሴ ማርያም «ይህም ባደረጋችሁ ጊዜ የሞቱን መታሰቢያ ታደርጋላችሁ። የትንሣኤውንም መታሰቢያ ትናገራላችሁ» ያለውን መመልከት ነው። ሁለተኛው ግን ለዎች የጌታችን የኢየሱስ ክርስቶስን ሥጋ በልተው ደሙን ጠጥተው መንግሥተ ሰማያትን ያወርሱ ዘንድ ነው። ይኸው እባ ሕርያቱን «ንሁ ሥጋዮን ብሉ ለዓለም መድኃኒት ይሆን ዘንድ ስለ እናንተ የሚሰጠው ሥጋዮ ይህ ነው፤ ጽዋዩንም ጠጡ ስለ እናንተ የሚፈሰው ደሜ ይህ ነው» ብሎአል። ስለዚህ ምሥጢር ቁርባን ምሥጢርና ቁርባን ነው። ምሥጢር ያለው ኅብስቱ ተለውጦ ሥጋ ወልደ እግዚአብሔር ወይት ተለውጦ ደመ ወልደ እግዚአብሔር ሲሆን ለበቃ እንጂ ላልበቃ ስለማይታይ ነው። መሥዋዕት ግን የምንለው ምንም እንኳ መሥዋዕቱም መሠዊያውም ተቀባዩ እርሱም ቢሆን በቅዱሴ ጊዜ ፈጣሪያችንን የምናመስግን ስለ ተሠዋው መሥዋዕት ይቅርታን እንዲያደርግ፣ እንደ ኃጢአታችን ብዛት እንደ ሰውነታችን ክፉት ፈጥኖ እንዳያጠፋን ስለምንለምን ነው።»

አሁንም ደግሞ ሌላ አስተያየትን እንገልግለን። «ቁርባን ምንድር ነው? እውነተኛ አሳቡስ እንዴት ነው?» ቢሉ፣ ሌሎች መምህራን እንዲህ ይላሉ፡-

1ኛ። ማስተባበሪያ ነው። በም. 10፣ 16፣ 17 ላይ እንዳገኘን ሁሉ ቁርባን ከክርስቶስና ከወገኖቹ ጋር ያስተባብረናል። ጽዋው ከክርስቶስ ደም ጋር፣ ኅብስቱም ከክርስቶስ ሥጋ ጋር ኅብረት ስላላቸው እና ኅብስቱንና ጽዋውን ስንቀበል ከክርስቶስ ጋር ኅብረት አለን። እንደዚሁም በቁርባን ጊዜ እኛ ሁላችን እንዲያን ኅብስት እንካፈላለንና እርስ በርሳችን ኅብረት አለን። በዚህ ምክንያት ቁርባን ከክርስቶስና ከወገኖቹ ጋር ያስተባብረናል እንላለን። (በጥንት ዘመን ደግሞ ከቁርባን በፊት የተደረገው የፍቅር ግብዣ ይህን ኅብረት አመልክቶአል።)

2ኛ። መታሰቢያ ነው። በም. 11፣ 24፣ 25 ላይ እንደምናየውም ኅብስቱን የምንበላበት ከጽዋውም የምንጠግበት ለመታሰቢያ ነው። ክርስቶስን እናስባለን። ኅብስቱ ሲከፈል የክርስቶስ ሥጋ ስለ እኛ እንደ ተከፈለ፣ ወይት ሲፈስ የክርስቶስ ደም ስለ እኛ እንደ ፈሰሰ እናስታውሳለን። እያንዳንዳችን ቅዱሳት ምሥጢራትን ስንቀበል «ያ ሥጋ የደቀቀው ያም ደም የፈሰሰው ስለ እኔ ነው» ብለን ማሰብ ይገባናል። በዚህ ምክንያት ቁርባን መታሰቢያ ነው እንላለን። ይሁን እንጂ ሥርዓቱ መታሰቢያ ብቻ ነው የሚል ሰዎች ተሳስተዋል።

3ኛ። ማስታወቂያ ነው። (ቁ. 26።) ከዚህ በፊት እንደ ተባለው፣ የቁርባን ሥርዓት በፋሲካ ሥርዓት ላይ ተመሥርቶአል። በየዓመቱ በፋሲካ ጊዜ አይሁድ ሥርዓቱን ሲያደርጉ ከየቤተሰቡ መካከል አንድ ልጅ ተነሥቶ «ይህ አምላኩ ስለእናንተ ምንድር ነው?» ብሎ ጥያቄ ያቀርብ ነበር። በዚያን ጊዜ አባትየው «የእግዚአብሔር የማለፉ መሥዋዕት ይህች ናት» ብሎ ይመልስና እሥራኤላውያን ከምስር ባርነት የዳትበትን መንገድ ያስታውቀው ነበር። (ዘፀአ. 12፣ 26፣ 27።) እንደዚሁም ሁሉ ቁርባን በሚገባ ሲደረግ ሥዕላዊ ስብከት ነው። በሥዕላዊ አነጋገር የምንድንበትን መንገድ ያሳያል። ቀላውስት በቃል ብቻ ሳይሆን በምሳሌም በጎልጎታ ላይ የተደረገውን ይናገራሉና የተሰበሰበው ሕዝብ በጆርአቸውና በዓይኖቸውም ታሪኩን ይማራሉ። በዚህ ምክንያት ቁርባን ማስታወቂያ ነው እንላለን።

4ኛ። ማስታወሻ ነው። የቁርባን ሥርዓት የሚደረገው «ጌታ እስኪመጣ ድረስ» ነውና (ቁ. 26) ዳግም ምጽአቱን ያስታውሰናል። ይህም ምጽአት የእውነተኛ ክርስቲያን ዋና ተስፋ ነው (1 ተሰ. 4፣ 13-18። ቲቶ. 2፣ 13)። ቁርባንም የምንወደውን የጌታን መምጣትና ከእርሱ ጋር የሚመጣልንን ክብርና ደስታ ያስታውሰናል። ሆኖም ጌታ በዚያ ጊዜ የሚመጣው በምድር ላይ ሊፈርድ ነውና (መዝ. 95፣ 13) ቁርባን ደግሞ ያልተዘጋጀው ሰው በመንገድ ላይ ገና ሳለ በደቀቀው ሥጋ በፈሰሰውም ደም መሠረት ከታላቁ ባላጋራው ጋር እንዲታረቅ ያስታውሰዋል። (ሉቃ. 12፣ 57-59።)

5ኛ። ማሳደጊያ ነው። ክርስቲያን በሃይማኖቱና በመንፈሱ የሚያድግበት ዋና ማሳደጊያ ቁርባን ነው። ሰው መብልንና መጠጥን በግዙፍ አኳኋን ወደ ሆዱ ሲቀበል በሥጋው (በሰውነቱ) እንደሚበረታና እንደሚያድግ፣ እንዲሁም የክርስቶስን ሥጋና ደም በመንፈሳዊ አቀባበል ወደ ልቡ ሲቀበል በመንፈሱ ይበረታል ያድግማል። ቁርባንን እንደሚገባ የሚቀበል ሰው ከእግዚአብሔር ዘንድ ልዩ ጸጋን (ስጦታን) እንደሚያገኝ አይጠረጠርም። በሃይማኖትና በመንፈስ ደካሞችና ሕፃናት የሆኑት በመካከላችን ብዙ ሰዎች መገኘታቸውም ይኸው ቁርባንን ባለመቀበላቸው ነው። እንግዲህ ቁርባን ዋና የክርስቲያን ማሳደጊያ ነው እንላለን።

ለ/ ስለ ዮሐንስ ም. 6። በዚህ ምዕራፍ ላይ ጌታ ሥጋውን ስለ መብላት ደሙንም ስለ መጠጣት ይናገራልና (ቁ. 52-58) ብዙዎች መምህራን ወዲያውኑ ስለ ቁርባን ይተረጉሙታል። እንደዚህ ሲተረጉሙት ግን ብዙ ችግር ይፈጠራልና ሌሎች መምህራን «አይደለም! ይህ ምዕራፍ የሚናገረው ክርስቶስን ስለ መቀበል ነው እንጂ ቁርባንን ስለ መቀበል አይደለም» ይላል። አሳባቸውንም ለመደገፍ ሦስት ምክንያቶች ያቀርባሉ።

1ኛ ሰው የዘላለምን ሕይወት የሚያገኝ በክርስቶስ በማመን ነው እንጂ ቁርባንን በመቀበል አይደለም። ከዚህም ጋር ቁ. 47 ይስማማል።

2ኛ የቁርባን ሥርዓት የተሠራው ጌታ በተያዘበት ሌሊት እንደ ሆነ ታውቆአል። በዚህም ምክንያት ሌሎቹ ወንጌላውያን በታሪካቸው መጨረሻ ላይ ጽፈውታል። (ማቴ. 26። ማር. 14። ሉቃ. 22።) ይህ በዮሐ. ም. 6 ላይ የተጻፈው ቃል ግን ከዚያ ሌሊት ሁለት ዓመት በፊት ተነገሮአል። ጌታ ገና ከሁለት ዓመት በኋላ ስለሚሠራው ሥርዓት በዚያ ጊዜ ቢናገር ኖሮ ቃሉን ማን ባስተዋለ?

3ኛ ቁርባን የተሠራው ለምእመናን፣ የተነገረውም ለሐዋርያት ሊሆን በዮሐ. ም. 6 ላይ የተነገረው ቃል ላላመኑትና ለሕዝብ ተነግሮአል። (ቁ. 22-30) እነኚህ ያላመኑት ሰዎችም ቁርባንን በመቀበል የዘላለምን ሕይወት የሚያገኙ ከሆነ ሃይማኖትና ጥምቀት ምን ባስፈለገ?

ነገሩ አስቸጋሪ ነው። መምህራንም አልተስማሙበትም። አልተስማሙበትምና አንባቢው መንፈስ ቅዱስ ወደ እውነት ሁሉ እንዲመራው እየለመነ (ዮሐ. 16፣ 13) በጥብቅ ያስብበት።

ሐ/ «ይህ እንጂራ ሥጋዬ ነው፣ ይህ ጽዋ በደሜ የሚሆን አዲስ ኪዳን ነው።» ቁ. 24፣ 25።) መቼም ኢየሱስ ያነሣው እንጂራ በእውነቱ ሥጋው አልነበረም፣ ያነሣውም ጽዋ ደሙ አልነበረም። ምንው? ቢሉ፣ እርሱ ራሱ በዚያን ጊዜ

በሥጋውና በደሙ እዚያ በመካከላቸው ነበረ፤ በአጁም ይዞ ያነሣው እንጀራንና ጽዋን ነበረ። ሐዋርያትም የበሉት እንጀራን የጠጡትም የወይን ጭማቂን ነበረ። ክርስቲያኖች እንደዚሁ። በቅሬ 28 ላይ እንደምናየው የሚበሉት «ከእንጀራው» የሚጠጡትም «ከጽዋው» ነው።

ሰው ግን «ታዲያ፣ ሥጋዬ ነው ደሜም ነው ሲል ምን ማለት ነው?» ብሎ ይጠይቅ ይሆናል፤ ይህንም በምሳሌ እናስረዳለን።

መጀመሪያ ምሳሌ። አንድ ሰው በኢትዮጵያ ካርታ ላይ የሚታዩትን ነጥቦች በጣቱ አመልክቶ ባልንጀራውን «ይህ ጎንደር ነው፤ ይህም እዲስ አበባ ነው» ይላል። መቼም በእውነቱ ጎንደር አይደለም እዲስ አበባም አይደለም። ጎንደርና እዲስ አበባ ከተሞች ናቸው እንጂ በካርታ ላይ የሚገኙት ነጥቦች አይደሉም። ታዲያስ ያ ሰው «ነው» ያለ በምን ምክንያት ነው? ውሸት መናገሩ ነውን? ሉረ አይደለም! እንግዲያስ ምን ማለት ነው? እነዚያ ነጥቦች የእነዚያ ከተሞች ምሳሌዎች ናቸው የእነዚያም ከተሞች ምልክቶች ናቸው። ሰውየው ግን ለባልንጀራው ሲያሰረዳ «ይህ ጎንደር ነው፤ ይህም እዲስ አበባ ነው» ይላል። እንደዚህም ሁሉ ጌታ እንጀራን አንሥቶ «ይህ ሥጋዬ ነው፤ ይህም ደሜ ነው» እለ። ካርታውም ወረቀት ብቻ ቢሆን እንኳ የከበረ ነገር ነው። ኢትዮጵያ ነውና! ሰው ቢያዋርደው ቢረገጠውም በደንብ ይቀጣል። ኅብስቱና ጽዋው እንደዚህ የከበሩ ምሳሌዎች (አምላኩች) ናቸው።

ሁለተኛ ምሳሌ። በቤቱ ገደገድ ላይ የአባቱ ፎቶግራፍ ተለጥፎአል። አንድ እንግዳ በቤቱ ገብቶ ፎቶግራፉን ያይና «ማን ነው?»። ይለኛል «አባቱ ነው» እለዋለሁ። መቼም በእውነቱ አባቱ አይደለም! አባቱ ወይም በሌላ አገር ይሆናል ወይም ሞቶ ይሆናል። እኔ ግን «አባቱ ነው» እላለሁ። ተሳሳቼ ነውን? ሉረ እልተሳሳትሁም! ፎቶግራፉ የአባቱ ምሳሌ ነው። ምሳሌውም ብቻ ቢሆን እንኳ ሰው ቢያዋርደው ቢዘብትበትም እኔ አቀጣዋለሁ! እንደዚሁም ሁሉ ኅብስቱና ጽዋው የክርስቶስ ሥጋውና ደሙ ምሳሌዎች (አምላኩች) ናቸው፤ ክቡራንም ናቸው።

ሦስተኛ ምሳሌ። ማናቸውም የንጉሥ እንደራሴ በአንድ አገር ይገኛል። ንጉሡ አይደለም! ሆኖም የንጉሡ እንደራሴ ነው፤ ሰውም ሁሉ እንደ ንጉሡ ያየዋል ያከብረውማል። ያ እንደራሴ ተራ ሰው፤ ከሕዝብ አንዱ፤ ዳካማም ሊሆን ይችላል፤ ይሁንና እርሱ ማን እንደ ሆነ ሳይለይ እንደ ተራ ሰው ያደረገው ሰው ንጉሡን አዋርዶለል በብርቱም ቅጣት ይቀጣል። «ሳይገባ» (ያለ አገባብ) በፊቱ የቀረበ ሰው ለራሱ ፍርድ ያሰናዳል። ኅብስቱና ጽዋው እንደዚሁ ናቸው።

አራተኛ ምሳሌ። የቁርባን ሥርዓት በፋሲካ ሥርዓት ላይ ተመሥርቶአል። በየዓመቱ በፋሲካ ጊዜ ሥርዓቱ ሲደረግ የቤተሰብ አለቃ የሆነው ሁሉ ቂጣን አንሥቶ «አባቶቻችን በምስር አገር የበሉት የመከራ እንጀራ ይህ ነው» ብሎ ይሰጣቸው ነበር። (ዘዳግ. 16፥3)። ይህ ፈጽሞ ክርስቶስ ያደረገው ነገር ነው። አይሁዳዊ የቤተ ሰብ አባት «ነው» ሲል ፍቸው ምንድር ይሆን? ምሳሌ አይደለምን? ነው!

ስለዚህ ኅብስቱና ጽዋው የሥጋውና የደሙ ምሳሌዎች (አምላኩች) ናቸው፤ እንደዚህም ደግሞ በጥምቀት ሥርዓት እንዳለው ውኃ ሆነው የእዲስ ኪዳን ምልክቶችና ማጎተሞች ናቸው። (እዚህ በ1ቆሮ. 11፥25 ላይ፤ እንደዚሁም በሉቃ. 22፥20 ላይ፤

ጌታ «ይህ ጽዋ እዲስ ኪዳን ነው» ማለቱን እንጂ «ይህ ጽዋ ደሜ ነው» እለማለቱን ብዙዎች መምህራን ተገንዝበዋል። «ጽዋ እንዴት አድርጎ ኪዳን ይሆናል?» ይላሉ። እውነታቸው ነው፤ ጽዋ ኪዳን ለመሆን አይችልም። ሆኖም ጌታ «ነው» ብሎአል። ስለዚህ እሳይ እንደ ተባለው ሁሉ ጽዋው የኪዳን ምሳሌና ምልክት እንደ ሆነ መተርጎም ነው። ዕብ. 9፥5-10፥18። ይሁንና በማቴ. 26፥27 እና በማር. 14፥24 ላይ ከክርስቶስ «ይህ ጽዋ የእዲስ ኪዳን ደሜ ነው» እንዳለ ተጽፎአል። የሆነ ሆኖ ኅብስቱና ጽዋው የሥጋውና የደሙ ምሳሌዎች (አምላኩች) የኪዳንም ምልክቶችና ማጎተሞች እንደ ሆኑ እንረዳለን።) እዲስ ኪዳን የተባለውም በኤር. 31፥31-34 ላይ እንደ ተባለው ነው።

ሐ/ «ሳይገባው» (ቁ. 27)። «ሳይገባው» ማለት ቁርባን ተቀባዩ የማይገባ ሰው መሆኑ ሳይሆን ተቀባዩ በማይገባ አደራረግ በማይገባም መንፈስ ሲበላና ሲጠጣ ማለት ነው። ከብሩን ሳይለይ ኅብስቱንና ጽዋውን እንደ ተራ መብልና እንደ ተራ መጠጥ የሚያደርግ ሰው ቁርባንን «ሳይገባ» (ያለ አገባብ) ተቀብሎአል።

ሰውየው ራሱ ያልተገባ መሆኑ አይደለም። ብዙዎች ሰዎች በዚህ ቃል ተሰናክለው፡- «ይህን ቅዱስ ሥርዓት ለመቀበል የማይገባኝ ነኝ። የተቀበልሁት እንደሆነ ለራሴ ፍርድ አበጃለሁና ራሴን ሳላሻሽልና የሚገባኝ እስከሆን ድረስ አልቀበልም» ብለው ከቁርባን ይቀራሉ። ይህ በፍጹም ስሕተት ነው። ቁርባንን ለመቀበል «የሚገባው» ማንም የለም፤ ይሁን እንጂ ቁርባን የተሠራው ለእነርሱ፤ ለማይገባቸው ሰዎች ነው። ይህን «ሳይገባው» የተባለውን ቃል የሚፈራ ሰው ከዚህ ቀጥሎ የተጻፉትን የኢየሱስ ቃላት ይሰማ፡-

«ሕመምተኞች እንጂ ብርቱዎች ባለ መድኃኒት አያሰፈሉባቸውም፤ ኃጢአተኞችን እንጂ ጻድቃንን ልጠራ እልመጣሁም።» (ማር. 2፥17)።

«እናንተ ደካሞች ሸክማችሁም የከበደ ሁሉ ወደ እኔ ኑ እኔም አሳርፋችሁኋለሁ።» (ማቴ. 11፥28)።

እኛ ከማዕድ በታች የወደቁትን ፍርፋሪዎች ለመሰብሰብ እንኳ የማይገባን ነንና በራሳችን ጽድቅ ወይም በራሳችን በነነት ታምንን ወደ ጌታ ማዕድ ለመቅረብ አንደፍርም። እርሱ ግን ጠርቶናል (ኃብዞናል)፤ እኛም ጥሪውን ተቀብለን እርሱ ሥጋውንና ደሙን በመስጠት በሠራልን ሥራ ታምንን እንቀርባለን። ግብዣው የተሠራው ለኃጥአን ነውና እንቅረብ። (ዕብ. 4፥16)። ነገር ግን ስንቀርብ በማይገባ አደራረግ በማይገባም መንፈስ ቅዱሱን ምሥጢራት እንዳንቀበል እንጠንቀቅ።

መ/ «ራሱን ይፈትን።» (ቁ. 28)። «ሰው ራሱን እንደምን ይፈትናል?» ቢሉ፤ አንጥረኛ ወርቁን አንደሚያነጥር ነው። አንጥረኛ ፈትና ቆሻሻውን ሁሉ እስወግዶ ጥሩውን ወርቅ ያቀርባል። እንዲሁ ወደ ጌታ ማዕድ ለመቅረብ የሚያሰበው ሰው ራሱን ይፈትን። ልቡን መርምሮ ያደረገውን ኃጢአት ያስተውል ይዘንበትም። ቀጥሎም ደግሞ የሠራውን ኃጢአት ጠልቶ ኃጢአቱን ለመተውና ወደ አባቱ ለመመለስ ይቁረጥ። (ሉቃ. 15፥17-19)። ከዚያም በኋላ ወደ ቁርባን ሄዶ የክርስቶስን ሥጋ የሚያመለክተውን ኅብስት በእምነት በመብላት የክርስቶስንም ደም ከሚያመለክተው ጽዋ በእምነት፤ በመጠጣት ኃጢአተኛ ሰውነቱን በክርስቶስ ሰውነት ያነጻ ነፍሱንም በከበረ ደሙ ይታጠብ። በማቴ. 7፥1 ላይ «እንዳይፈረድባችሁ በሌሎች ላይ አትፈረዱ» ተባለ። ይሁን እንጂ

* * *
* * *
* * *

ምዕራፍ 12።

1፤ ስለ መንፈሳዊ ነገርም፡ ወንድሞች ሆይ፡ ታውቁ ዘንድ 2፤ እውዳለሁ። አሕዛብ ላላችሁ በማናቸውም ጊዜ እንደምትመሩ ድምፅ ወደሌላቸው ወደ ብቻታት አንደ ተወሰዳችሁ 3፤ ታውቃላችሁ። ስለዚህ ማንም በእግዚአብሔር መንፈስ ሲናገር፡- ኢየሱስ የተረገመ ነው የሚል እንደሌለ፡ በመንፈስ ቅዱስም ካልሆነ በቀር፡- ኢየሱስ ጌታ ነው ሊል አንድ እንኳ እንዳይችል አስታውቃችኋለሁ።

4፤ የጸጋም ስጦታ ልዩ ልዩ ነው መንፈስ ግን አንድ ነው 5፤ አገልግሎትም ልዩ ልዩ ነው ጌታም አንድ ነው፤ 6፤ አሠራርም ልዩ ልዩ ነው፤ ሁሉን በሁሉ የሚያደርግ እግዚአብሔር 7፤ ግን አንድ ነው። ነገር ግን መንፈስ ቅዱስን መግለጥ 8፤ ለእያንዳንዱ ለጥቅም ይሰጠዋል። ለአንዱ ጥበብን መናገር በመንፈስ ይሰጠዋል፤ ለአንዱም በዚያው መንፈስ እውቀትን መናገር ይሰጠዋል፤ ለአንዱም በዚያው መንፈስ 9፤ አምነት፤ ለአንዱም በአንዱ መንፈስ የመፈወስ ስጦታ፤ ለአንዱም 10፤ ተአምራትን ማድረግ፤ ለአንዱም ትንቢትን መናገር፤ ለአንዱም መናፍስትን መለየት፤ ለአንዱም በልዩ ዓይነት ልሳን መናገር፤ ለአንዱም በልሳኖች የተነገረውን መተርጎም 11፤ ይሰጠዋል፤ ይህን ሁሉ ግን ያ አንዱ መንፈስ እንደሚፈቅድ ለእያንዳንዱ ለብቻው እያካፈለ ያደርጋል።

12፤ አካልም አንድ እንደ ሆነ ብዙም ብልቶች እንዳሉበት ነገር ግን የአካል ብልቶች ሁሉ ብዙዎች ላሉ አንድ 13፤ አካል እንደ ሆኑ፤ ከርስቶስ ደግሞ እንዲሁ ነው፤ አይሁድ ብንሆን የግሪክ ሰዎችም ብንሆን ባሪያዎችም ብንሆን ጨዋዎችም ብንሆን እኛ ሁላችን በአንድ መንፈስ አንድ አካል እንድንሆን ተጠምዋናል። ሁላችንም አንዱን መንፈስ ጠጥተናል።

14፤ አካል ብዙ ብልቶች እንጂ አንድ ብልቶ አይደለምና። 15፤ እግር፡- እኔ እጅ አይደለሁምና የአካል ክፍል አይደለሁም ብትል፤ ይህን በማለት የአካል ክፍል መሆንዎ 16፤ ይቀራልን? ጆርም፡- እኔ ዓይን አይደለሁምና የአካል ክፍል አይደለሁም ቢል፤ ይህን በማለቱ የአካል ክፍል 17፤ መሆኑ ይቀራልን? አካል ሁሉ ዓይን ቢሆን መሰማት ወደት በተገኘ? ሁሉም መሰማት ቢሆን ማሸተት ወደት በተገኘ? 18፤ አሁን ግን እግዚአብሔር እንደ ወደደ ብልቶችን እያንዳንዳቸው 19፤ በአካል እድርጎለል። ሁሉም አንድ ብልቶ ቢሆን 20፤ አካል ወደት በሆነ? ዳሩ ግን አሁን ብልቶች ብዙዎች 21፤ ናቸው አካል ግን አንድ ነው። ዓይን እጅን፡- አታስፈልገኝም ልትለው አትችልም፤ ወይም ራስ ደግሞ እግሮችን፡- 22፤ አታስፈልገኝም ሊላቸው አይችልም። ነገር ግን ደካሞች የሚመስሉ የአካል ብልቶች ይልቁን የሚያስፈልጉ ናቸው፤ 23፤ ከአካልም ብልቶች ያልከበሩ ሆነው የሚመስሉን በሚበዛ ክብር እናለብላቸዋለን፤ በምናፍርባቸውም ብልቶቻችን ከብር 24፤ 25፤ ይጨመርላቸዋል፤ ከብር ያላቸው ብልቶቻችን ግን ይህ አያስፈልጋቸውም። ነገር ግን ብልቶች እርስ በርሳቸው በትክክል ይተላለፉ ዘንድ እንጂ በአካል መለያየት እንዳይሆን፤ ለንደለው ብልቶ የሚበልጥ ከብር እየሰጠ እግዚአብሔር 26፤ አካልን አገጣጠመው። አንድም ብልቶ ቢሣቀይ ብልቶች ሁሉ ከእርሱ ጋር ይሣቀያሉ፤ አንድ ብልቶም ቢከበር ብልቶች ሁሉ ከእርሱ ጋር ደስ ይላቸዋል።

27፤ እናንተም የክርስቶስ አካል ናችሁ እያንዳንዳችሁም 28፤ ብልቶች ናችሁ። እግዚአብሔርም በቤተ ክርስቲያን እንዳንደቹን፤ አስቀድሞ ሐዋርያትን፤ ሁለተኛም

ነቢያትን፤ ሦስተኛም አስተማሪዎችን፤ ቀጥሎም ተአምራት ማድረግን፤ ቀጥሎም የመፈወስን ስጦታ፤ እርዳታንም፤ አገዛዝንም፤ የልዩ ልዩ ዓይነት ²⁹፤ ልሳናችንም አድርጎአል። ሁሉ ሐዋርያት ናቸውን? ሁሉስ ነቢያት ናቸውን? ሁሉስ አስተማሪዎች ናቸውን? ³⁰፤ ሁሉስ ተአምራትን ይሠራሉን? ሁሉስ የመፈወስ ስጦታ ³¹፤ አላቸውን? ሁሉስ በልሳናች ይናገራሉን? ሁሉስ ይተረጉማሉን? ነገር ግን የሚበልጠውን የጸጋ ስጦታ በብርቱ ፈልጉ።

ደግሞም ከሁሉ የሚበልጥ መንገድ አላያችኋለሁ።

* * *
* * * * * *

4ኛ፤ ክፍል።

(ም. 12-ም. 14።) ለተጠየቀው ጥያቄ መልስ።

ስለ መንፈሳዊ ስጦታዎች።

ም. 12፤ ስለ ስጦታዎች።

ም. 13፤ ስለ ፍቅር።

ም. 14፤ ስለ ልሳናች።

ምዕራፍ አሥራ ሁለት።

በዱሮ ዘመን የእግዚአብሔር ቃል በአዲስ ኪዳን ተጽፎ ከመሰማቱ በፊት ልዩ ልዩ ምልክቶች በክርስቲያኖች ዘንድ ይታዩ ነበር። (ማር. 16+20።) በዓለ ጋምላ በተባለው ቀን መንፈስ ቅዱስ በምእመናን ሁሉ ላይ ወረደ። (የሐዋ. 2፤ 1-4።) ከዚያም ቀን ጀምሮ ክርስቲያን ሁሉ ባለ መንፈስ ቅዱስ ሆኖአል። (ሮሜ. 8፤ 9፤ 14።)

ይሁን እንጂ በዚያ፤ ቤተ ክርስቲያን በተመሠረተችበት ዘመን መንፈስ ቅዱስ በእንዳንዶች ሰዎች ላይ በልዩ ኃይል ይመጣ ነበር፤ በቆሮንቶስ ከነበሩትም ክርስቲያኖች መካከል እነዚህን ልዩ የሆኑትን የመንፈስ ቅዱስ ስጦታዎች የተቀበሉ ነበሩ። እነዚህን የጸጋ ስጦታዎች በመቀበላቸው ምክንያት እነኝህ ሰዎች ከቀሩት ክርስቲያኖች ሁሉ ተግ አሉ። (ደመቄ።) መንፈስ ቅዱስ ክርስቲያንነታቸውን አትሞ ነበርና እነርሱ እንደ ዋና ክርስቲያኖች ተቆጥረዋል። ከስጦታዎቹ መካከል አንዱ በልዩ ዓይነት ልሳን መናገር ነበረ፤ ይህም ስጦታ እጅግ የሚያስደንቅ ነበረና በቆሮንቶስ ሰዎች ዘንድ በልሳን መናገር ከሁሉ ይልቅ ተወደደ፤ ይህንም ስጦታ ያገኙቱ በሌሎች ይከበርና ስጦታውንም በመቀበል ይኮሩ ነበር። የቀሩት ስጦታዎች ይህን ያህል አላስደነቁምና ክርስቲያኖቹ ዝቅተኛች አድርገዋቸው የተቀበሉአቸውን ሰዎች ናቁ፤ የተቀበሉአቸውም እነዚህን በመቀበል አልተደሰቱም።

ነገር ግን ክርስቲያኖቹ የተቸገሩበት እንደ ነገር ነበረ፤ እርሱም እነኝህ ሰዎች በልዩ ዓይነት ልሳናች ሲናገሩ የሚናገሩት በመንፈስ ቅዱስ መሆኑን ወይም አለመሆኑን ማወቅ ነው። ስለዚህ የቆሮንቶስ ሰዎች ወደ መንፈሳዊ አባታቸው ወደ ቅዱስ ጳውሎስ ሲጽፉ የጠየቁት ሦስተኛ ጥያቄ ስለ መንፈሳዊ ስጦታዎች፤ በተለይም በልዩ ዓይነት ልሳን ስለ መናገር ነገር ነበረ፤ ሐዋርያውም በም. 12 በም. 13 እና በም. 14 ላይ መልሱን ይሰጣል።

ቁ. 1-3። ሐዋርያው በም. 10፤ 1 ላይ እንደ ተናገረው እንዲሁም አሁን «ወንድሞች ሆይ፤ ይህን ታውቁ ዘንድ እወዳለሁ» ይላል። ጉዳዩ የቆሮንቶስ ክርስቲያኖች የሚናገሩት በመንፈስ ቅዱስ መሆኑን ወይም በሌላ መንፈስ ለመለየት ሲሆን ቁም ነገር ነውና እንዲያውቁት ያስፈልጋል።

እነርሱ ዱሮ አሕዛብ (አረማውያን) ሆነው ሳሉ ሳይጠይቁና ሳያስተውሉ እንዲያው በጣዖታት ካህናት እየተታለሉ ተማርከው ይሄዱ ነበር። አሁን ግን ክርስቲያኖች ሲሆኑ

እየተታለሉ ሳይኖሩ በእውቀት መኖር ይገባቸዋል። ስለዚህ የእግዚአብሔርን መንፈስና ክዲያብሉስ የሆነውን መንፈስ ሊለዩ ቢፈልጉ መንፈሱ ስለ ኢየሱስ የተናገረውን ቃል ያድምጡ። ኢየሱስ ክርስቶስን የሚያከብር መንፈስ የእግዚአብሔር መንፈስ ነው፤ ኢየሱስ ክርስቶስን የሚያዋርድ ወይም የሚሰድብ መንፈስ ክዲያብሉስ ነው። በዚያ ዘመን «እገሌ ክርስቲያን ነው» ቢባል ወደ ጻኛ ይቀርብና ይመረመር ነበር። «ኢየሱስ ጌታ ነው» የሚለው ቃል ሰው በመርማሪ ጻኛ ፊት ቆሞ ክርስቶስን የካደበት ደንበኛ ቃል ነበረ። እንዲሁም ደግሞ «ኢየሱስ የተረገመ ነው» የሚለው ቃል ሰው ለመጠመቅ ቀርቦ በክርስቲያኖች ፊት ክርስቶስን ያመነበት ደንበኛ ቃል ነበረ። እነዚህም ሁለት ቃላት በክርስቲያኖች ፊት ክርስቶስን ያመነበት ደንበኛ ቃል ነበረ። እነዚህም ሁለት ቃላት ያላመኑት አይሁድ ወይም ተቃዋሚዎች የሆኑት የጣዖታት ካህናት ብቻ ይሆናሉ፤ እውሉስ ግን እነዚህን ሁለት ቃላት በመጥቀስ የተናጋሪውን ዝንባሌ ያመለክታል። መለያው ክርስቶስን ቢክድ ወይም በክርስቶስ ቢያምን ነው። (1 ዮሐ. 2፡1-3።)

ማስገንዘቢያ።

«ታውቁ ዘንድ እወዳለሁ።» (ቁ. 1።) የምናምነውን፤ ይህንም ደግሞ በምን ምክንያት እንደምናምነው ማወቅ ትልቅ ነገር ነው እኮ! እነዚያ የቆሮንቶስ ሰዎች ክርስቲያኖች ሳይሆኑ በፊት እንዲያው እየተመሩ ወደማይረባ ተወሰዱ። ክርስቲያኖች ሲሆኑ ግን ሐዋርያው «ታውቁ ዘንድ እወዳለሁ» ይላቸዋል። ክርስቲያን ሁሉ እንዲያው በሌሎች ተመርቶ ሳይወሰድ የሚያምነውን፤ ይህን ደግሞ በምን ምክንያት እንደሚያምነው ማወቅ ይገባዋል። (1 ጴጥ. 3፡15።) ስለዚህ ክርስቲያኖች ያልሆኑትን ሳንመስል የሐዋርያውን ፈቃድ እየተገነዘብን ክርስቲያኖች የሆኑትን መስለን ሃይማኖታችንን እንወቀው።

ቁ. 4-11። በልዩ ዓይነት ልሳን መናገር ከመንፈላዊ ስጦታዎች አንዱ ብቻ ነበረ። በመንፈስ ቅዱስ በኩል በዚያ ዘመን ለቤተ ክርስቲያን የተሰጡት የጸጋ ስጦታዎች ብዙና ልዩ ልዩም ነበሩ፤ ሆኖም ሁሉም በአንድነት የሚሠሩ ነበሩ። ስጦታዎቹ ልዩ ልዩ ቢሆኑም ሁሉም የተሰጡት በአንዱ መንፈስ ቅዱስ በኩል ነው፤ አገልግሎታቸው ልዩ ልዩ ቢሆንም ሁሉ የሚያገለግሉት አንዱን ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስን ነው፤ አሠራራቸው ልዩ ልዩ ቢሆንም ሁሉ የሚያደርግ በተቀባዮችም ሁሉ የሚሠራ አንዱ እግዚአብሔር ነው። የሥላሴ ስጦታዎች ናቸው። ወልድን ለሚያገለግሉት አብ በመንፈስ ቅዱስ ስጦታን ይሰጣል። (ሮሜ. 5፡5።) ስጦታውንም ሁሉ ለእያንዳንዱ ሰው ሲሰጥ ለገላ ሳይሆን ለጋራ፤ ለመላው ቤተ ክርስቲያን ጥቅም ነው።

ለአንዱ ሰው ጥበብን መናገር ይሰጠዋል፤ ማለት፤ በዚያ አስቸጋሪ ዘመን ለቤተ ክርስቲያን የሚሻለውን ለማስረዳትና በቤተ ክርስቲያን ስም ሆኖ ለጻኞች ለመናገር ልዩ ጥበብ ይሰጠዋል። (ሉቃ. 21፡12-15። የሐዋ. 6፡10።) ለሌላው እውቀትን መናገር ይሰጠዋል፤ ማለት፤ ሃይማኖትን ጠልቆ ለማወቅና ለማስረዳት ምሥጢርንም ለመፍታት ልዩ እውቀት ይሰጠዋል። ለሌላውም ተአምር የሚሠራበት እምነት (ማቴ. 17፡20። 1 ቆሮ. 13፡2። ዕብ. 11፡33፡34)፤ ለሌላውም ድውያንን መፈወስ (ማር. 16፡18።

የሐዋ. 3፡6፡7፡5፡12፡15፡16፡14፡9፡10፡19፡12)፤ ለሌላውም ልዩ ነገር ማድረግ እስኪችሉ ድረስ ተአምራትን ማድረግ (ማር. 16፡17፡18። የሐዋ. 5፡1-10፡13፡8-11፡28፡3-6። 2 ቆሮ. 11፡23-28)፤ ለሌላውም የእግዚአብሔርን ነገር በልዩ ኃይል፤ በመንፈስ ቅዱስ ኃይል መናገር፤ ለሌላውም መናፍስትን መለየት (ስለምን? ቢሉ፤ ርኩሳን መናፍስት በሰው ውስጥ የገቡ እንደሆነ እንዳይታወቁ ይደበቃሉ። ሁለተኛ ደግሞ ሰይጣን ራሱ የብርሃንን መልእክ እንዲመስል ራሱን ይለውጣልና ሰው በምን መንፈስ እንደሚናገር እንዳንድ ጊዜ ያጠራጥራል። 2 ቆሮ. 11፡13፡14። 1 ዮሐ. 4፡1። የሐዋ. 16፡16-18)፤ ለሌላውም በልዩ ዓይነት ልሳን መናገር፤ ለሌላውም ያን በልዩ ዓይነት ልሳን የተናገረውን መተርጎም። እነዚህ ሁሉ በመንፈስ ቅዱስ የተሰጡ ስጦታዎች ናቸው፤ እርሱም እንደ ፈቃዱ ለዚህ ክርስቲያንና ለዚያ ያካፍላል።

ማስገንዘቢያ።

ሀ/ «በልዩ ዓይነት ልሳን መናገር።» (ቁ. 10።) ይህ ስጦታ በዓለ ሃምላ በተባለው ቀን ከተሰጠው ስጦታ ልዩ ነው። በዚያ በጳጳሳዊ ቀን «በሁሉም መንፈስ ቅዱስ መላባቸው፤ መንፈስም ይናገሩ ዘንድ እንደ ሰጣቸው በሌላ ልሳኖች ይናገሩ ጀመር» ተብለ። (የሐዋ. 2፡4።) ሆኖም እነዚያ ቋንቋዎች የታወቁ የውጭ አገር ቋንቋዎች ነበሩ። በሐዋ. 2፡5 ላይ «ከሰማይ በታች ካሉ ሕዝብ ሁሉ በጸሎት የተጉ አይሁድ» እዚያ ተሰብስበው ኖሮ እያንዳንዱ በገዛ ቋንቋው ሲናገሩ ይሰማ ነበርና ተገርመው «እኛ እያንዳንዳችን የተወለድንበትን የገዛ ቋንቋችንን እንዴት እንሰማለን?» ብለው እንደ ጠየቁ እናነባለን። እነርሱ ከያገሩ የመጡ ሲሆኑ «ምእመናን የእግዚአብሔርን ታላቅ ሥራ በልሳኖቻችን ሲናገሩ እንሰማቸዋለን» አሉ። (የሐዋ. 2፡16።) ስለዚህ እነዚያ የውጭ አገር ቋንቋዎች መሆናቸውን እንገነዘባለን።

እዚህ ግን ለቆሮንቶስ ሰዎች የተሰጠው በሌላ ልሳን መናገር ልዩ ይመስላል። እንደምን? ቢሉ፤ እንደ ተናጋሪው ሆኖ ልዩ የመንፈስ ቅዱስን ስጦታ የተቀበለ ሰው ተገኝቶ የተነገረውን ቃል በይተረጉም ሰሚዎቹ ይቅሩና ተናጋሪው ራሱ የተናገረውን ነገር እንዳንድ ጊዜ አያስተውልም ነበር። (ም. 14፡2፡13፡27፡28።)

ሁለተኛ ደግሞ፤ የቆሮንቶስ ሰዎች አንድ ሰው እንደዚህ ሲናገር በእውነት መንፈስ ቅዱስን በልዩ ዓይነት እንደ ተቀበለ እንደ ዋና ማስረጃ ይቆጥሩት ነበር። በውጭ አገር ቋንቋ መናገር ግን ተናጋሪው መንፈስ ቅዱስን በልዩ ዓይነት እንደ ተቀበለ ማስረጃ መሆኑን የሚቆጥር የለም።

ስለዚህ የቆሮንቶስ ሰዎች የተናገሩበት ቋንቋ የውጭ አገር ቋንቋ ሳይሆን በዓለም ያልታወቀ መሆኑን እንረዳለን። ተናጋሪው በመንፈስ ተይዞ ይናገር ነበር። ይህንም በማድረግ አንዳንድ ጊዜ ማጎበሩን (ስብሰባውን) ያውክ ነበር። ሆኖም ተናጋሪዎቹ መንፈሳቸውን ሊገዙ እንደሚችሉ ሐዋርያው በም. 14፡27 ላይ አስረድቶአል። እንግዲህ ይህ ስጦታ የተሰጠው ምእመናንን ለማስተማር (ለማነጽ) ሳይሆን ያላመኑትን በማስደንገጥ ለማስጠንቀቅ ነው። (ም. 14፡22።)

ለ/ «ይህን ሁሉ ግን ያ አንዱ መንፈስ እንደሚፈቅድ ያደርጋል።» (ቁ. 11።) እዚህ ላይ መንፈስ ቅዱስ አሳብ ወይም ነገር ወይም ደግሞ ኃይል ብቻ ሳይሆን መንፈሳዊ ምልእተ አካል እንደ ሆነ እናያለን። የጸጋ ስጦታን ለእያንዳንዱ የሚያካፍል እርሱ ነው። እርሱ የቤተ ክርስቲያን አለቃ ነውና በቤተ ክርስቲያን ውስጥ እንደ ፈቃዱ ያደርጋል። አስፈላጊነትን ተገንዝቦ ቤተ ክርስቲያንን ለማገድ ስጦታዎቹን እንደ ጥበቡና እንደ ፈቃዱ ያካፍላል። (ሮሜ 12፡3-8።) እንግዲህ ያን ስጦታ ሳይሰጠን ይህን በመስጠቱ አናጉረምርም።

ቁ. 12-31። አሳቡን ለማስረዳት ሐዋርያው አሁን የአካልንና የብልቶችን ምሳሌ ያነሳል። የሰው አካል አንድ ሲሆን በዚያው በአንድ አካል ውስጥ የሚገኙት ብልቶች ብዙ ናቸው። ይሁን እንጂ እነዚያ ብልቶች በአንድነት ሲጋጠሙና ሲያያዙ እርስ በርሳቸው አንድ አካል ናቸው። (ኤፌ. 4፡16።) ክርስቶስ እንደዚሁ ነው፤ ማለት፡ በአካልና በብልቶች ዘንድ እንደ ሆነ ሁሉ እንዲሁም በክርስቶስና በክርስቲያኖች ዘንድ ነው። በዚህ ክፍል በሙሉ ሐዋርያው ክርስቶስንና ቤተ ክርስቲያንን ያመሳስላል። (ኤፌ. 1፡22፡23።) ለምሳሌ፡ - በቁ. 27 ላይ «እናንተ የክርስቶስ አካል ናችሁ» ይልና ቀጥሎ «እግዚአብሔር በቤተ ክርስቲያን አድርጎአል» ይላል። ሰው ሁሉ በተጠመቀ ጊዜ ወደ ክርስቶስ ይጨመራልና (ም. 1፡13 ማስገንዘቢያ) ሁላችንም በጥምቀት ወደ አንዱ አካል ተጨምረናል። የማንኛውም እገር ሰዎች ብንሆን፤ ሁኔታችንና ሕዝባዊ አካሄዳችንም ምንም ዓይነት ቢሆን እኛ ሁላችን አንድ አካል እንሆን ዝንድ በዚያው በአንዱ መንፈስ ቅዱስ ተጠምቀናል። ሁላችንም አንዱን መንፈስ ቅዱስ ወደ ውስጣችን ተቀብለናል። (ዮሐ. 6፡53። ም. 3፡16።) ሁላችንም በአንዱ አካል ውስጥ ነንና በመካከላችን ልዩነት የለም፤ በክርስቶስ ሆነን ሁላችንም አንድ ነን። (ገላ. 3፡27፡28።) (ስለ አካልና ስለ ብልቶች በኤፌ. ም. 4 ውስጥ ደግሞ እናነባለን።)

አሁንም ደግሞ በቁ. 14-26 ድረስ ሐዋርያው ስለ ሰው አካልና ስለ ብልቶች ይናገራል። አካል አንድ ብልት ብቻ ሊሆን አይችልምና በአንዱ አካል ውስጥ ብዙ ብልቶች የግድ ይገኛሉ፤ አካልንም የሚሠሩ እነኝህ ልዩ ልዩ የሆኑት ብልቶች ናቸው።

በአንድ ወገን (ቁ. 15-20) አነስ ያለ ብልት ራሱን ከሌላው ጋር አመዘዝና «እኔ እንደ እርሱ አይደለሁም፤ እርሱ የተቀበለውን ስጦታ እኔ እልታቀበልሁም፤ ስለዚህ የአካል ብልት አይደለሁም» ማለት አይገባውም። ይህስ ቢሆንና በአካል ውስጥ የሚገኙት ብልቶች ሁሉ አንድ ዓይነት ቢሆኑ ኖሮ አካሉ ኃይሉ ይሆን ነበር። ብልቶቹ በአካል ውስጥ የተገኙት እግዚአብሔር እንደ ወደደ ቢያናፈቸው ነው እንጂ እንዲያው የተገኙ አይደለም፤ የእግዚአብሔር ፈቃድ ካልሆነ በቀር አንድም በቦታው አልተገኘምና ከብልቶቹ አንድም በማንሱ አይዘን፤ በአካሉ መሆኑንም አይጠራጠር።

በሌላ ወገን ደግሞ (ቁ. 21-26) የከበረ ብልት በተቀበለው ስጦታ ተመክቶ አነስ ያለውን «አታስፈልገኝም» ሊል አይችልም።

ከአካሉ ብልቶች የማያስፈልገው የትኛው ነው? ሉረ ሁሉም አስፈላጊ ናቸው! ደካሞችና ኃይሎች፤ ያልከበሩም የሚመስሉን እንኳ ሁሉም የሚያስፈልጉ ናቸው፤ እኛም እነዚህን የምናፍርባቸውን ብልቶች ልብስ በማልበስ ተጨማሪ ክብር እንሰጣቸዋለን። ይህም ትክክለኛ ድልድል እግዚአብሔር የፈቀደው ነገር ነው። በብልቶቹ መካከል የእርስ በእርስ መተሳሰብ እንጂ መለያየት እንዳይሆን እግዚአብሔር ሰደካማው

ብልት የበለጠ ክብር በመስጠት ሚዛኑን ጠብቆአል። አንዱ ብልት በማንሱ ምክንያት «የአካል ክፍል አይደለሁም» እንዳይል፤ ብርቱውም ብልት ደካማውን እንዳይንቅ፤ እግዚአብሔር የአካሉን ብልቶች ሁሉ አስተካክሎአል። ስለዚህ አሁን በአካላችን ውስጥ ከሁሉ ታናሽ የሆነው ብልት ስንኳ ቢሣቀይ ሥቃይ ለሁሉም ይሰጣል፤ አንዱም ቢከብር ክብሩ ለሁሉም ይሰጣል። ቤተ ክርስቲያኒቱ አባልዎች (ሕዋላት) የተዋደዱ የተሰማሙ ሕያው አካል ናትና።

እንደዚህ ምሳሌ ሁሉ የቆርንቶስ ቤተ ክርስቲያን አንድ የክርስቶስ አካል ናት፤ ማግበርተኞች ብልቶች ናቸው። በምሳሌው እግዚአብሔር እንደ ወደደ ብልቶችን እያንዳንዳቸውን በአካል እንዳደረገ (ቁ. 18) እንዲሁም በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ልዩ ልዩ ስጦታ ያላቸውን ሰዎች አድርጎአል። (ቁ. 28።) በምሳሌውም ብልቶች ሁሉ አንድ እንዳልሆኑ (ቁ. 17፡19) እንዲሁም በቤተ ክርስቲያን ውስጥ የሆኑት ሁሉ አንድ ዓይነት አልነበሩም። (ቁ. 29፡30።) በመካከላቸው ልዩነት ነበር፤ ይህም ልዩነት ተገቢ ነበረ።

የቆርንቶስ ክርስቲያኖች በልዩ ዓይነት ልሳን እንደ መናገር ያለ አስደናቂ የሆኑትን ስጦታዎች ከመጠን በላይ ያከብሩና ለማግኘት ይመኙ ነበርና ሐዋርያው ቅዱስ ጳውሎስ ከሁሉም ዝቅ ያሉት እንኳ አስፈላጊ እንደ ሆኑ አስረድቶአል። ይሁንና እግዚአብሔር በእነርሱ በኩል በበለጠ መጠን እንዲሠራ፤ እነርሱም ቤተ ክርስቲያንን በበለጠ እንዲጠቅሙ፤ የሚበልጠውን የጸጋ ስጦታ በብርቱ ይፈልጉ። ሆኖም ከሁሉም ሳነሱት እንኳ የሚሰጥ ከዚያ ስጦታ ሁሉ የሚበልጥ አንድ ስጦታ አለና ሐዋርያው አሁን በም. 13 ላይ ስለ ፍቅር ይናገራል።

ማስገንዘቢያ።

ሀ/ «ክርስቶስ ደግሞ እንዲሁ ነው።» (ቁ. 12።) በዚህ ክፍል ውስጥ ስለ ሰው አካልና ስለ ብልቶቹ የተባለው ሁሉ ስለ ቤተ ክርስቲያንና ስለ ማግበርተኞች ይተረጎማል። በአካሉ ውስጥ ለሚገኝ ለእያንዳንዱ ብልት የአካልን ሥራ ለመሥራት የገል ስጦታ (ችሎታ) እንደሚሰጠው ሁሉ እንዲሁም ለእያንዳንዱ ማግበርተኛ እግዚአብሔር ስጦታውን ይሰጣል። የብልቶች ስጦታ ልዩ ልዩ እንደ ሆነ ሁሉ እንዲሁም የማግበርተኞች ስጦታ ልዩ ልዩ ነውና ያን አንዱን ሥራ ለመሥራት ለሁሉም አልተሰጠም። ይህም ለአካል ሆነ ለቤተ ክርስቲያንም የግድ አስፈላጊ ነገር ነው። ብልት ሁሉ የተመደበለትን ሥራ እንዲሠራ እግዚአብሔር ለእያንዳንዱ የገል ስጦታ (ችሎታ) መርጦ ሰጥቶአል። እግዚአብሔር በቤተ ክርስቲያን ውስጥ 1ኛ ሐዋርያትን 2ኛ ነቢያትን፤ 3ኛ አስተማሪዎችን፤ ቀጥሎም ተአምራት ማድረግን፤ ቀጥሎም የመፈወስን ስጦታ፤ እርዳታንም፤ አገዛዝንም፤ የልዩ ልዩ ዕይነት ልሳናችንም አድርጎአል። ለቤተ ክርስቲያን አስፈላጊ እንደ ሆነ መጠን እግዚአብሔር ራሱ መርጦ ሰጥቶአል፤ ገናም ዛሬ መርጦ ይሰጣል። ስለዚህ የቤተ ክርስቲያን ብልቶች የሆንን ሁሉ የተቀበልንው ስጦታ ማንኛውም ቢሆን እርሱ ይብቃን፤ በዚያም ስጦታ አካልን (ቤተ ክርስቲያንን) በሙሉ ለመጥቀም እንትጋ። (ሮሜ 12፡3-8።)

ለ/ «እኛ ሁላችን በአንድ መንፈስ አንድ አካል እንድንሆን ተጠምቀናል።» (ቁ. 13።) ወደ አንዱ አካል ውስጥ የሚያጠምቀን መንፈስ ቅዱስ መሆኑን እናስተውል። ይህን ሊያደርግ የሚችል ቁስም ሆነ ውኃ የለም። ይህን ሊያደርግ የሚችል መንፈስ ቅዱስ

ብቻ ነው። (ማቴ. 3፡11።) ሰው በወልድ ሲያምን በዚያን ጊዜ መንፈስ ቅዱስ ወደ ክርስቶስ አካል ውስጥ ያጠምቀዋል።

ሁለተኛ ደግሞ፣ መንፈስ ቅዱስ የያዘውን ሁሉ ምእመናን ወደ አንዱ አካል ውስጥ እንደሚያጠምቅ አስተውለን በእኛና በውጭ አገር ክርስቲያኖች መካከል ልዩነት ማድረግን እንተው።

ሦስተኛም፣ እኛ የምንጠመቅበት የውኃ ጥምቀት የዚህ የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት ምሥጢርና ምልክት መሆኑን እንወቅ። ያ የዚህ ምሳሌ ነው።

ሐ/ «ደካሞች የሚመስሉ የአካል ብልቶች ይልቁን የሚያስፈልጉ ናቸው።» (ቁ. 22።) እንዲህ ያሉ ሰዎች በየቤተ ክርስቲያኑ ይገኛሉ። የዋሆች ሆነው ሥራ ሲሠሩ እይታዩም። በቤተ ክርስቲያን ያሉ ሌሎች አንዳንዶች የበረቱ ሲሆኑ እነኚህ ምንም የሚችሉ እይመስሉም። ደካሞች ናቸው፣ በልብላቸውና በንግግራቸው በሞኝነታቸውም እንሥቃለን። እነርሱም ምናልባት በደካማነታቸው አዝናውና አፍረው በውነቱ ክርስቲያኖች መሆናቸውን ይጠራጠሩ ይሆናል።

ይሁንና ሐዋርያው ስለ እነዚህ ሰዎች ያለውን እንሰማ። እነኚህን ሰዎች በአካሉ ውስጥ ያደረጋቸው እግዚአብሔር ራሱ ነው። (ቁ. 18።) ተጨማሪ ትርፎች ላይሆኑ «ይልቁን የሚያስፈልጉ ናቸው።» (ቁ. 22።) እነኚህ ሰዎች በማኅበራችን ውስጥ የሚጸልዩ ናቸው፣ በመንፈስና በእውነትም የሚሰግዱ ናቸው። (ዮሐ. 4፡21-24።) እንደ ክንድና እንደ ቅልጥም የሚመስሉት ብርቱኞች ቢቆረጡብን፣ ገድ የለም፣ እነርሱ ባይኖሩ እንኳ አካሉ ገና በሕይወት ይኖራል። ነገር ግን እንደ ልብና እንደ ሳምባ የሚመስሉት የማይታዩ ደካሞች ቢቆረጡ ጉዳቱ ምንኛ ታላቅ ነው! ስለዚህ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ደካሞች የሚመስሉትን ሳንንቅ በበለጠ ክብር እናክብራቸው።

መ/ «እግዚአብሔር በቤተ ክርስቲያን አንዳንዶቹን ... አድርጎአል።» (ቁ. 28።) እግዚአብሔር የክርስቶስ አካል በሆነው በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ልዩ ልዩ ሰዎችን አኑሮአል፣ ልዩ ልዩ ስጦታዎችንም ሰጥቶአል። ሰዎቹ ቦታ ቦታቸውን ሳይመርጡ እግዚአብሔር እንደ ወደደ አኑሮአቸዋል። በተራው ውስጥ ለአስተማሪዎች የተሰጠውን ክፍ ያለውን ማዕረግ እንገንዘብ። ክቅሬ 8-10 ድረስ የመንፈስ ቅዱስ ስጦታዎች ሲዘረዘሩ መጀመሪያና ሁለተኛ የተጠቀሱት የመናገር ስጦታዎች ናቸው፤ እዚህም ደግሞ በቁ. 28 ላይ በቤተ ክርስቲያን የሚያስተምሩት ሰዎች ተአምራት ከሚያደርጉትና የመፈወስ ስጦታ ካላቸው፣ በልዩ ልዩ ዓይነት ልሳኖችም ከሚናገሩት በላይ ቆመዋል። ይህ ነገር ለዘመናችን የሚያሳስብ ነው። በዱሮ ዘመን በቤተ ክርስቲያናችን እንደ ነበሩት ያሉ አስተማሪዎች ዛሬ የት አሉ? ካህናትና የሚያስተምሩ ብዙ ሊቃውንት ሲኖሩልን ሕዝብን የሚያስተምሩ የቤተ ክርስቲያን አስተማሪዎች የት ናቸው? በዱሮ ታሪካችን ላይ የእነዚያን ዝና እንሰማለን፤ በቤተ ክርስቲያን በማስተማሩ ምክንያት ዝናው በታሪክ ላይ የሚቆይ ዛሬ ማን ነው?

«እርዳታንም» የተባለው ምን ማለት ነው? ቢሉ፣ ቤተ ክርስቲያንን ለመርዳት የተሰጠ ችሎታ ነው። ይህን ስጦታ የተቀበሉ ምእመናን በሐዋ. ም. 6 ላይ እንደ ተጻፈላቸው ማዕድ በማገልገል የሚረዱ ይሆናሉ፤ ወይም ደግሞ በሐዋ. 20፡35 ላይ እንደ ተተረክላቸው ድውዮችን የሚረዱ ይሆናሉ። እነኚህ የቤተ ክርስቲያንን ገቢና ወጪ

ሊጠብቁ፣ የቤተ ክርስቲያንን ልዩ ስብሰባዎች ሊያደራጁ፣ የቤተ ክርስቲያንን ንጽሕናና ውበት ሊጠብቁ የሚችሉ ናቸው፣ እነኚህም ከገንዘባቸው በመስጠት ቤተ ክርስቲያንን የሚረዱ ናቸው። ይህ ስጦታ በእውነት ታላቅ ስጦታ ነው።

«አገዛዝንም» የተባለው ምን ማለት ነው? ቢሉ፣ ጳውሎስ በጻፈው በግሪክ ቋንቋ ቃሉ መርከብን መምራት ማለት ነውና ይህን ስጦታ የተቀበሉ ሰዎች በ1 ጢሞ. 5፡17 ላይ እንደ ተጻፈላቸው «በመልካም የሚያስተዳድሩ ሽማግሌዎች» ይሆኑ ይሆናል። የመንፈሳዊ መሪነት ስጦታ ያላቸው ሰዎች ናቸው። እነኚህም በቤተ ክርስቲያን ሲገኙ ዋጋቸው እጅግ የከበረ ነው።

* * *
* * * * * *

11 በሰዎችና በመላእክት ልሳን ብናገር ፍቅር ግን ከሌለኝ እንደሚመኝ ናስ ወይም እንደሚንሸዋሸዋ ጻናጽላ ሆኜአለሁ። 21 ትንቢትም ቢኖረኝ፤ ምሥጢርንም ሁሉና እውቀትን ሁሉ ባውቅ፤ ተራሮችንም እስካፈለስ ድረስ እምነት ሁሉ 31 ቢኖረኝ ፍቅር ግን ከሌለኝ ከንቱ ነኝ። ደሆችንም ልመግብ ያለኝን ሁሉ ባካፍል፤ ሥጋዬንም ለእሳት መቃጠል አሳልፈ ብስጥ ፍቅር ግን ከሌለኝ ምንም አይጠቅመኝም።

41 ፍቅር ይታገሣል፤ ቸርነትንም ያደርጋል፤ ፍቅር አይቀናም፤ 51 ፍቅር አይመካም፤ አይታበይም፤ የማይገባውን አያደርግም፤ የራሱንም 61 አይፈልግም፤ አይበሳጭም፤ በደልን አይቆጥርም፤ ከእውነት ጋር ደስ ይለዋል እንጂ ስለ ዓመፃ ደስ አይለውም፤ 71 ሁሉን ይታገሣል፤ ሁሉን ያምናል፤ ሁሉን ተስፋ ያደርጋል፤ በሁሉ ይጸናል።

81 ፍቅር ለዘወትር አይወድቅም፤ ትንቢት ቢሆን ግን ይሻራል፤ ልሳናች ቢሆኑ ይቀራሉ፤ እውቀትም ቢሆን ይሻራል። 91 ከዕውቀት ከፍለን እናውቃለንና፤ ከትንቢትም ከፍለን እንናገራለንና፤ 101 በፍጹም የሆነ ሲመጣ ግን ተከፍሎ የነበረው ይሻራል። 111 ልጅ ሳለሁ እንደ ልጅ እናገር ነበር፤ እንደ ልጅም አስብ ነበር፤ እንደ ልጅም እቆጥር ነበር፤ ጎልማሳሆኜ ግን 121 የልጅነትን ጠባይ ሽፈአለሁ። ዛሬስ በመስተዋት በድንገዝግዝ እንደምናይ ነን በዚያን ጊዜ ግን ፊት ለፊት እናያለን፤ ዛሬስ ከእውቀት ከፍሎ አውቃለሁ በዚያን ጊዜ ግን 131 እኔ ደግሞ እንደ ታወቅሁ አውቃለሁ። እንዲህም ከሆነ፤ እምነት ተስፋ ፍቅር እነዚህ ሦስቱ ጸንተው ይኖራሉ፤ ከእነዚህም የሚበልጠው ፍቅር ነው።

* * *
* * * * *

ሐዋርያው ቅዱስ ጳውሎስ ስለ መንፈሳዊ ስጦታዎች ሲናገር ቆይቶአል። የቆሮንቶስ ክርስቲያኖች በመንፈስ ቅዱስ በኩል ከእግዚአብሔር ዘንድ በተቀበሉት ስጦታዎች እየተመኩ አስደንጋጭ የሆነውን የልዩ ልዩ ዓይነት ልሳኖች ስጦታ በተለይ እከብረውት ነበር። ሐዋርያው ግን በም. 12 ላይ እነዚህን ስጦታዎች ሲዘረዝር ይህንኑ የልሳኖችን ስጦታ ሁለት ጊዜ በመጨረሻ ላይ ጽርዛል። (ም. 12፡10፡28) አሁንም ከእነዚያ ስጦታዎች ሁሉ ስለሚበልጥ ነገር በም. 13 ላይ ይናገራል። ለኑሮአችንና ለሥራችን የሚሆን ከሁሉም የሚበልጥ መንገድ ሊያሳየን ነው። (ም. 12፡31።)

ቁ. 1-3። የቆሮንቶስ ክርስቲያኖች በተቀበሉት ስጦታዎች ሲመኩ ሐዋርያው «ፍቅር ከሌላችሁ እነኝህ ስጦታዎች ምንም አይጠቅመውም» ይላቸዋል። የሚናገሩበት ልሳን የመላእክት ቢሆን እንኳ የሚናገሩበት በፍቅር መንፈስ ካልሆነ በልሳን መናገራቸው ከንቱ መቅጫጫ ብቻ ሆኖአል። ወይም ምናልባት በም. 12 8-10 ላይ እንደ ተዘረዘረው ከመንፈሳዊ ስጦታዎች ሌላ ስጦታ ተቀብለው ትንቢት ቢናገሩ፤ ምሥጢርን ሁሉ ለመፍታት እውቀት፤ ወይም ተራሮችን የሚያፈልሱበት እምነት ቢኖራቸው ፍቅር ከሌላቸው ከንቱዎች ናቸው። በመንፈሳዊ ስጦታዎችም ዘንድ እንደ ሆነ ሁሉ እንዲሁም በምግባራችን ዘንድ ነው። ሰውን ወድደን ጥሪታችንን ሁሉ ብንመጸውት፤ እግዚአብሔርንም ወድደን እንደ ዳንኤል ባልንጀሮች ሆንን ሥጋችንን ለእሳት መቃጠል አሳልፈን ስጥተን (ዳን. 3፡16-21፡28) ሰማዕታት እንኳ ብንሆን ፍቅር ግን ከሌለን ምንም አይጠቅመንም።

ማስገንዘቢያ።

«ምንም አይጠቅመኝም።» (ቁ. 3።) ይህ ቃል ምንኛ ያስደነግጣል! ያለኝን ሁሉ ለድሆች ባካፍል፤ ሥጋዬን ለእሳት መቃጠል አሳልፈ ስጥቼ ሰማዕት እንኳ ብሆን ፍቅር ግን ከሌለኝ ያሁሉ በእውነት አይጠቅመኝም? ሐዋርያው «ምንም አይጠቅምም» ይላል። እንዚያስ ማን ሊድን ይችላል? (ማቴ. 19፡25፡26።) ይህም ከሆነ ከእነዚያ ስጦታዎች ሁሉ ፍቅር ምንኛ ይበልጣል! ፍቅር ከሌለ ምግባር ሁሉ የማይጠቅም መሆኑን እናስተውል።

ቁ. 4-7። ፍቅርስ ምንድር ነው? ዛፍ ከፍሬው እንደሚታወቅ (ሉቃ. 6፡43፡44) እንዲሁ ፍቅር ከሥራው ይታወቃል። የቆሮንቶስ ክርስቲያኖች ባለ ብዙ ስጦታዎች ቢሆኑም በመካከላቸው ትዕቢትና ክርክር መሳያየትና ዝሙት ትምክህትም ተገኝተዋል። ስጦታ አላቸው፤ ፍቅር ግን እርስ በርሳቸው የላቸውም፤ በዚህም ምክንያት፤ ጳውሎስ አሁን የፍቅርን ሥራዎች ሲገልጥ እግዚአብሔርን ስለ ማፍቀር ሳይናገር ባልንጀራን ስለ ማፍቀር ብቻ ይናገራል።

የፍቅር ሥራ እንዴት ነው? ቢሉ፤ ሰው ሲቃወም ፍቅር ይታገሣል በከፋውም ፋንታ ቸርነት ያደርጋል (ሉቃ. 6፡27)፤ ሌሎች ሲበልጡንና እኛ ከተቀበልነው ይልቅ እነርሱ የተሻለውን ስጦታ ሲቀበሉ ፍቅር አይቀርም፤ በተቃራኒው ደግሞ እኛ ሌሎችን ስንበልጥና እነርሱ ከተቀበሉት ይልቅ እኛ የተሻለውን ስጦታ ስንቀበል ፍቅር አይመካም፤ እውቀት ቢኖረን እንኳ ፍቅር አይታበይም (ም. 8፡1)፤ በብልጣና አያስቀይምም፤

ሁሉንም የራሱን ፈቃድ ለማግኘት የገድ እይልም፡ ቁርባኑም እይልም፡ ሰው ቢያጠፋ ፍቅር እግዚአብሔርን መስሎ በደልን እይቆጥርም ቂምም እይዝም (2 ቆሮ. 5:19)፡ እውነት ደስ ሲለው ሲጸድቅም ፍቅር አብሮት ደስ ይለዋል እንጂ ፍቅር ስለ ዓመፃ ወይም በሌላ ሰው ሃዘን ደስ እይለውም (ኢሳ. 59:14)፡ ፈተና ወይም ስድብ መከራም እንደ ኀርፍ ሲመጣ ፍቅር እንደ አምባሆና ሁሉን ይታገላል (ም. 9:12)፡ ከፍቅርም እምነትና ተስፋ ሁለቱም ይመንጫሉ (1 ዮሐ. 4:18። ሮሜ. 5:5)፡ ፍቅርም ስለ በደለና ስለ ተከሰሰ ስለ ታማሚ ሰው የሚሻለውን መልካም ነገር ሁሉ ያምናል ይናገራልም፡ የእግዚአብሔርንም ጸጋ ተመልከቶ «ቢወድቅ ይነሣል» ብሎ የዚያ ሰው ፍጻሜ መልካም እንዲሆን ተስፋ ያደርጋል (ሚክ. 7:8)፡ ላይደነገጥና እጁንም ሳይለጥ በከፋው ቀን ሁሉን ፈጽሞ ጸንቶ ይቆማል። (ኤፌ. 6:13።)

ግለገንዘቢያ።

ሐዋርያው በዚህ ምዕራፍ ላይ የሚናገረው ፍቅር እግዚአብሔር የሚያፈቅረው ፍቅር ነው። ይህ እውነተኛ ፍቅር ነው። ሰው ሁሉ ፍቅር ይኖረዋል፤ ይህ ፍቅር ግን በጋጢእት ምክንያት ስለ ረከለ እውነተኛ ፍቅር አይደለም። እውነተኛ ፍቅር ምን እንደሆነ ልናውቅ ብንፈልግ እግዚአብሔርን የግድ እንመለከታለን። «እግዚአብሔር ፍቅር ነው» ተባለ 1ኛዮሐ. 4:8፡16) ፍቅርም ከእግዚአብሔር ነው። (1 ዮሐ. 4:7።) ከርስቲያን ሁሉ ይህ ፍቅር ሊኖረው ይገባዋል።

ፍቅር እንደ እምነት ሆኖ በሥራው እንጂ እርሱ ራሱ አይታይም፤ ያለ እንደ ሆነሽ እንዲያው አይታወቅም። (ያዕ. 2:18።) ከሥራ የተለየም ፍቅር የሞተ ነው። (ያዕ. 2:26።) ስለዚህ ከቁ. 4 እስከ 7 ድረስ የተጻፉት የፍቅር ሥራዎች ወይም የፍቅር መግለጫዎች ናቸው። በእነዚህ ቁጥሮች ውስጥ የተገኙት ነገሮች ሁሉ እግዚአብሔር የሚያደርጋቸው ነገሮች ናቸው። እግዚአብሔር እንደዚህ ያደርጋል እኛም የእግዚአብሔር ከሆንን እንደዚህ ማድረግ ይገባናል። እውነተኛ ፍቅር እንደዚህ ያደርጋል፤ እኛም ፍቅር ቢኖረን እንደዚህ እናደርጋለን። እውነተኛ ፍቅር አለን? የምናወቀው አነኝህ የፍቅር መግለጫዎች ቢታዩብን ነው። እስቲ፤ ራሳችንን አንፈትን። ሰው ከፋ ሲሠራብን ከፋውን ታግሠን ቸርነት እናደርግለታለን? እናደርግ እንደሆነ ፍቅር አለን? እናደርግ እንደሆነም ፍቅር የለንም። ሌላ ሰው በማዕረጉ፤ በችሎታው፤ በንብረቱ፤ በትምህርቱ፤ በሥራው፤ በመልካም ለሙ ሲበልጠን እንቀናበታለን? አንቀና እንደሆነ ፍቅር የለንም። ወይም ምናልባት የበላይ እኛ ለንሆን ከሌሎች በአንዳች ነገር ብንሻል አነርሱንም ብንበልጥ እንመካለን? እንመካ እንደሆነ ፍቅር የለንም። በእውቀታችን እንታባባለን? አንግዲህ ፍቅር የለንም። ሰው ባልተመቸ ሰዓት ምናልባት ቢመጣብን በደግነትና በሥነ ሥርዓት እንቀበለዋለን? ወይስ በማይገባ በችኮላና በንዴት መንፈስ እንቀበለዋለን? የማይገባውን ብናደርግ ፍቅር የለንም። ጌቶች ለመሆን ወድደን የራሳችንን ፈቃድ ያላገኘን እንደሆነ ብናደርግ ፍቅር የለንም። እንግዲህ ፍቅር የለንም። በትንሽ ነገር ተበላጭተን እንናደዳለን? ሰው እኛን ሲበድል ወይም ሌላውን አንደ በደለ ስንለማ በደሉን አጥብቀን እንቆጥርበታለን? (ማቴ. 18:21-35)። እንግዲህ ፍቅር የለንም። አብዝተን የምንወደው የትኛው ነው፤ እውነትን ነው ወይስ ዓመፃን? ጋዜጣ ለናንብ በተለይ ስለ ግፍና ስለ ዓመፃ ልናንብ እንወዳለን? ወደ ሲኒማ ቤት የሄድን እንደሆነ በተለይ የምንወደው በደልና ግፍ፤ ነፍስ መግደልና ምንዝርነት የሞላበት ፊልም ነው? (ለመሆኑ፤ ወደ ሲኒማ ቤት የሚሄደው

ለው እውነትን ፈላጊ ነውን?) በመጥፎ ደስ ይለን እንደሆነ ፍቅር የለንም። በእንዲህ ያለ ነገር ፍቅር ይታወቃል። አንድ ሰው በጋጢእት ወይም በመከራ እንደ ወደቀ የለማን እንደሆነ ነገሩን ለመሸፈን እንሞክራለን? ወይስ ለሰው ሁሉ እናወራለን? (1 ጴጥ. 4:8።) በዚህ ሁሉ ፍቅራችን ይፈተናል። ስለ ሰውስ ሁሉ የተሻለውን እናምናለን? ወይስ በላዩ ጥርጥር ሁሉንም እንጥላለን? ሰውም ሲወድቅ ደግሞ፤ አንደ ገና ልናቀናው እናስባለን? ወይስ በጭቃ ውስጥ እንረግጠዋለን? (ገላ. 6:1።) ሐሜትስ? በእኛ ዘንድ መኖሪያውን ያደርጋል? በየጊዜው ሁሉ እርዳታችንን እናስቀራለን? ወይስ በምናደርገው በጎነት ሁሉ እንጸናለን?

በዚህ ሁሉ ነገር እውነተኛ ፍቅር ያለን እንደሆንና የሌለን እንደሆነ ራሳችንን ልንፈትን እንችላለን? ይህ ከሁሉ የሚበልጠው ፍቅር እኔ አለኝ? የሌለኝ አንደሆነ ብዙ ስጦታ ቢኖረኝ እንኳ ከንቱ ነኝ። (ቁ. 2።)

ቁ. 8-13። ከእነዚያ ስጦታዎች ሁሉ ፍቅር የሚበልጠው ለዘወትር የማይወድቅ በመሆኑ ነው። የቆሮንቶስ ሰዎች በእነዚያ ስጦታዎች ይመኩ ነበር፤ እነዚያ ስጦታዎች ግን፤ ትንቢት፤ ልላኖች፤ እውቀት፤ አላፊዎች ናቸው፤ ይሻራሉ ይቀራሉም። በፍጻሜው ላይ (ቁ. 10። 1 ዮሐ. 3:2) እኛ በመንግሥተ ሰማያት ለንቆም ለትንቢትና በልላኖች ለመናገር በዚህ ዓለም ላይ በሰንት ችግር ላጠራቀምነውም እውቀት ስፍራ አይኖርም፤ ለፍቅር ግን ስፍራ ለዘላለም ይኖራል።

በእሁኑ ዘመናችን የተፈጸመ ነገር የለም። በእኛ ዘንድ ዛሬ ሁሉም በከፊል ነው። እውቀት ያለን ይመስለናል፤ እውቀታችን ግን በከፊል ብቻ ነው። (ም. 8:2።) ይህ የልጅነት ጊዜ ነው፤ የጎልማሳነት አይደለም። ከእውቀት ከፍለን እናውቃለን ከትንቢትም ከፍለን እንናገራለን። እግዚአብሔር ዛሬ ሁሉንም አይገልጥልንም። ነቢያት ብዙ ጊዜ የተናገሩትን ነገር አላስተዋሉም ትንቢታቸውም በመጪው ዘመን እንዴት እንደሚተረጎም አላወቁም። ፍጹም የሆነ ሲመጣ ግን ፍጹም ያልሆነው (ተከፍሎ የነበረው) ይሻራል። አዲስ ዘመን ሲመጣ ከዱር ዘመን የሆነው ሁሉ ያልፋል። ሐዋርያውም ይህን ነገር እስቅድሞ በልጅ እድገት ከዚያም በኋላ በመስተዋት ይመስለዋል። ሰው ገና ልጅ ላለ እንደ ልጅ ሆኖ ይናገርና ያስብ መርምሮም ይህ ነው ብሎ ይቆጥራል። ሙሉ ሰው ሲሆን ግን ያ ከፍሎ ያወቀውና በልጅነቱ ዘመን የወደደው ሁሉ ይሻራል። አሁን ሙሉ ሰው ነውና የልጅነቱ ነገሮች የማያስፈልጉ ናቸው። ለዚያ ለልጅነቱ ዘመን ደገና ነበሩ፤ ለዛሬ ግን አያስፈልጉም። በእነዚያም ስጦታዎች ዘንድ እንደዚሁ ነው፤ ያልፋሉ። ወይም ደግሞ በመስተዋት ማየትን ፊት ለፊት ከማየት ጋር ብናመዛከን፤ መስተዋት ለጊዜው ማለፊያ ነው ዛሬም ይጠቅማል። በድንገዝገዝታ (በከፊል) ይሁን እንጂ (በሐዋርያው ዘመን የተገኘ በተወለወለ ብረት የተሠሩ መስተዋቶች በግልጥ አያላዩም ነበርና) ፊትን ያሳያል። ሆኖም ሰው በጭጋ ጠኩል እንደሚያይ ነው። ፊት ለፊት ማየት ግን ሲመጣ መስተዋቱ ምን ያስፈልጋል? (ዘኁል. 12:8።) አያስፈልገንምና ይቀራል። እነዚያም ስጦታዎች እንደዚሁ ናቸው። ዛሬ እውቀትን አናጠራቅማለን እንጂ እውቀታችን ፍጹም አይደለም፤ ፍጹም የሆነ ሲመጣ ግን በዚያን ጊዜ በፍጹም እውቃለሁ። እንግዲህ መንፈሳዊ ስጦታዎች ይሻራሉ ይቀራሉም፤ የሚቆዩና የሚኖሩ ግን ሦስት ነገሮች አሉ፤ እነዚህም በሮሜ 5:2-5። ገላ. 5:5-6።

ቆላ. 1:4:5= 1 ተስ. 1:3: 5:8= ሐብ. 6:10-12= 1 ጴጥ. 1:21:22 ላይ በአንድነት ተጽፈው የሚገኙ እምነት ተስፋ ፍቅርም ናቸው።

እምነት ክርስቲያን በሕይወት የሚኖርበት (ሮሜ. 1:17) መሠረታዊ ነገር ነው።

ተስፋ በክርስቲያን ሁሉ ዘንድ መገኘት የሚገባው ዋና የክርስቲያን ሀብት ነው። (1 ጴጥ. 1:3= ቴቶ. 2:13= ቆላ. 1:27=)

ፍቅር የእምነትና የተስፋ የሁሉም ምንጭ ሆኖ (ቁ. 7) የሁሉም ማሰሪያ ነው። መንፈሳዊ ስጦታዎች ሲሻሩ ሲቀሩም እነዚህ ሦስት ነገሮች ይቆያሉ ይኖራሉም። ስለዚህ ከሁሉም የሚበልጥ መንገድ ይዘን (ም. 12:31) ፍቅርን እንከታተል። (ም. 14:1=)

ማስገንዘቢያ። ሐዋርያው ቅዱስ ጳውሎስ በእነዚህ ቁጥሮች ላይ የተናገረው ፍቅር ምንድር ነው? ሰው ሁሉ ይወዳል! ልጆቹን ይወዳል። ሚስቱን ይወዳል። አገሩን ይወዳል። ሌላንም ብዙ ነገር ይወዳል። ሐዋርያው የተናገረው ፍቅር ይህ ነውን? ይህ ከሆነ ሁላችን አለንና ምን ያጠራጥራል? ነገር ግን ይህ አይደለም። ጳውሎስ የሚናገረው ፍቅር እግዚአብሔር እኛን የሚያፈቅርበት ፍቅር ነው። (1 ዮሐ. 4:16= ዮሐ. 15:13= ሮሜ 5:6-8= 1 ዮሐ. 2:3:1:16=) እኛ እግዚአብሔርን ለናፈቅርበት የሚገባን ፍቅር ነው። (ዘጸግ. 6:5=) ጌታ ከጴጥሮስ ዘንድ ለማግኘት ያለበው ፍቅር ነው። (ዮሐ. 21:15:16=) በማቴ. ም. 5 ላይ የተጻፉትን ትእዛዛት የምንፈጽምበት ፍቅር ነው። (ማቴ. 5:38-48=) የተፈጥሮ ፍቅር አለ። የእግዚአብሔርም ፍቅር አለ። ለው ሁሉ ያለው የሰው ፍቅር አለ። አንዳንዶች ክርስቲያኖች ያገኙትም ልዩ የሆነ የእግዚአብሔር ፍቅር አለ። ከመንፈሳዊ ስጦታዎች ሁሉ የሚበልጠው ይህ የእግዚአብሔር ፍቅር ነው። ሥራውንም ከቁ. 4 እስከ 7 ድረስ እይተናል። ጳውሎስ ተከታተሉት ይላል (ም. 14:1)። ነገር ግን እንዴት እንደምናገኘው በዚህ ቦታ አልገለጠልንም።

ይህን ፍቅር እንዴት እናገኛለን? ቢሉ። ይህ ፍቅር እንደ አነዚያ መንፈሳዊ ስጦታዎች ሆኖ የእግዚአብሔር ስጦታ ነው። የሚሰጠውም የእግዚአብሔር ልጆች ለሆኑት ብቻ ነው። እግዚአብሔር እነዚያን ስጦታዎች በመንፈስ ቅዱስ በኩል እንደሚሰጥ እንዲሁም ይህን በመንፈስ ቅዱስ ይሰጠዋል። (ገላ. 5:22= ሮሜ. 5:5=) ሆኖም አነዚያን ለጥቂቶች ብቻ መስጠት ሲፈቅድ ፍቅርን ለልጆቹ ሁሉ መስጠት ይፈቅዳል። ፍቅር በዋጋ የሚገዛ ወይም እንዲያው ከባሕሪአችን የሚመነጭ ወይም በመታገል የሚገኝ አይደለም። የምናገኘው ከእግዚአብሔር ዘንድ በመቀበል ብቻ ነው። ስጦታ ነው። የእግዚአብሔርን ፍቅር ያላገኘ ማንም ሰው በማቴ. 5:38-48 እና በ1 ቆሮ. 13:4-7 ላይ የተጻፉትን ነገሮች ሊፈጽም አይችልም። የሚፈጽሙት በእግዚአብሔር ፍቅር ብቻ ነው። ይህንም ፍቅር ያላመኑት ላይሆን ክርስቲያኖች ይከታተሉት ዘንድ ሐዋርያው መከሮአል። (ም. 12:31፤ 14:1) እኛንም ይመክረናል፤ የምንከታተለውም እንድንደርስበት ነው።

* * *
* * *

ምዕራፍ 14።

1፤ ፍቅርን ተከታተሉ። መንፈሳዊ ስጦታንም ይልቁንም 2፤ ትንቢት መናገርን በብርቱ ፈልጉ። በልሳን የሚናገር ለእግዚአብሔር እንጂ ለሰው አይናገርም፤ የሚያስተውለው የለምና። 3፤ በመንፈስ ግን ምሥጢርን ይናገራል። ትንቢትን የሚናገር ግን ለማነጻጽ ለመምከር ለማጽናናትም ለሰው ይናገራል። 4፤ በልሳን የሚናገር ራሱን ያንጻል፤ ትንቢትን የሚናገር 5፤ ግን ማገበሩን ያንጻል። ሁላችሁ በልሳኖች ልትናገሩ እወድ ነበር። ትንቢትን ልትናገሩ ግን ከዚህ ይልቅ እወዳለሁ፤ ማገበሩ ይታነጽ ዘንድ ንግግሩን ባይተረጉም በልሳኖች ከሚናገር ትንቢትን የሚናገር ይበልጣል።

6፤ አሁን ግን፡ ወንድሞች ሆይ፡ ወደ እናንተ መጥቼ በልሳኖች ብናገር፡ በመገለጥ ወይም በእውቀት ወይም በትንቢት ወይም በትምህርት ካልነገርኳችሁ ምን እጠቅማችኋለሁ? 7፤ ነፍስ የሌለበት ነገር እንኳ ዋሽንትም ከራርም ቢሆን ድምፅ ሲሰጥ የድምፁን ልዩነት ባይገልጥ በዋሽንት የሚነፋው ወይስ በከራር የሚመታው መዝሙር እንዴት? 8፤ ይታወቃል? ደግሞም መለከት የማይገለጥን ድምፅ ቢሰጥ 9፤ ለጦርነት ማን ይዘጋጃል? እንዲሁ እናንተ ደግሞ የተገለጠውን ቃል በእንደበት ባትናገሩ ሰዎች የምትናገሩትን እንዴት አድርገው ያስተውሉታል? ለነፋስ የምትናገሩ ትሆናላችሁና። 10፤ በዓለም ምናልባት ቁጥር የሌለው የቋንቋ ዓይነት 11፤ ይኖራል ቋንቋም የሌለው ሕዝብ የለም፤ እንግዲህ የቋንቋውን ፍች ባላውቅ ለሚናገረው እንግዳ እሆናለሁ። 12፤ የሚናገረውም ለእኔ እንግዳ ይሆናል። እንዲሁም ደግሞ እናንተ መንፈሳዊ ስጦታን በብርቱ የምትፈልጉ ከሆናችሁ ቤተ ክርስቲያንን ለማነጽ እንዲበላላችሁ ፈልጉ።

13፤ ስለዚህ በልሳን የሚናገር እንዲተረጉም ይጻልይ። 14፤ በልሳን ብጻልይ መንፈሴ ይጻልያል አእምሮዬ ግን ያለ 15፤ ፍሬ ነው። እንግዲህ ምንድር ነው? በመንፈስ እጻልያለሁ በእእምሮም ደግሞ እጽልያለሁ፤ በመንፈስ እዘምራለሁ በእእምሮም 16፤ ደግሞ እዘምራለሁ። እንዲያማ ካልሆነ፡ እንተ በመንፈስ ብትባርክ ባልተማሩት ስፍራ የተቀመጠው የምትለውን 17፤ ካላወቀ እንዴት አድርጎ ለምስጋናህ እሚን ይላል? አንተማ 18፤ መልካም ታመሰግናለህ፤ ሌላው ግን አይታነጽበትም። ከሁላችሁ ይልቅ በልሳኖች እናገራለሁና እግዚአብሔርን አመሰግናለሁ፤ 18፤ ነገር ግን ሌሎችን ደግሞ አስተምር ዘንድ በማገበር እልፍ ቃላት በልሳን ከመናገር ይልቅ እምስት ቃላት በእእምሮዬ ለናገር እወዳለሁ።

20፤ ወንድሞች ሆይ፡ በእእምሮ ሕፃናት አትሁኑ፤ ለከፋት ነገር ሕፃናት ሁኑ እንጂ በእእምሮ ሽማግሌዎች ሁኑ። 21፤ ሌሎችን ልሳኖች በሚናገሩ ሰዎችና በሌላ አንደበት ለዚህ ሕዝብ እነገራቸዋለሁ፤ እንዲህም ቢሆን አይሰሙኝም ይላል 22፤ ጌታ ተብሎ በሕግ ተጽፎአል። እንግዲያስ በልሳኖች መናገር ለማያምኑ ምልክት ነው እንጂ ለሚያምኑ አይደለም። 23፤ ትንቢት ግን ለሚያምኑ እንጂ ለማያምኑ አይደለም። እንግዲህ ማገበር ሁሉ አብረው ቢሰበሰቡ ሁሉም በልሳኖች ቢናገሩና ያልተማሩ ወይም የማያምኑ ሰዎች ቢገቡ፡- 24፤ አብደዋል አይሉላችሁምን? ሁሉ ትንቢት ቢናገሩ ግን የማያምን ወይም ያልተማረ ሰው ቢገባ በሁሉ ይወቀሳል። 25፤ በሁሉም ይመረመራል፤ በልቡም የተሰወረ ይገለጣል እንዲሁም፡- እግዚአብሔር በእውነት በመከከላቸው ነው ብሎ እየተናገረ በፊቱ ወድቆ ለእግዚአብሔር ይሰግዳል።

26: እንግዲህ፤ ወንድሞች ሆይ፤ ምንድር ነው? በምትሰበሰቡበት ጊዜ ለእያንዳንዱ መዝሙር አለው፤ ትምህርት አለው፤ መግለጥ አለው፤ በልሳን መናገር አለው፤ መተርጎም አለው፤ 27: ሁሉ ለማንኛውም ይሁን፤ በልሳን የሚናገር ቢኖር ሁለት ወይም ቢበዛ ሦስት ሆነው በተራቸው ይናገሩ አንዱም 28: ይተርጉም፤ የሚተረጎም ባይኖር ግን በማግበር መካከል 29: ዝም ይበልጥ ለራሱና ለእግዚአብሔር ይናገር፤ ነቢያትም ሁለት ወይም ሦስት ሆነው ይናገሩ ሌሎችም ይለዩአቸው፤ 30: በዚያ ለሚቀመጥ ለሌላ ግን አንድ ነገር ቢገለጥለት ፈተኛው 31: ዝም ይበልጥ፤ ሁሉ እንዲማሩ ሁሉም እንዲመከሩ 32: ሁላችሁ በእያንዳንዳችሁ ትንቢት ልትናገሩ ትችላላችሁ፤ የነቢያትም 33: መናፍሰት ለነቢያት ይገዛሉ፤ እግዚአብሔር የሰላም አማልክ ነው እንጂ የሁከት እምላክ አይደለምና፤ በቅዱሳንም አብያተ ክርስቲያናት ሁሉ እንዲህ ነው።

34: ሌቶች በማግበር ዝም ይበሉ፤ ሕግ ደግሞ እንደሚል 35: እንዲገዙ እንጂ እንዲናገሩ አልተፈቀደላቸውምና፤ ለሌት በማግበር መካከል መናገር ነውና፤ ምንም ሊማሩ 36: ቢወዱ በቤታቸው ባሉቻቸውን ይጠይቁ። ምን ነው? የእግዚአብሔር ቃል የወጣ ክእናንተ ነውን? ወይስ ወደ እናንተ ብቻ ደርሶአልን?

37: ማንም ነቢይ ወይም መንፈሳዊ የሆነ ቢመስለው ይህች የጻፍሁላችሁ የጌታ ትእዛዝ እንደ ሆነች ይወቅ፤ 38:39: ማንም የማያውቅ ቢኖር ግን እይወቅ። ስለዚህ፤ ወንድሞች ሆይ፤ ትንቢት ለመናገር በብርቅ ፈልጉ፤ በልሳናች ከመናገርም 40: እትከልክሉ፤ ነገር ግን ሁሉ በእግዚአብሔር በሥርዓት ይሁን።

* * *
* * * * *

ምዕራፍ አሥራ አራት።

ከም. 12፡ 1 ጀምሮ ቅዱስ ጳውሎስ ለጥንት ቤተ ክርስቲያን ስለ ተሰጡ መንፈሳዊ ስጦታዎች ሲናገር ቆይቶአል። በም. 12 ውስጥ እነዚህ የጸጋ ስጦታዎች ምንም እንኳን ልዩ ልዩ ቢሆኑ በአንድ አካል ውስጥ የሚገኙትን ብልቶች መሰለው እርስ በርሳቸው የሚደጋገፉና የሚረዳዱ መሆናቸውን ሐዋርያው ገልጦአል። አንዱ ብልቅ «ከእርሱ የተሻለ ስጦታ አለኝና እኔ ከእርሱ እበልጣልሁ» ብሎ በሌላው ብልቅ ላይ መኮራት እንደማይገባው ሁሉ፤ እንዲሁም የጸጋን ስጦታ የተቀበለ አንዱ ክርስቲያን በተቀበለው ስጦታ ምክንያት በሌላው ላይ መኮራት አይገባውም። እንደዚህም አንዱ ብልቅ «የእርሱን ስጦታ አልተቀበልሁምና የማልጠቅም ነኝ» ብሎ በሌላው ብልቅ ላይ መቅናት እንደማይገባው ሁሉ፤ እንዲሁም አነስ ያለ የጸጋን ስጦታ የተቀበለ አንዱ ክርስቲያን በሌላው ላይ መቅናት አይገባውም። ስጦታን ሁሉ የሰጠ እግዚአብሔር ነው። እርሱ ለአካልም ሆነ ለቤተ ክርስቲያንም የሚያስፈልገውን አውቆ «ለእያንዳንዱ ለብቻው እያከፈለ ያደርጋል።» (ም. 12፡11።) የአካል ሥራ ልዩ ልዩ ነው፤ ስለዚህ ለብልቶቹ ልዩ ልዩ ስጦታ ተሰጥቶአል። እንደዚሁም የቤተ ክርስቲያን ሥራ ልዩ ልዩ ነው፤ እግዚአብሔርም ለአባላቸው ልዩ ልዩ መንፈሳዊ ስጦታን ሰጥቶአል። ልዩነት የግድ አስፈላጊ እንደ መሆኑ መጠን ለሁላቸው ያ አንዱ ስጦታ አልተሰጠምና የቆሮንቶስ ክርስቲያኖች በልሳን መናገርን ከልክ ያለፈ ሳያከብሩ የጸጋን ስጦታ ሁሉ በመጠን ያከብሩ። ይሁን እንጂ ቤተ ክርስቲያንን በበለጠ ይጠቅሙ ዘንድ ያገለግሉአትም ዘንድ እያንዳንዳቸው የሚበልጠውን ስጦታ በብርቅ ይፈልጉ። (ም. 12፡31።)

ነገር ግን ከመንፈሳዊ ስጦታ ሁሉ የሚበልጥ አንድ ነገር አለ፤ እርሱም ፍቅር ነው። ፍቅር ከሌለ እነዚያ የጸጋ ስጦታዎች ሁሉ ከንቁ ናቸው፤ ሰውም የሚሠራው ሁሉ ከንቁ ነው፤ ስለዚህ ሐዋርያው በም. 13 ላይ ስለ ፍቅር ይናገራል። አሁንም በም. 14 ላይ ዋና አሳቡን በመቀጠል «ፍቅርን ተከታተሉ፤ መንፈሳዊ ስጦታንም ይልቁንም ትንቢት መናገርን በብርቅ ፈልጉ» እያለ በልሳናች ከመናገር ትንቢት መናገር እንደሚበልጥ ያስረዳቸዋል። ይህ «በልዩ ዓይነት ልሳን መናገር» (ም. 12፡10) ወይም «በልሳናች መናገር» (ም. 14፡5) ምን ማለት ነው? ቢሉ፤ በም 12፡4-11 በማለንዝቢያ («ህ») ላይ የተባለውን ይመልከቱ።

«ትንቢት መናገር ስምን ማለት ነው?» ቢሉ፤ ይህ «ትንቢት መናገር» የተባለው ነገር ለጥንት ቤተ ክርስቲያን በመንፈስ ቅዱስ የተሰጠ ልዩ የጸጋ ስጦታ መሆኑን እንረዳለን። ለእያንዳንዶች ብቻ የተሰጠ ልዩ የሆነ ስጦታ ነው እንጂ በተፈጥሮ ለሰው ሁሉ የተሰጠ የመናገር ስጦታ ብቻ አይደለም። እንደዚህ የተናገሩ ሰዎች በመንፈስ ቅዱስ ተነቃቁ፤ በንግግራቸውም በእርሱ ተነዱ። (2 ጴጥ. 1፡21።) ትንቢትን የተናገሩት የጥንት ክርስቲያኖች እንደ ብሉይ ኪዳን ነቢያት ሆነው ወደፊት ስለሚመጡት ነገሮች ጭምር ይናገሩ ይሆናል። ነገር ግን እንደ እነርሱ ደግሞ ሆነው «ትንቢት ተናገሩ» ሲባል በመንፈስ ቅዱስ ተነቃቅተው ተነድተው የእግዚአብሔርን ነገር ተናገሩ ማለት ነው እንጂ የወደፊቱን ነገር ብቻ ተናገሩ ማለት አይደለም። (ሉቃ. 1፡67።) ስብከት አለ። ትንቢት መናገርም አለ። ስብከት ሰው በገዛ እውቀቱና በገዛ ኃይሉ የሚያደርገው ነገር ነው። ትንቢት መናገር ልዩ የሆነ የመንፈስ ቅዱስ የጸጋ ስጦታ ነው፤ ይህንም ስጦታ የተቀበለ ሰው በመንፈስ ቅዱስ ተነድቶ ይናገራል። ይሁን እንጂ ዛሬ እንዳንድ ጊዜ እንደምንሰማው ሁሉ በመንፈስ

ተሸንፎ የግድ መሰረቱ አይደለም። ዛሬ አለብን የሚሉ ሴቶች በመንፈሱ ተገዝተው ሁከት እያነሡ ይለፈላሉ። ይህን «ትንቢት መናገር» አይደለም። የሚነሳቸውም መንፈስ ቅዱስ አይደለም። በመንፈስ ቅዱስ የተነዱ ሰዎች ተራቸውን ሊጠብቁ መንፈሳቸውንም ሊገዙ ይችላሉ። ሁከት አይፈጥሩም። (1 ቆሮ. 14፡29-33።) ይህ ከእግዚአብሔር ሲሆን ያ ከዲያብሎስ ነው።

ቁ. 1-5። ፍቅርን መከታተል የክርስቲያን ሁሉ ዓይነተኛ ተግባር እንደ መሆኑ መጠን ከጸጋ ስጦታዎችም የሚበልጠውን በብርቱ መፈለግ ተገቢ ነው። (ም. 12፡31።) ሆኖም የቆሮንቶስ ሰዎች እነዚህን ስጦታዎች ሲገምቱ በስሕተት ዓይን ገመቱአቸው የሚበልጠውም ማናቸው እንደሆነ እልተረዱም። እንደ አነርሱ አሳብ አስደንጋጭ የሆነው በልሳን የመናገር ስጦታ በሰጠ። ሐዋርያው ግን በልሳን ከመናገር ትንቢት መናገር ይበልጣል አለ። ምክንያቱም፤ በልሳን የሚናገር ሰው ለእግዚአብሔር እንጂ ለሰው አይናገርምና ሰው (ማገበሩ፤ ቤተ ክርስቲያኑ) አልተጠቀመም። ትንቢትን የሚናገር ሰው ግን ለሰው ይናገራል በሃይማኖቱም ሊያንጸውና ሊያደፋፍረው በመከራም ጊዜ ሊያጽናናው ይችላል። ሰው (ማገበሩ፤ ቤተ ክርስቲያኑ) ተጠቀመ ማለት ነው። በልሳን የሚናገር ሰው ራሱን ያንጽ ይሆናል፤ ማገበሩን ግን አያንጽም፤ ትንቢትን የሚናገር ግን መላ ቤተ ክርስቲያንን ያንጸልና የእርሱ ስጦታ ይበልጣል። ሐዋርያው በልሳን የመናገርን ስጦታ አይንቅም ሁላቸውም በልሳኖች ቢናገሩ ይወድ ነበር፤ ሆኖም ከዚያ ይልቅ ትንቢትን ቢናገሩ ይወድ ነበር። ምክንያቱም እነዚያ በልሳኖች የሚናገሩ ሰዎች የተናገሩትን ነገር ባይተረጉሙ ቤተ ክርስቲያን እልተጠቀመችምና ትንቢትን ቢናገሩ ይሻላል። የሐዋርያው ዋና አስተያየት ይህ ነው፡-«ቤተ ክርስቲያንን ይጠቅማል አይጠቅምም? ቤተ ክርስቲያንን ያንጸል አያንጽም?» (ቁ. 3፡5፡6፡12፡26) ቤተ ክርስቲያንን እንደሚጠቅምና እንደሚያንጽ መጠን ያ ነገር ተገቢ ነው።

ማሰገንዘቢያ።

በቁ. 2 ላይ «ለሰው አይናገርም የሚያስተውለው የለምና» የተባለውን የሐዋርያውን ፍርድ እንስማ። መምህሩ ለሕዝቡ ክርስቲያን የሚናገር ከሆነ አነርሱ በሚያውቁት ቋንቋ መናገር እንደሚያስፈልገው ማለቱ አይደለምን?

ቁ. 6-12። አሁንም ሐዋርያው በልሳን የመናገርን ጠቃሚነት ይመረምራል። ሲነገር ሰው ፍቼን ሊለይ የማይችለው ነገር በእውነት ይጠቅማል? ሐዋርያው ጳውሎስ ራሱ መጥፎ በግልጽ በመናገር ፋንታ በተሰወሩት፤ ማለት በማያስተውሉት ልሳኖች ቢናገር፤ ሰሚዎቹም ዜማውን ያስተውሉ ዘንድ ሙዚቃው የታወቀውን (የተገለጠውን) የድምጽ ልዩነት ባይሰጥ፤ ወታደሮችም ለውጊያ ሲወጡ ይሰበሰቡ ዘንድ ወይም ከጠላት ጋር ይገጥሙ ዘንድ ወይም ከሰልፍ ይመለሱ ዘንድ ሲነፋ መለከቱ ወታደሮቹ በሚያስተውሉት (በተገለጠ) ድምፅ ባይጮኹ ምን ይጠቅማል? ምንም እይጠቅምም። እንደዚሁም ሁሉ የቆሮንቶስ መምህራን የተሰወረውን፤ ማለት ሰሚዎቹ የማያስተውሉትን ሳይሆን የተገለጠውን ቃል ባይናገሩ ለነፋስ የሚናገሩ ይሆናሉ። ሰሚዎች ያላስተዋሉ እንደሆነ የተናጋሪዎች ልፋት የከንቱ ከንቱ ነው። ቋንቋ ከየዓይነቱ አለ፤ ሁሉም ማለፊያ ነው ለሚያስተውለውም ጠቃሚ ነው፤ ለማያስተውለው ሰው ግን ምን ይጠቅማል? እይጠቅምም። ተናጋሪው ምናልባት መልካም ይናገር ይሆናል፤ እኔ ግን የሚለውን የቃሉን ፍት ባላውቅ «በርበር» ብቻ የሚለኝ ይመለላኛል። ስለዚህ የቆሮንቶስ ሰዎች

መንፈሳዊ ስጦታን ለማግኘት በብርቱ ቢፈልጉ ይልቁንም ቤተ ክርስቲያን የምትታነጽበትን እንዲፈልጉ ሐዋርያው ይመከራቸዋል።

ማሰገንዘቢያ።

ሀ/ «ወደ እናንተ መጥቼ በልሳኖች ብናገር፤ በመግለጥ ወይም በእውቀት ወይም በትንቢት ወይም በትምህርት ካልነገርኳችሁ?» እጠቅማችኋለሁ (ቁ. 6።) «እነኚህ አራት ነገሮች ምንድር ናቸው?» ቤሉ፤ ቤተ ክርስቲያን የምትጠቀምባቸውና ሐዋርያው ጳውሎስ የሚያስተምርባቸው መንገዶች ናቸው።

በመገለጥ ሲነግራቸው፤ ለእርሱ የተገለጠውን ነገር ገልጦ ይነግራቸው ነበር። (ገላ. 1፡11። 2 ቆሮ. 12፡1፡7።) ደግሞ ቁ. 26 እና 30 ይመልከቱ።

በእውቀት ሲነግራቸው፤ እርሱ የሃይማኖትን ነገር ጠልቆ እውቅእልና ምሥጢርን እያፍታታ ከእውቀቱ ይነግራቸው ነበር። (ም. 12፡8።)

በትንቢት ሲነግራቸው፤ በብሉይት ዘመን በእዲላትም ነቢያት የወደፊቱን ነገር ብቻ ሳያመጡ የእግዚአብሔርን ነገር የተናገሩ እንደ እፋም ሆነው ፈቃዱን ያስታወቁ እንደ ነበሩ፤ ጳውሎስም በመንፈስ ቅዱስ ተነድቶ የእግዚአብሔርን ነገር ይነግራቸው ነበር።

በትምህርት ሲነግራቸው፤ የሣሬ እስተማሪ በምሳሌና በማስረጃ ያውም በሚያስተውሉት ቋንቋ ተማሪዎቹን ለማስተማር እንደሚጥር እንዲሁም ጳውሎስ በጥቂት በጥቂቱ እያስተማረ ይነግራቸው ነበር።

ለ/ «እንዲሁ እናንተ ደግሞ የተገለጠውን ቃል በእንደበት ባትናገሩ ሰዎች የምትናገሩትን እንዴት አድርገው ያስተውሉታል? ለነፋስ የምትናገሩ ትሆናላችሁና።» (ቁ. 9።) ይህን የቅዱስ ጳውሎስን ቃል ልብ እናድርገው። «የተገለጠውን ቃል፤ እርሱም ማለት ለሕዝብ ግልጽ የሆነውን ቃል፤ ባትናገሩ እንዴት እድርገው ያስተውሉታል?» ይላል። እውነቱን ነው፤ እንደምን ይችላሉ? ይሁን እንጂ በእውነት ማስተዋል ያስፈልጋቸዋል? ጳውሎስ በቁ. 16 ላይ «ያስፈልጋቸዋል» ይላል። «እያስተውሉ እንደሆነ ለነፋስ የምትናገሩ ትሆናላችሁ» ይላል። ጊዜአችንን እናባከን ጻፉ ግን እስቀዳሾቹ በሚያስተውሉት ቋንቋ እንናገር!

ቁ. 13-19። ሰው የተናገረውን ቃል ካላስተዋለ ጥቅም የለምና ቤተ ክርስቲያኑም አትታነጽበትምና ያ በልሳን የሚናገር ሰው ለበሰጠ ስጦታ እርሱም ለመተርጎም ይጸልይ። በማገበር ውስጥ በመንፈስ መጸለይና መዘመር ማመስገንም ማለፊያ ነው፤ ነገር ግን ተናጋሪው ራሱ ሰሚዎቹም በእእምሮአቸው ካላስተዋሉ እገልግሉቱ የጎደለ ነው። ተናጋሪው በመንፈሱ ደኅና እድርጎ እግዚአብሔርን ያመሰግን ይሆናል፤ ሃይማኖትን ያልተማረ ሰው ግን የተናገረውን ቃል እያስተውልምና በነገሩ ውስጥ ገብቶ እንዴት እድርጎ ከተነገረው ቃል ጋር መስማማቱን ያስረዳል፤ በምንስ ይጠቅማል? ምንም እላስተዋለም፤ ምንም እልተማረም። ሐዋርያው ከቆሮንቶስ ሰዎች ሁሉ ይልቅ በልሳኖች ይናገር ነበር፤ ሆኖም በተቀበለው ስጦታ ሳይመካ አብዝቶም ሳያሳየው ሌሎችን ለማስተማር ብሎ በማገበር ውስጥ ሲናገር እልፍ ቃላት በልሳን ከመናገር ይልቅ እምስት ቃላት ብቻ በአእምሮው ሊናገር ይወድ ነበር።

«ባልተማሩት ስፍራ የተቀመጠው የምትለውን ካላወቀ እንዴት እድርጎ አሟን ይላል?» (ቁ. 16።) ሰው «አሟን» የሚል ከሆነ የተነገረውን እንዲያውቅ አስፈላጊ መሆኑን ሐዋርያው እንደ ገመተ እንገንዘብ። «አሟን» የሚለው ከተነገረው ቃል ጋር መስማማቱን ይገልጻልና ሰው ያላስተዋለ እንደሆነ «አሟን» ማለት አይችልም (አይገባም) ማለቱ ነው። በእስያም ካልሆነ ቄሱ እንዲናገር ሰሚው «አሟን» እንዲል ተገቢ ነገር አይደለም። ቅዱስ ጳውሎስ በማኅበር (በቤተ ክርስቲያን) ውስጥ የሚገኙት ክርስቲያኖች ጸሎትን መዝሙርን እምልኮንም ሁሉ ግስተዋል እንደሚገባቸው ይነገረናል። እንግዲያውስ እኛ በተሰበሰበን ጊዜ ይህን ትእዛዝ (ቁ. 37) ልንሰማውና ልንፈጽመው ይገባናል።

ቁ. 20-25። የቆሮንቶስ ሰዎች በልሳኖች መናገርን ከመጠን በላይ በማክበራቸው የግብረ ሕፃናት አእምሮአቸውን አሳይተዋል። ጠቃሚውን በማክበር ፋንታ እንደ ልጆች አስገራሚውንና አስደንጋጅን አክበሩ። በክፉት ነገር፣ እንኳን ልጆች መሆና ሕፃናትም ቢሆኑ ያሰመሰገን ነበር፤ ዳሩ ግን በእስያም አቸው ሽማግሌዎች መሆን ሲገባቸው ልጆች ሆነው ሲገኙ ያሳፍራል።

በብሉይ ኪዳን ውስጥ እንኳ ልሳኖች እንዳያሳምኑ ተጽፎአል። በነቢዩ በኢሳይያስ ዘመን እግዚአብሔር የማይታዘዙትንና የማያምኑትን እሥራኤላውያንን ሌሎችን ልሳኖች ወደሚሰሙበት ወደ ባቤሎን አገር እንዲፈልሱ ፈረደ። እንዲህም ቢሆንና እነዚያን ልሳኖች ቢሰሙ እንኳ እንደማይወቅሱና እንደማይሰሙ እግዚአብሔር አስቀድሞ ተናገረ። (ኢሳ. 28፡11፡12)። የቆሮንቶስ ሰዎች «በልሳኖች መናገር ምልክት ነው» ቢሉ፣ ለማያምኑቱ የእግዚአብሔር ቃል እንደሚፈጸም የፍርድ ምልክት ነው እንጂ ለሚያምኑቱ እስፈላጊ ምልክት አይደለም። ለማያምኑቱ የእግዚአብሔር ቃል እንደሚፈጸም የፍርድ ምልክት እንደምን ይሆናል? ቢሉ፣ ልሳኖቹን ሰምተው የጥንቱን ነገር እያሰቡ በማያምኑቱ ላይ የእግዚአብሔር ቃል እንደሚፈጸምና ፍርድ እንደሚመጣ ስለሚታወቁ ነው። ስለዚህ በምእመናን ሰብሰባ ውስጥ በልሳን መናገር እጅግ እይጠቅምም። ትንቢት ግን በዚያ ስብሰባ እጅግ ይጠቅማል የሚያምኑትን ያንጻልና። እንግዲህ ልሳኖች በእውነቱ የማያምኑትን የማይወቅሱና የማያሳምኑ ከሆነ ያልተማሩ ወይም የማያምኑ ሰዎች ወደ ማኅበሩ ሰብሰባ ቢገቡ ተናጋሪዎችም ሁሉ በልሳኖች ሲናገሩ ሰምተው «አብደዋል» ይላሉ እንጂ (ዮሐ. 2፡13) ልሳኖችን በመስማት አይወቅሱም አያምኑምም። ዳሩ ግን ወደ ማኅበሩ ገብተው ተናጋሪዎች ሁሉ ትንቢት ሲናገሩ የሰሙ እንደሆነ በመንፈስ ቅዱስ ይወቅላሉ (ዮሐ. 16፡8)፤ ቃሉ ይመረምራቸዋል። በልባቸውም የተሰወረው ነገር ሁሉ ይገለጻል (ዕብ. 4፡12፡13)፤ እምነውም ይሰግዳሉ። ስለዚህ የቆሮንቶስ ሰዎች በእስያም አቸው ሕፃናት አይሁኑ። ልሳኖችን ወድደዋል። በማኅበር ውስጥ በልሳኖች መናገር ግን እጅግ አልጠቀመም። ትንቢት መናገርን በዝቅተኛ አስተያየት ተመልክተዋል፤ በማኅበር ውስጥ ግን እጅግ የጠቀመው ይኸው ትንቢት መናገሩ ነው።

«ወንድሞች ሆይ፣ በእስያም ሕፃናት አትሁኑ ... በእስያም ሽማግሌዎች ሁኑ።» (ቁ. 20።) በዚህ ክፍል ላይ ቅዱስ ጳውሎስ በቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን ስለ ተገኘ ስለ ልሳኖች ስጦታ ይናገራል እንጂ ስለ ተለመዱት ስለ ዓለም ቋንቋዎች እይናገርም። ሆኖም ስለ ልሳኖች የተናገረው ቃል እኛን ዛሬ ሊመራን ይችላል።

ሐዋርያው ሌሎችን የማይጠቅመውን ቋንቋ ከልክ ያለፈ ማክበር የግብረ ሕፃናትን እስያም ማሳየት ነው ይላል። በእስያም አቸው ሽማግሌዎች መሆን ሲገባን ሕፃናት ሆነን ስንገኝ እያስመሰገንም ይላል። የግብረ ሕፃናትን እስያም ማሳየት ለሽማግሌ ሰው የመንፈሳዊነቱ ምልክት አይደለም ይላል። ሽማግሌ ሰው አንድ ጠቃሚ ያይደለውን ነገር አስገራሚ በመሆኑ ምክንያት ብቻ ይወደው ዘንድ አልታሰበም ይላል።

ስለዚህ በመቅድሙ ላይ «በጥንት ልማድ የኢትዮጵያ ቤተ ክርስቲያን ቋንቋ ግዕዝ ነበረ። አሁን ግን በተራ ሕዝብ ዘንድ ያልታወቀ ስለሆነ በአማርኛ ቢለወጥ እይሻልም?» ተብሎ ለተጠየቀው ጥያቄ መልሱ እንደሚከተለው ነው። ተራ ሕዝባችን ስለማያስተውለው የቤተ ክርስቲያን ሥርዓት በግዕዝ ቢፈጸም እይጠቅምምና በአማርኛ ቢለወጥ ይሻላል። ግዕዝ ከሞቱት ከዱሮ ቋንቋዎች አንዱ ነው እንጂ የተቀደሰ ቋንቋ አይደለም። የአማርኛና የሌላ ቋንቋዎች ሥርዓ መሠረት ነውና በተማሪ ቤት ጠቃሚነት አለው፤ በቤተ ክርስቲያን ግን ጥቅም የለውም። የቤተ ክርስቲያን ሥርዓቶች ሁሉ ተራው ሕዝብ በሚያውቀው ቋንቋ እንዲፈጸሙ የተገባ ነገር ነው። ስብከት ሆነ ጸሎት መዝሙርም ሁሉ በአማርኛ ሊሆን ይገባል።

ዘመናት በዘመን ሲታደሱ እንደሚኖረው ሁሉ የዱሮውን ለመለወጥ ሳንል የዱሮውን ከነጥቅሙ ሁሉ ለመጨበጥ ወደን አንዱን ነገር በአንዱ እንደምንተካው ሁሉ፣ እንዲሁም ዛሬ የዱሮ ሃይማኖታችንን ለመጨበጥና የአዲስ ዘመን ልጆቻችንን በአባቶቻቸው ሃይማኖት ለመጠበቅና ለመምራት ብለን የአባቶችን ሃይማኖት በልጆች ቋንቋ ማስተማር ያስፈልገናል። ይህን ምንው እስከ ዛሬ ድረስ አለመገንዘባችን ወይም አለማድረጋችን? እንወቀስ የለም? ልጆቻችን ከአባቶቻቸው ሃይማኖት ይወጡና ተመልካች የሆነ ሁሉ የተጻፈውን ቃል ከተደረገው ነገር ጋር እነጣጥር «ሉረ እነኝህ በእስያም አቸው ገና ያልበሉሉ (ሕፃናት) ናቸው?» ይል የለም? ሉረ እንጎልምስ! ሽማግሌዎች እንሁን! በዚህ በግብረ ሕፃናት እስያም የምንኖረው እባካችሁ እስከ መቼ ድረስ ነው? ግዕዝ በአማርኛ ካልታደሰ የክበረችና የተወደደች ቤተ ክርስቲያኖችን ሳትደገይ አትቀርም።

ቁ. 26-33። ማኅበሩ (ቤተ ክርስቲያኑ) በተሰበሰበ ጊዜ በእነዚህ በጸጋ ስጦታዎች ምክንያት ሁከት ይነሣ እንደ ነበር ሐዋርያው ሰምቶአል። ክርስቲያኖች ሁሉ «መንፈስ ቅዱስ እነሣሥቶናልና የግድ እንዘምራለን ወይም እንናገራለን» በማለት ይህን ሁሉ በአንድነት ያደርጉ ስለ ነበር ሰብሰባቸው ይታወክና ይሸበር ነበር። ይህን ሰምቶ ጳውሎስ በዚህ ነገር ውሳኔውን ሰጥቶአል። አሳቡ ሁልጊዜ ያው ነው። ሁሉም ቤተ ክርስቲያንን ለማጎዳ ይሁን ይላል። በልሳን ሊናገሩ የሚወዱ ቢኖሩ ሳይበዙ 2 ወይም 3 ብቻ ይሁኑ፤ በተራ፣ በተራም እንጂ በአንድነት አይናገሩ፣ የሚተረጉምም ይኑር። የሚተረጉም ባይኖር ግን ለቤተ ክርስቲያን በፍጹም አይናገሩ፣ ሲናገሩ የሚያስተውል ካለመኖሩ የተነሣ ያ «ሁሉ ለማጎዳ ይሁን» የተባለው ውሳኔ ይፈርሳልና። ሲናገሩ ቢወዱ ለብቻቸው

ሆነው ለራሳቸውና ለእግዚአብሔር ይናገሩ። ሐዋርያው ይህን ሲል እነኚህ ሰዎች ዝም ማለት እንደሚችሉ እንጂ ለመናገር እንዳልተገደዱ ያመለክታል።

ትንቢት በሚናገሩቱም ዘንድ ነገሩ እንደዚሁ ነው። የተናጋሪዎች ቁጥር ይወሰን፤ የቀሩትም ሰዎች ያድምጡ የተነገረውንም ነገር ይለዩ። ይህንን በማለት ሐዋርያው «ለመናገር መንፈሱ እነሣሥቶኛል የሚል ሁሉ እንዲናገር አያስፈልግም» ሲል ነው። በስብሰባ ውስጥ ለሚቀመጥ ለሌላ ሰው ግን አንድ ነገር በመንፈስ ቢገለጥ (ቁ. 6) ፊተኛው ተናጋሪ መንፈሱን አስተግሦ ዝም ይበል። ስለምን? ቢሉ፡ በተራ በተራ ትንቢት ለመናገር ለሰው ሁሉ ቢፈቀድም ሁሉት ሰዎች በአንድ ጊዜ እንዲናገሩ አልተፈቀደም። ይህን ሲል ደግሞ ሐዋርያው ትንቢት የሚናገሩት መንፈሳቸውን እየገዙ ዝም ማለት እንደሚችሉ ያስረዳል፡ የሚነዳቸው የእግዚአብሔር መንፈስ እንደ ሌሎች መናፍስት ሆኖ ሁከት አንሺ ሳይሆን የሰላም መንፈስ ነውና። በአብያተ ክርስቲያናት ሁሉ በሥርዓት እፈጻጸም ነገር ሕጉ ይህ ነው ብሎ ሐዋርያው ስለ መንፈሳዊ ነገር ትምህርቱን ያቆማል።

ማስገንዘቢያ።

ሀ/ «ሁሉ ለማንኛ ይሁን» (ቁ. 26።) በቤተ ክርስቲያን ሥርዓት ውስጥ ለሚደረገው ሁሉ ሕጉ ይህ ቢሆን መልካም ነበረ። ስለ እያንዳንዱ ነገር «ይህ ያንዳል ወይ?» ተብሎ ቢጠየቅ ስለ ማንኛውም ነገር መልሱ «እያንዳንዱ» የሚል ቢሆን ያ ነገር አይጠቅምምና ቢቀር ይሻላል።

ለ/ «በተራቸው ይናገሩ፤ እግዚአብሔር የሰላም አምላክ ነው እንጂ የሁከት አምላክ አይደለምና» (ቁ. 27፡33።) ሐዋርያው በቁ. 27 ላይ «በተራቸው ይናገሩ» ሲል፤ በቁ. 40 ላይ ደግሞ «ሁሉ በእገባብና በሥርዓት ይሁን» ብሎ በጌታ ትእዛዝ ሲመክረን በአንዳንድ ቤተ ክርስቲያን 2 ሰዎች ተአምረ ማርያምንና ተአምረ ኢየሱስን በአንድ ጊዜ ሲያነቡ፤ ክቅዳሌም በኋላ ምእመናን ልዩ ልዩ ጸሎት (የውዳሴ ማርያምን ማደልና እንቀጸ ብርሃንን) በአንድ ጊዜ ሲያደርሱ፤ ወይም ደግሞ ቁሱ ወንጌልን ሲያብብ መዘምራን ዳዊት ሲደግሙ የተገባ ነው? በአንድ በኩል እንደ ሕፃናት ማድረጋችን ነውና፤ በሌላም በኩል ደግሞ የጌታን ትእዛዝ ማፍረሳችን ነውና ሉረ እንዲህ ያለውን ነገር ብንተወው ይሻላል!

ሐ/ «ሌሎችም ይለዩባቸው» (ቁ. 29።) እነዚህ «ሌሎች» የተባሉት እነማን እንደ ሆኑ እጅግ አልተገለጠም። መናፍስትን ለመለየት ልዩ የጸጋ ስወታ ተቀብለው የተናጋሪዎችን መንፈስ የሚለዩ ናቸውን? (ም. 12፡10። 1 ዮሐ. 4፡1።) ምናልባት ይሆናሉ። «በመንፈስ እናገራለሁ» የሚል ሁሉ በእውነት በመንፈስ አይናገርም ነበርና እነኚህ ለይዎች ምናልባት ይለዩባቸው ነበር። ወይም ምናልባት «ሌሎች» ሲል እዚያ በስብሰባ ውስጥ የተገኙት፤ ተናጋሪዎች ያልሆኑት ይሆናሉ። ትርጉሙም ይህ ሳይሆን አይቀርም። ተናጋሪዎቹ ሲናገሩ ላሉ «ሌሎች» ማለት እድገታቸው የተነገረው ቃል ከእውነት ጋር የተለማማ መሆኑንና አለመሆኑን ይለዩ ነበር። ይህም ለምእመናን ሁሉ የተገባ ነገር ነው። ተናጋሪዎች በቤተ ክርስቲያን ሲናገሩ ሕዝብ ክርስቲያን ንግግራቸውን በሙሉ እእምሮ አድምደው የተነገረውን ነገር መለየት ዓይነተኛ ተግባሩ ነው። (የሐዋ. 17፡11። 1 ተሲ 5፡21።) ተናጋሪዎቹ እንዲናገሩ ብቻ አይበቃም፤ ሰሚዎቹም እንዲለዩ ያስፈልጋል።

ቁ. 34-36። በቆሮንቶስ የነበረው የክርስቲያኖች ማኅበር በተሰበሰበ ጊዜ ልዩ ልዩ ለሕተቶች እንደ ተደረጉ አይተናል። በእነዚህ ነገሮች ሐዋርያው ጳውሎስ ምክሩን አንድ በአንድ ሰጥቶአል። አሁንም ደግሞ ወደ ሌሎች ነገር ደርሶአል። በቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ እንዳንዶች ሌሎች፤ ምናልባት «መንፈስ እነሣሥቶናል» በማለት፤ በመላ ማኅበር ፊት ይናገሩ ነበር። (በቁ. 36 ላይ ሐዋርያው በነገሩ እጅግ ተገርሞ «ምን ነው?» ስለሚል ሌሎች ይህን ያደረገ ይመስላል።) ጳውሎስ «እልተፈቀደላቸውም» ይላል። ያልፈቀደላቸው ማን ነው? ቢሉ፤ 1ኛ ሐዋርያው ነው (1 ጢሞ. 2፡11፡12)፤ 2ኛ ሕግ ነው (ዘፍጥ. 3፡16)፤ 3ኛ ጌታ ነው። (ቁ. 37።) ሌት ሌሎች ብቻ ባሉበት ወይም በሕፃናት ማኅበር ልትናገር ትችላለች እንጂ ትምህርት መዝሙርና ጸሎት (ቁ. 26-33) በሚደረግበት በጠቅላላው ማኅበር መካከል እንድትናገር እልተፈቀደላትም። ይህም ለቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን ብቻ ሳይሆን «ለቅዱሳን አብያተ ክርስቲያናት ሁሉ» ነው። (ቁ. 33።) ሕጉም ጥብቅ ነውና ሌት ጥያቄ መጠየቅ እንኳ ብትፈልግ በቤትዋ እንጂ በማኅበር መካከል እንድትጠይቅ እልተፈቀደላትም። ምን ነው? አዲስ አዲስ ልማድ እንድትፈጥር የቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን የአብያተ ክርስቲያናት ሁሉ እናትና ምንጭ ናት? ሉረ እይደለችም! ክሌሎች ብዙ አብያተ ክርስቲያናት በኋላ የተመሰረተች ናት። እንግዲያውስ የእነርሱን ሕግ ትጠብቅ። (ም. 11፡16።) የቆሮንቶስ ክርስቲያኖች በዓለም ውስጥ ብቻቸውን ናቸውን? ሉረ እይደሉም! እንግዲያው በሚያደርጉት ሁሉ ክሌሎቹ ጋር ይሰማሙ።

ማስገንዘቢያ።

«ሌሎች በማኅበር እንዲናገሩ እልተፈቀደላቸውም» (ቁ. 34።) ይህ ሕግ ነው፤ ማንም ለው በምክንያትም ሆነ በትርጉም ሊያስወግደው አይችልም። የሕጉ ቃል ግልጽ ነው፤ አብያተ ክርስቲያናትም ሁሉ ነው። «ምንው» በም. 11፡5 ላይ ራስዋን ሳትሸፍን ለለምትጸልይ ወይም ትንቢት ስለምትናገር ሌት ተናግሮ የለም? እንግዲያውስ ሌሎች እንዲጸልዩ ወይም እንዲናገሩ ማለቱ አይደለምን? ቢሉ፤ እውነት ነው፤ ስለምትጸልይ ወይም ስለምትናገር ሌት ይናገራል! ሆኖም ጉዳዩ በማኅበር ለሰመናገርዋ ወይም ለላለመናገርዋ ሳይሆን ራስዋን ስለ መሸፈንዋ ወይም ስላለመሸፈንዋ ነው። የትም ዘንድ፤ በሌሎች ማኅበር በሕፃናትም፤ ለትጸልይ ወይም ለትናገር ራስዋን ትሸፍን ብሎ ያዝዛታል እንጂ በመላ ማኅበር ፊት ትጸልይ ወይም ትናገር አይልም።

ይህ ሕግ ነው፤ ለየትም ቦታ ሁሉ ነው፤ ለውም ሊለውጠው አይችልም። ይሁንና የክርስቶስ ነገር ባልታወቀበት ዘንድ፤ የሚናገርም ወንድ ባይኖር፤ ክርስቲያን የሆነች ሌት ልትናገር አትችልም ወይ? ቢሉ፤ የሁላችንም ሕሊና ሳይፈቅድላት አይቀርም። ታዲያላ? ሐዋርያው ትእዛዙን ሲሰጥ ስለ ክርስቲያን ማኅበር መናገሩ ነው እንጂ የክርስቶስ ስምና የክርስቶስ ነገር ስላልታወቀበት ለፍራ መናገሩ አይደለም እንላለን። ሊናገር የሚችል ክርስቲያን የሆነ ወንድ ባለበት በክርስቲያን ማኅበር ውስጥ ሌት እንድትናገር በፍጹም አይፈቀድም። ክርስቲያን የሆነ ወንድ በሌለበት በአረመኔዎች ስብሰባ ግን ሌት ከመናገር አልተከለከለችም።

ቁ. 37-40። ሐዋርያው ስለ መንፈሳዊ ስጦታዎች ከም. 12 ጀምሮ እስከ ም. 14 ድረስ ብዙ ጽፎአል። ወሰን የማይቀበለው እብዛኛውን ጊዜ መንፈሳዊ የሚመስለው ሰው ነውና ጳውሎስ እሁን «በመንፈስ ቅዱስ ተገዝቻለሁ» የሚል ሰው ቢኖር የተጻፈው ወለን

የሰው ምክር ሳይሆን የጌታ ትእዛዝ እንደ ሆነ በማወቅ በእውነት በመንፈስ ቅዱስ እንደ ተገዛ ይታወቅ ይላል። ጳውሎስ የተናገረው ክራሱ ሳይሆን ከመንፈስ ቅዱስ ነውና ቃሉ የጌታ ትእዛዝ ነው። (ገላ. 1፡1፡2፡11፡12።) የጌታ ትእዛዝ መሆኑን አላውቅም የሚል ሰው ቢኖር ከእግዚአብሔር ዘንድ ውጤቱን ይጠብቅና ክዕስታት አንድ ቀን እውነቱን ያውቃል። (ሕዝ. 2፡5።) (በአንዳንድ ትርጉም ግን «እይወቅ» በማለት ፋንታ «አይታወቅ» ይላልና አላውቅም የሚል ቢኖር እርሱ ራሱ በቤተ ክርስቲያንም ሆነ በእግዚአብሔር አይታወቅ ማለቱ ይሆናል። ም. 8፡3፡13፡12።) በልሳን ከመናገር ትንቢት መናገር ይበልጣልና የቀሮንቶስ ለዎች ይህን በብርቱ ይፈልጉ። (ም. 12፡31፡14፡12።) በልሳን መናገርም የመንፈስ ቅዱስ ስጦታ ሆኖ ጥቅም አለውና እርሱን ደግሞ አይከልክሉ። ብቻ በስብሰባቸው ጊዜ ሁከት ሳይደረግ ሁሉ በአገባብና በሥርዓት ይሁን። ለቤተ ክርስቲያን ሥርዓት ሁሉ የሚሆን መሠረታዊ ሕግ ይህ ነው።

ማስገንዘቢያ።

«የጳውሎስ ሥልጣን ከሌሎች ሐዋርያት ሁሉ ያነሰ ነው» የሚሉ ሰዎች አሉ። ይህንም በማለት በጳውሎስ ትምህርት ላይ ጥርጥር ይጥላሉ። ግን ጳውሎስ «የምናገርበት በእግዚአብሔር መንፈስ ነው፤ የምናገረውም ቃል የጌታ ትእዛዝ ነው» ብሎ ማረጋገጡን በቁ. 37 እና በም. 7፡40 ላይ ተመልከቱ። «ጳውሎስ» ሲባል ጌታ በጳውሎስ በኩል የተናገረው ቃል ነው እንጂ የጳውሎስ ቃል አይደለም።

* * *
* * * * * *

ምዕራፍ 15።

1፤ ወንድሞች ሆይ፤ የሰበክሁላችሁን ደግሞም የተቀበላችሁትን በእርሱም ደግሞ የቆማችሁበትን በእርሱም ደግሞ የምትድኑበትን 2፤ ወንጌል እሳለባችኋለሁ፤ በከንቱ ካላመናችሁ በቀር፤ ብታሰቡት፤ በምን ቃል እንደ ሰበክሁላችሁ አሳለባችኋለሁ።

3፤ እኔ ደግሞ የተቀበልሁትን ከሁሉ በፊት አላልፌ ሰጠኝችሁ እንዲህ ብዩ፡-መጽሐፍ እንደሚል ክርስቶስ ስለ 4፤ ጋጢእታችን ሞተ፤ ተቀበረም፤ መጽሐፍም እንደሚል በሦስተኛው 5፤ ቀን ተነሥቶአል፤ ለኪፋም ታየ በኋላም ለአሥራ 6፤ ሁለቱ፤ ከዚያም በኋላ ከአምስት መቶ ሰሚበዙ ወንድሞች በአንድ ጊዜ ታየ፤ ከእነርሱም የሚበዙቱ እስከ አሁን እሉ። 7፤ አንዳንዶች ግን አንቀላፍተዋል፤ ከዚያም በኋላ ለያዕቆብ ኋላም 8፤ ሐሐዋርያት ሁሉ ታየ፤ ከሁሉም በኋላ እንደ ጭንጋፍ 9፤ ለምሆን ለእኔ ደግሞ ታየኝ። እኔ ከሐዋርያት ሁሉ የማንስ ነኝና፤ የእግዚአብሔርን ቤተ ክርስቲያን ሰላላደድሁ ሐዋርያ 10፤ ተብዬ ልጠራ የማይገባኝ፤ ነገር ግን በእግዚአብሔር ጸጋ የሆንሁ እኔ ነኝ፤ ለእኔም የተሰጠኝ ጸጋው ከንቱ አልነበረም ከሁላቸው ይልቅ ግን ደክምሁ፤ ጻፋ ግን ከእኔ ጋር ያለው የእግዚአብሔር ጸጋ ነው እንጂ እኔ አይደለሁም። 11፤ እንግዲህስ እኔ ብሆን እነርሱም ቢሆኑ እንዲሁ እንሰብካለን እንዲሁም አመናችሁ።

12፤ ክርስቶስ ከሙታን እንደ ተነሣ የሚሰበክ ከሆነ ግን ከእናንተ እንዳንዶቹ፡- ትንሣኤ ሙታን የለም እንዴት ይላሉ? 13፤14፤ ትንሣኤ ሙታንስ ከሌለ ክርስቶስ አልተነሣም፤ ክርስቶስም ካልተነሣ እንግዲያስ ለብከታችን ከንቱ ነው እምነታችሁም 15፤ ደግሞ ከንቱ ናት፤ ደግሞም፡- ክርስቶስን እልነሥቶታል ብለን በእግዚአብሔር ላይ ስለ መሰከርን፤ ሐሰተኞች የእግዚአብሔር ምስክርነት ሆነን ተገኝተናል፤ ሙታን ግን የማይነሡ 16፤ ከሆነ እርሱን እላለነሣውም። ሙታን የማይነሡ ከሆነ ክርስቶስ 17፤ አልተነሣም፤ ክርስቶስም ካልተነሣ እምነታችሁ ከንቱ 18፤ ናት፤ እስከ አሁን ድረስ በጋጢእታችሁ አላችሁ። እንግዲያስ 19፤ በክርስቶስ ያንቀላፉት ደግሞ ጠፍተዋል። በዚች ሕይወት ብቻ ክርስቶስን ተለፋ ያደረግን ከሆነ፤ ከሰው ሁሉ ይልቅ ምስኪኖች ነን።

20፤ አሁን ግን ክርስቶስ ላንቀላፉት በኩራት ሆኖ ከሙታን 21፤ ተነሥቶአል። ሞት በሰው በኩል ስለ መጣ ትንሣኤ 22፤ ሙታን በሰው በኩል ሆኖአልና። ሁሉ በአዳም እንደሚሞቱ 23፤ እንዲሁ ሁሉ በክርስቶስ ደግሞ ሕያዋን ይሆናሉና። ነገር ግን እያንዳንዱ በራሱ ተራ ይሆናል፤ ክርስቶስ እንደ በኩራት ነው፤ በኋላም በመምጣቱ ለክርስቶስ የሆኑት ናቸው፤ 24፤ በኋላም፤ መንግሥቱን ለእግዚአብሔር ሰአባቱ እሳል፤ በሰጠ ጊዜ አለቅነትንም ሁሉና ሥልጣንን ሁሉ ጋይልንም በሻረ 25፤ ጊዜ፤ ፍጻሜ ይሆናል። ጠላቶቹን ሁሉ ከእግሩ በታች እስኪያደርግ 26፤ ድረስ ሊነግሥ ይገባዋልና። የኋለኛው ጠላት 27፤ የሚሻረው ሞት ነው፤ ሁሉን ከእግሩ በታች አስገዝቶአልና። ነገር ግን፡-ሁሉ ተገዝቶአል ሲል፤ ሁሉን ካስገዛለት በቀር 28፤ መሆኑ ግልጥ ነው። ሁሉ ከተገዛለት በኋላ ግን እግዚአብሔር ሁሉ በሁሉ ይሆን ዘንድ በዚያን ጊዜ ልጁ ራሱ ደግሞ ሁሉን ላስገዛለት ይገዛል።

29፤ እንዲያማ ካልሆነ፤ ስለ ሙታን የሚጠመቁ ምን ያደርጋሉ? ሙታንስ ከቶ የማይነሡ ከሆነ፤ ስለ እነርሱ የሚጠመቁ 30፤ ስለ ምንድር ነው? እኛስ ዘወትር በሚያስፈራ ኑሮ 31፤ የምንኖር ስለ ምንድር ነው? በጌታችን በክርስቶስ ኢየሱስ ባለኝ

በእናንተ ትምክህት እየማለሁ፡ ወንድሞች ሆይ፡ 32፡ ዕለት ዕለት እሞታለሁ፡ እንደ ሰው በኤፌሶን ከአውራ ጋር ከተገልጸው፡ ሙታንስ የማይነሡ ከሆነ፡ ምን ይጠቅመኛል? 33፡ ነገ እንሞታለንና እንብላና እንጠጣ፡ አትላቱ፡ ክፉ ባልንጀርነት 34፡ መልካሙን አመል ያጠፋል፡ በጽድቅ ንቁ ኃጢአትንም አትሥሩ፡ አግዚአብሔርን የማያውቁ አሉና፡ አላፍራችሁ ዘንድ ይህን እሳለሁ፡

35፡ ነገር ግን ሰው፡-ሙታን እንዴት ይነሳሉ? በምንስ 36፡ ዓይነት አካል ይመጣሉ? የሚል ደኖር ይሆናል፡ አንተ ሞኝ፡ 37፡ አንተ የምትዘራው ካልሞተ ሕያው አይሆንም፡ የምትዘራውም፡ ሰንደ ቢሆን ከሌላም ዓይነት የአንዱ ቢሆን፡ ቅንጣት ብቻ ነው እንጂ የምትዘራው የሚሆነውን አካል 38፡ አይደለም፡ አግዚአብሔር ግን አንደ ወደደ አካልን ይሰጠዋል ከዘርችም ለእያንዳንዱ የገዛ አካሉን ይሰጠዋል፡ 39፡ ሥጋ ሁሉ አንድ አይደለም፡ የሰው ሥጋ ግን አንድ ነው፡ የእንስሳም ሥጋ ሌላ ነው፡ የወፎችም ሥጋ ሌላ ነው፡ የዓሣም 40፡ ሥጋ ሌላ ነው፡ ደግሞ ሰማያዊ አካል አለ፡ ምድራዊም አካል አለ፡ ነገር ግን የሰማያዊ አካል ክብር ልዩ 41፡ ነው፡ የምድራዊም አካል ክብር ልዩ ነው፡ የፀሐይ ክብር አንድ ነው የጨረቃም ክብር ሌላ ነው የከዋክብትም ክብር ሌላ ነው፡ በክብር አንዱ ኮከብ ከሌላው ኮከብ ይለያልና፡

42፡ የሙታን ትንሣኤ ደግሞ አንዲሁ ነው፡ በመበሰበስ 43፡ ይዘራል፡ ባለመበሰበስ ይነሳል፡ በውርደት ይዘራል፡ በክብር 44፡ ይነሳል፡ በድካም ይዘራል፡ በኃይል ይነሳል፡ ፍጥረታዊ አካል ይዘራል፡ መንፈሳዊ አካል ይነሳል፡ ፍጥረታዊ አካል ካለ 45፡ መንፈሳዊ አካል ደግሞ አለ፡ እንዲሁ ደግሞ፡-ፊተኛው ሰው አዳም ሕያው ነፍስ ሆነ ተብሎ ተጽፎአል፡ ጳለኛው 46፡ አዳም ሕይወትን የሚሰጥ መንፈስ ሆነ፡ ነገር ግን አስቀድሞ ፍጥረታዊው ቀጥሎም መንፈሳዊው ነው እንጂ 47፡ መንፈሳዊው መጀመሪያው አይደለም፡ የፊተኛው ሰው ከመሬት መሬታዊ ነው፡ ሁለተኛው ሰው ከሰማይ ነው፡ 48፡ መሬታዊው አንደ ሆነ መሬታውያን የሆኑት ደግሞ አንዲሁ ናቸው፡ ሰማያዊው አንደ ሆነ ሰማያውያን የሆኑት 49፡ ደግሞ አንዲሁ ናቸው፡ የዚያንም የመሬታዊውን መልክ እንደ ለበሰን የሰማያዊውን መልክ ደግሞ እንለብሳለን፡ 50፡ ነገር ግን፡ ወንድሞች ሆይ፡ ይህን አሳለሁ፡- ሥጋና ደም የእግዚአብሔርን መንግሥት ሊወርሱ አይችሉም፡ የሚበሰብሰውም የማይበሰብሰውን አይወርስም፡

51፡52፡ አነሆ አንድ ምሥጢር አነግራችኋለሁ፡ ሁላችን እናንቀላፋም ነገር ግን የኋለኛው መለክት ሲነፋ ሁላችን በድንገት በቅጽበት ዓይን አንለወጣለን፤ መለክት ይነፋና ሙታንም የማይበሰብሱ ሆነው ይነሳሉ እኛም እንለወጣለን፡ 53፡ ይህ የሚበሰብሰው የማይበሰብሰውን ሊለብስ ይህም የሚሞተው 54፡ የማይሞተውን ሊለብስ ይገባዋልና፡ ዳሩ ግን ይህ የሚበሰብሰው የማይበሰብሰውን ሊለብስ ይህም የሚሞተው የማይሞተውን ሊለብስ፡ በዚያን ጊዜ፡- ሞት ድል በመነሣት 55፡ ተዋጦ ተብሎ የተጻፈው ቃል ይፈጻማል፡ ሞት ሆይ፡ መውጊያህ 56፡ የት አለ? ሲኦል ሆይ፡ ድል መንሣትህ የት አለ? የሞት መውጊያ ኃጢአት ነው የኃጢአትም ኃይል ሕግ 57፡ ነው፡ ነገር ግን በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ በኩል ድል መንሣትን ለሚሰጠን ለእግዚአብሔር ምስጋና ይሁን፡

58፡ ለለዚህ፡ የተወደዳችሁ ወንድሞች ሆይ፡ ድካማችሁ በጌታ ክንቱ አንዳይሆን እውታችኋልና የምትደላደሉ፡ የማትነቃነቁም፡ የጌታም ሥራ ሁልጊዜ የሚበዛላችሁ ሁኑ፡

* * *
* * * * * *

5ኛ ክፍል።

(ም. 15።) ስለ ተደረገው ጥፋት ወቀሳ።

ስለ ትንሣኤ ሙታን።

ምዕራፍ አሥራ አምስት።

«ክፉና አመንዝራ ትውልድ ምልክት ይሻል፤ ከነቢዩም ከዮናስ ምልክት በቀር ምልክት አይሰጠውም። ዮናስ በዓሣ ነባሪ ሆኖ ውስጥ ሦስት ቀንና ሦስት ሌሊት አንደ ነበረ፤ አንዲሁ የሰው ልጅ በምድር ልብ ውስጥ ሦስት ቀንና ሦስት ሌሊት ይሆናል» ብሎ ጌታችን መድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ምልክትን ለማየት ለወደዱ ፈሪሳውያን ትንሣኤን ምልክት አድርጎ ሰጣቸው። (ማቴ. 12፡ 39፡ 40። ዮና. 1፡ 17።) መንሣኤም ለእርሱና ለወንጌል አውነተኝነት የማረጋገጫ ምልክት ነውና እኛ ክርስቲያኖች በጸሎት ሃይማኖት «በቅዱሳት መጻሕፍት እንደ ተጻፈ በሦስተኛው ቀን ከሙታን ተለይቶ ተነሣ» ብለን በትንሣኤው የጻፍ እምነታችንን እንገልጣለን። እንደዚህም ከሐዋርያት ዘንድ ከተቀበልናቸው ከዋናዎቹ ትምህርቶች አንዱም ምሥጢረ ትንሣኤ ሙታን ነው። ይህ አሁን የያዘው ምዕራፍ ስለዚህ ስለ ክርስቶስ ትንሣኤና ስለ ትንሣኤ ሙታን ይናገራል። በዚሁም ነገር የመጽሐፍ ቅዱስ ዋና ምዕራፍ ነው።

የቆሮንቶስ ምእመናን የክርስቶስን መንሣት አልተጠራጠሩም፤ የተጠራጠሩት የሰውን መንሣት ነው። ሙታን እንደሚነሡ አንዳንዶቹ አላመኑም (ቁ. 12)፤ ያላመኑበት ምክንያትም የሰው ሥጋ ከበሰበሰና ከጠፋ በኋላ ሰው እንዴት አድርጎ፤ ማለት በምን ዓይነት እካል እንደሚነሣ ለማወቅ ስለተቸገሩ ነው። (ቁ. 35።) መጻሕፍትንና የእግዚአብሔርን ኃይል ባለማወቃቸው ትንሣኤ ሙታን የለም የሚሉትን ሰዶቃውያንን መስለው ላቱ። (ማቴ. 22፡ 23፡ 29።)

ትንሣኤ ሙታን የተመሠረተበት በክርስቶስ ትንሣኤ ነውና ሐዋርያው ጌታችን መድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ከሙታን በእውነት እንደ ተነሣ በዚህ ምዕራፍ ላይ አስቀድሞ ያረጋግጣል። ይህን አድርጎ ሲያበቃ ክርስቶስ ከተነሣ ለክርስቶስ የሆኑት እንደሚነሡ ያረጋግጥና በምን ዓይነት እካል እንደሚመጡ ያስረዳል። ይህን ሲያደርግ፤ በክርስቶስ የሞቱ የሚነሡት በዚህ ዘመን ፍጻሜ፤ ክርስቶስ በዳግም ምጽአቱ ሲመጣ ነውና (1 ተሰ. 4፡ 14-16) ስለ ፍጻሜ ነገር ለመናገር ተመችቶት ስለ ክርስቶስ ግዛት፤ ስለ መንግሥቱ ለእግዚአብሔር መረከብና ስለ መጨረሻ ድል መንሣት ይናገራል።

«ቅዱስ ጳውሎስ በዚህ ቦታ ላይ ስለ ትንሣኤ ሙታን ነገር ይህን ያህል ለምን ተናገረ?» ቢሉ፤ መልስ 1ኛ፤ የክርስቶስ ትንሣኤ ለክርስቲያን ሃይማኖት አውነተኝነት ዋና ማስረጃ ነውና በዚህ ነገር ተጨማሪ ትምህርት ለመስጠት ነው። 2ኛ ከቆሮንቶስ ምእመናን አንዳንዶቹ ይህን ዶክትሪን (ትምህርት) ከደው አስቸጋሪ ጥያቄ በመጠየቅ የአንዳንዶችን እምነት ገልብጠው ነበርና (ቁ. 58። 2ጢሞ. 2፡ 18) ይህን ስሕተታቸውን ለመቃወም ነው።

ቁ. 1-11። ከቆሮንቶስ ሰዎች አንዳንዶቹ «ትንሣኤ ሙታን የለም» ብለዋልና ሐዋርያው በቆሮንቶስ ከተማ የሰበከውን ወንጌል ያላስባቸዋል። አስቲ ያስቡ፤ ዋጋ ያለው

ወንጌል አይደለምን? ሉረ፤ ሌላ ሰው ላይሆን መንፈሳዊ አባታቸው የሰበካቸው ወንጌል ነው፤ እነርሱም የተቀበሉት ወንጌል ነው፤ የቆሙበት መሠረት (መዝ. 39፡ 2። ሮሜ. 5፡ 2) የሚድኑበትም ወንጌል ነው፤ ሐሰት ነውን? በከንቅ አምነውታልን? ሉረ ይቆዩ! በምን ቃል እንኳ ሐዋርያው እንደ ሰበካቸው ያስቡ።

ይህ ቃል ከሌላ፤ ማለት ከእግዚአብሔር ዘንድ የተቀበለው ቃል ነው እንጂ ሐዋርያው ከገዛ አእምሮው ያወጣው አይደለም። (ገላ. 1፡ 11-2፡ 6።) እንደ ቅብብል ሩሜ ነገር ነው። ጳውሎስ ከሌላ ዘንድ የተቀበለውን እርሱ በተራው ለቆሮንቶስ ሰዎች አላልፎ ሰጥቶባቸው ነበር። የሰበከውም ቃል እንደዚህ ነበረ፡- «መጽሐፍ እንደሚል ክርስቶስ ስለ ኃጢአታችን ሞተ፤ ተቀበረም፤ መጽሐፍ እንደሚል በሦስተኛው ቀን ተነሥቶአል፤ ለጴጥሮስም ታየ በኋላም ለአሥራ ሁለቱ።» ቅዱስ መጽሐፍ አስቀድሞ ስለ መሞቱና ስለ መንሣቱ ትንቢት ተናግሮ እንደ ነበር ሐዋርያው ገልጿቸው ነበር (ሲላ. 53፡ 5-12። መዝ. 15፡ 9፡ 10። ሉቃ. 22፡ 37፤ 24፡ 25-27)። ይህንም የትንቢት ቃል ቢጠነቀቁት መልካም ያደርጋሉ። (2 ጴጥ. 1፡ 19።) ለመሞቱ መቀበሩ ይመስከራል፤ ለመንሣቱም ብዙዎች ሰዎች ይመስከራሉ። ጴጥሮስ አይቶታል (ሉቃ. 24፡ 34)፤ «አሥራ ሁለቱ» የተባለው የሐዋርያት ቡድን አይቶታል (ማር. 16፡ 14። ሉቃ. 24፡ 36። ዮሐ. 20፡ 19)። በማናውቀውም ጊዜ ከእምስት መቶ የሚበዙ ምእመናን አይተውታል፤ በማናውቀው ጊዜ ደግሞ «የጌታ ወንድም» የተባለው ያዕቆብ አይቶታል፤ ሐዋርያትና ተከታዮቻቸው ሁሉ አይተውታል (ዮሐ. 1፡ 1-5)። ከሁሉም በኋላ ደግሞ ጳውሎስ አየው። (ዮሐ. 9፡ 1-9፡ 17፤ 22፡ 14። 1 ቆሮ. 9፡ 1።) ጌታ ወደ ተራራ ወጥቶ ከጠራቸው አሥራ ሁለት ሐዋርያት አንዱ ጳውሎስ አልነበረም፤ ከጌታም ሞትና ትንሣኤ በኋላ ቤተ ክርስቲያንን አስቀድመው ከሰበሰቡት ሐዋርያት አልነበረም፤ ነገር ግን በሐዋርያት ዘመን መካከል ላይ ጳውሎስ እንደ ጭንጋፍ ሆኖ ለሐዋርያት ተጠራ። እንደዚህ ቆይቶ ስለ ተጠራ፤ ደግሞም ቤተ ክርስቲያንን አላድዶ ስለ ነበር፤ ጳውሎስ ሐዋርያ ለመሆን የማይገባ መሆኑ ሁልጊዜ ይሰማው ነበር። (1 ጢሞ። 1፡ 12-16።) ሆኖም በእግዚአብሔር ጸጋ ተጠራ፤ ያም ጸጋ ከንቱ አልነበረም (2 ቆሮ. 3፡ 5) ጳውሎስ ከቀሩት ሐዋርያት ሁሉ ይልቅ በሥራ ደክሞአልና። (2 ቆሮ. 11፡ 16-28፤ 12፡ 12።) የሆነ ሆኖ እርሱም ቢሆን እነርሱ፤ ማለት ሐዋርያት «መጽሐፍ እንደሚል ክርስቶስ ስለ ኃጢአታችን ሞተ፤ ተቀበረም፤ መጽሐፍ እንደሚል በሦስተኛው ቀን ተነሥቶአል» ብለው ወንጌልን ሰብከዋል፤ የቆሮንቶስም ሰዎች ይህንኑ አመኑ።

ማስገንዘቢያ፡

ሀ/ «የሰበከሁላችሁን ወንጌል አላስባችኋለሁ።» (ቁ. 1።) ቅዱስ ጳውሎስ በእነዚህ ቁጥሮች ውስጥ መላ ወንጌልን ለማስታወቅ አላሰበም፤ ያስታወቀው ፍሬ ፍሬ ነገሩን ብቻ ነው። «ክርስቶስ ስለ ኃጢአታችን ሞተ፤ በሦስተኛውም ቀን ተነሣ።» የሚለው የወንጌል ልብ ነው፤ ይህንም በማመን ሰው ከኃጢአቱ ሁሉ፤ ካለፈውና ከእሁኑ ከሚመጣውም ሁሉ (1ዮሐ. 1፡ 7፡ 9) ይነጻል ይጻድቃል ይድናል። (ሮሜ. 4፡ 23-25።) በዚህ የወንጌል ልብ በሆነ ቃል ውስጥ ጉዳዩ ክርስቶስ ስለ ሠራልን ሥራ እንደ ሆነ እንጂ እኛ ለክርስቶስ ስለምንሠራው ሥራ እንዳይደለ የምንገነዘበው ነገር ነው። ደኅንነት በተሠራልን ሥራ በማመን ነው እንጂ ሥራ በመሥራት አይደለም። (ኤፌ. 2፡ 8፡ 9። ቲቶ. 3፡ 5።) ሰው የሚድንበት በእምነት ብቻ ነው፤

ሆኖም የሚያድን እምነት ከቶ ብቻውን አይሆንም። የሚያድን እምነት ሥራ ሁልጊዜ ይኖርዋል፡ ሥራም የሌለው እምነት የሞተ ነገር ነው እንጂ የሚያድን እምነት አይደለም። (ያዕ. 2፡26)። እውነተኛ እምነት ማመን ብቻ አይደለም። (ያዕ. 2፡19)። በእውነተኛ እምነት ውስጥ ኃጢአተኞች እንደ ሆነን ደገነንትን ካላገኘን እንድንጠፋ መገንዘብ፤ ንስሐ መግባት፤ በጌታ የሆነውን የእግዚአብሔርን ጸጋ መቀበልና በጌታ ሥራ መታመን፤ ከዚያም በኋላ ከኃጢአት ርቀን እንደ ጌታ ፈቃድ ሁሉ መመላለስ ተጠቅልሎ የገኛል። ከዚህ ያነሰ ነገር ሁሉ የሚያድን እምነት አይደለም። የክርስቶስን ታሪክ ማወቅና ማመን በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ያለው ዓይነት «እምነት» አይደለም። የምንድንበት፤ ሥራ ባለው እምነት ነው፤ ይህ ዓይነት ሥራም እንዲያው ከልብ መንጭቶ ከተሠራ የእውነተኛ እምነት መግለጫ ነው። (ማቴ. 25፡31-46። 1 ዮሐ. 3፡7።)

ለ/ «በእርሱ ደግሞ የምትድኑበት» (ቁ. 1።) ይህን ወንጌል በመቀበል፤ በእርሱም ላይ በመቆም፤ የቆርንቶስ ሰዎች ድነዋል፤ ገናም ሐዋርያው ሲጽፍ ይድናሉ። «ገናም ይድናሉ» ምን ማለት ነው? ቢሉ፤ እነዚህ ሰዎች የደገነንትን መንገድ የያዙና የሚሄዱበት ናቸው እንላለን። ከኃጢአት ዋጋ (ከኮነኔ) ድነዋል (ኤፌ. 2፡5-8)፤ አሁንም ከበለጠ ወደ በለጠ፤ ከጽድቅ ወደ ቅድስና፤ ከቅድስናም ወደ ከብር («ቤዛነት» ም. 1፡30) ይራመዳሉ። ከእነዚህ አስተያየት ደርሰዋል፤ ከሌላው ግን ገና አልደረሱም። (ፊልጵ. 3፡12።)

ሐ/ «ከእምነት መቶ ለሚበዙ ወንድሞች በእንድ ጊዜ ታየ፤ ከእነርሱም የሚበዙቱ እስከ አሁን አሉ፤ እንዳንደች ግን እንቀላፍተዋል።» (ቁ. 6።) ጌታ ለእነዚህ ሰዎች መቼ እንደ ታየ እርግጠኛውን አናውቅም። ይሁንና ጳውሎስ ይህን መልእክት ሲጽፍ «ከእነርሱ የሚበዙቱ» ገና በሕይወት መኖራቸው ትልቅ ነገር ነው። ተጠራጣሪ ቢኖር ሄዶ ከእነርሱ ዘንድ እውነቱን ለመጠየቅ ይችላል ማለት ነው። እነኚህ ሰዎች ሁሉ በገዛ ዓይናቸው ጌታን አይተውት ነበርና መነሣቱ እጅግ የተረጋገጠ ነገር ነው። እዚህ ላይ ከተጻፉትም ሌላ የታያቸው አሉ። ለሴቶች ታይቶአል (ማቴ. 28፡9። ዮሐ. 20፡11-18)፤ ወደ ኤማሁስ ለሄዱት ለሁለቱ ሰዎች ታይቶአል። (ሉቃ. 24፡13-31።) «እርባ ቀን እየታያቸው ሕያው ሆኖ ለመረጣቸው ምስክሮች ራሱን አላያቸው» ሲባል (የሐዋ. 1፡3፤ 10፡40-41) «ክርስቶስ ከሙታን ተነሣ» ለሚለው ትምህርት መሠረቱ ምንኛ ጽኑ ነው!

«እንቀላፍተዋል» የተባለው ቃል ለምእመናን ሞት ደንበኛ ቃል ነው። (ዮሐ. 11፡11። የሐዋ. 7፡60። 1 ቆሮ. 11፡30፤ 15፡18-20። 1 ተሰ. 4፡13-16።) ለእነሱ «ሞት» የእንቅልፍ ያህል ብቻ ነው በኋላም ነቅተው ይነሣሉ።

መ/ «ያዕቆብ» (ቁ. 7።) ይህ ያዕቆብ የተባለው ሰው ከሐዋርያት አንዱ እንደ ሆነ አልታሰበም። ጌታ ለሐዋርያት ሁሉ በተገለጠ ጊዜ ያዕቆብ የተባሉት ሁለት ሐዋርያት በመካከላቸው ነበሩና ጌታ በተለይ ለእነርሱ የሚገለጥበት ምክንያት የለም። ከሐዋርያት አንዱ ሳይሆን «የጌታ ወንድም» የተባለው ይሆን ይሆናል። (ማቴ. 13፡56።) ይህ ሰው አስቀድሞ በጌታ አላመነም (ዮሐ. 7፡5)፤ ነገር ግን ጌታ ከተነሣ ከጥቂት ቀን በኋላ በምእመናን መካከል ተገኘ። ይህን ልዩነት ያደረገው ጌታ ቢታየው አይደለምን? ያዕቆብ እንደ ጳውሎስ ሆኖ አየው፤ አመነም፤ ከዚያም

በኋላ ደግሞ የሐዋርያት አለቃ ሆነ። (የሐዋ. 12፡17፤ 15፡13። ገላ. 1፡19።) መልእክት የጸፈም እርሱ ነው። (ያዕ. 1፡1።)

ቁ. 12-19። ጳውሎስ ራሱ የቀሩትም ሐዋርያት ወንጌልን በሰበኩ ጊዜ «ከርስቶስ ከሙታን ተነሣ» ብለው ከሰበኩ ከቆርንቶስ ምእመናን እንዳንደቹ «ትንሣኤ ሙታን የለም» ያሉት እንዴት ነው? ጳውሎስ በዚህ ምዕራፍ ላይ የሚወቅሰው ይህን ቃላቸውን ነው። ከርስቶስ ተነሥቶአልና ትንሣኤ ሙታን እንዳለ ግልጽ ነው፤ በተቃራኒው ግን ትንሣኤ ሙታን ከሌለ ከርስቶስ አልተነሣም። የማን ቃል ይርጋ? ወይም ሐዋርያት የሰበኩት ቃል (ቁ. 2) እውነት ነው፤ ወይም የቆርንቶስ ሰዎች ቃል (ቁ. 12) እውነት ነው፤ ሁለቱም እውነት ሊሆኑ አይችሉም።

ትንሣኤ ሙታን ከሌለ ከርስቶስ አልተነሣም ከርስቶስም ካልተነሣ የሚከተለው ፍሬ መራራ ነው። «ትንሣኤ ሙታን የለም» የሚሉ ሰዎች ይህን እስቡን? ከርስቶስ ካልተነሣ፡-1ኛ፡ ሐዋርያት የሰበኩትና የቆርንቶስ ሰዎች የተቀበሉት ወንጌል ዋጋ የሌለው ነው። 2ኛ፡ ሐዋርያት «እግዚአብሔር ከርስቶስን አስነሥቶታል» ብለው ሲያወሩ እግዚአብሔርን እንደ መከሰስ አደረጉ፤ ነገር ግን ከርስቶስ አልተነሣምና የሐስት ምስክሮች ሆነው ተገኙ። ሐዋርያው ነገሩን ለማጽናት ብሎ ቃሉን ይደግማል፡-ከቆርንቶስ ሰዎች እንዳንደች እንዳሉት ከሆነ ከርስቶስ አልተነሣም የእነርሱም እምነት ከንቁ ናት። በክርስቶስ የተፈጸመ ነገር የለምና ገና በበደላቸውና በኃጢአታቸው ሙታን ናቸው። (ኤፌ. 2፡1።) ከርስቶስም ካልተነሣ 3ኛ ፍሬ፡- በሞት የተለዩአቸው ዘመዶቻቸው ሁሉ ጠፍተዋል! ተስፋ እድርገውላቸው ነበር፤ አሁን ግን ከርስቶስ ካልተነሣ ተስፋቸው ተቆረጠ፤ ጠፍተዋል!

«ትንሣኤ ሙታን የለም» የሚል ትምህርት በእውነቱ መጥፎ ትምህርት ነው! ትንሣኤ ሙታን ከሌለ የሚከተሉት ፍሬዎች እጅግ በጣም የሚያሳዝኑና የሚያስቅቁ ናቸው። እኩሌቶችን በዚህ ክፍል ላይ አይተናል፤ እኩሌቶችንም ደግሞ ከቁ. 29 እስከ ቁ. 34 ድረስ እናያለን። ትንሣኤ ሙታን ከሌለ ከርስቲያኖች ከሁሉ ይልቅ ምስኪኖች ናቸው። «በወዲያኛው ሕይወት ብፅዕናን እናገኛለን» ብለው ተስፋ በማድረግ ሁሉን ዛሬ ይታገሣሉ (ማቴ. 5፡3-12)፤ ተስፋ የሚያደርጉበት ያ የወዲያኛው ሕይወት ከሌለ ግን መላላታቸው ምንኛ የሚያሳዝን ነው!

ማስገንዘቢያ።

ሀ/ «እንዳንደቹ፡-ትንሣኤ ሙታን የለም እንዴት ይላሉ?» (ቁ. 12።) እንደዚህ ያሉቱ ከአይሁድ ወገን የመጡት መሆናቸው አይታመንም። ስለምን? ቢሉ፤ ትንሣኤ ሙታን ከጥንት ጀምሮ የጸና የአይሁድ ተስፋ ነበረ። (የሐዋ. 13፡32-33፤ 23፡6፤ 24፡15፤ 26፡6-8፤ 28፡20።) «የለም» ያሉት ከእኩዛብ ወገን መጥተው በክርስቶስ ያመኑት ይሆናሉ።

ለ/ «ከርስቶስ ካልተነሣ እንግዲያስ ስብከታችን ከንቁ ነው፤ እምነታችሁም ደግሞ ከንቁ ናት።» (ቁ. 14።) በዚህ ቁጥር ላይ፤ ደግሞ በቁ. 16ና 17 ላይ፤ ከርስቶስ ያልተነሣ እንደሆነ የሚከተሉትን ፍሬዎች እናያለን። «ስብከታችን ከንቁ ነው፤ እምነታችሁም ከንቁ ናት፤ እስከ አሁን ድረስ በኃጢአታችሁ አላችሁ» ይላል። «ይህስ ስለ ምንድር ነው? ከርስቶስ ለኃጢአታችን እንደ ሞተ ታውቆአልና

ከሙታን ባይነሣ ምን ቁም ነገር አለ? ቢሉ፡ የክርስቶስ ሞት ጥቅም ያለው ከሙታን ቢነሣ ብቻ ነው። ከሙታን ካልተነሣ ሞቱ ጥቅም የሌለው ነው። ምክንያቱም፡-1ኛ፡ ክርስቶስ ራሱ «እነሣለሁ» ብሎ ደጋግሞ ተናግሮአል (ማቴ. 16፡21፤ ዮሐ. 2፡19፤ ማቴ. 27፡63፤ ሉቃ. 9፡22) መነሣቱም ለእውነተኛነቱ የማረጋገጫ ምልክት ነው። (ማቴ. 12፡38-40፤ ሮሜ. 1፡4።) ስለዚህ ክርስቶስ ከሙታን ያልተነሣ እንደሆነ እርሱ እውነተኛ አይደለም። እውነተኛ አይደለምና አላዳነንም ሊያድነንም አይችልም። ይህም ከሆነ የሐዋርያት ስብከት ከንቱ ነው የቀረንቶስም ሰዎች እምነት ከንቱ ናት። እነርሱ ክርስቶስ ላይመጣ በፈት እንደ ነበሩ ሁሉ ዛሬም እንዲሁ ናቸው። እኛም እንደዚሁ ነን። 2ኛ ትንሣኤው እግዚአብሔር መሥዋዕቱን እንደ ተቀበለ ማስረጃ ነው። (ሮሜ. 4፡24-25፤ የሐዋ. 17፡30-31።) እንግዲህ ክርስቶስን ከሙታን ያስነሣው እግዚአብሔር ራሱ መሆኑን ተገንዝበን (የሐዋ. 2፡24-32፤ 5፡30-33፤ 10፡40-42። ኤፌ. 1፡18-22፤ 1 ጴጥ. 1፡21) እግዚአብሔር ፈጽሞ እንደ ታረቀን እንመን። (2 ቀሮ. 5፡18-19።)

ቁ. 20-28። ትንሣኤ ሙታን ከሌለ ክርስቶስ ያደረገው ሁሉ ለዚህች ሕይወት ብቻ ነውና እኛ ክርስቲያኖች ከሰው ሁሉ ይልቅ ምስኪኖች ነን። ነገር ግን እንዲህ አይደለም። አላይ እንዳየነው ሁሉ ክርስቶስ ከሙታን በእርግጥ ተነሥቶአል። «ትንሣኤ ሙታን የለም» የሚሉት ሰዎች ቃል እውነት ቢሆን ኖሮ በዚህ ቃላቸው የሚከተለውን ፍሬ አስበውበታልን? ያስቡበት አይመስልም። እሁን ግን «ክርስቶስ ተነሣ» ሲባል ከዚህ ቃል የሚከተለውን ፍሬ ያስቡ፤ ክርስቶስ ከሙታን ከተነሣ ለክርስቶስ የሆኑት (ምእመናን) ደግሞ እንዲነሡ ታውቁአል፤ በፋሲካ በዓል በሁለተኛው ቀን እንደ ተደረገው ነገር ነው። በዚያን ዕለት እሥራኤላውያን ለእህላቸው እንደራሴ የሚሆነውን እንደ ነዶ ለእግዚአብሔር ያቀርቡ ነበር። ይህ «በኩራት» ካልቀረበ ከመከሩ እይብሉም ነበር፤ ነዶው (በኩራቱ) ሲቀርብ ግን መከሩ በሞላ ተቀድሶአልና በሉ። (ዘሌዋ. 23፡10-14፤ ሮሜ. 11፡16።) ያ ነዶ (በኩራት) በኋላ የሚመጣው የመከር እንደራሴ ሆኖ መከሩን ሁሉ እንደ ቀደሰ እንዲሁም ያንቀላቀሱ በኩራት የሆነው ክርስቶስ (ቆላ. 1፡18) ለእርሱ የሆኑትን ሁሉ እንደራሴ ሆኖ እነርሱን በትንሣኤው ያስከትላቸዋል። እርሱ ቢነሣ እነርሱ ደግሞ ይነሣሉ። ክርስቶስ የሞተ የትንሣኤም ለዚህ ነው። (ዕብራ. 2፡14።) ሞት በሰው ስለ መጣ ሰው እንደገና የሚነሣ ከሆነ በሰው እንዲነሣ ያስፈልጋል። (ይህንም በማለት ሐዋርያው የክርስቶስን እውነተኛ ትስብእት ይገልጣል።) አዳም ብቻውን አልሞተም፤ ክርስቶስም ብቻውን አልተነሣም። አዳም ሲሞት ለእርሱ የሆኑት ሁሉ አብረው እንደ ሞቱ (ዘፍጥ. 2፡17፤ ሮሜ. 5፡12)፤ እንዲሁም ክርስቶስ ከሙታን ስለ ተነሣ ለእርሱ የሆኑት ሁሉ ሕያዋን ይሆናሉ። ሆኖም እስከ ፍጻሜው ድረስ ተራ በተራ ይኖራል እንጂ አንዳንዶች ሰዎች እንዳሉት ሰው ሁሉ በአንድ ጊዜ አይነሣም። (2 ጢሞ. 2፡18።) ክርስቶስ በኩራት ሆኖ አስቀድሞ ይነሣል፤ በኋላም፤ እርሱ በዳግም ምጽአቱ ሲመጣ ለእርሱ የሆኑት ይነሣሉ (1 ተስ. 4፡15-16)፤ ከዚያም በኋላ ደግሞ ክርስቶስ መንግሥቱን ለእግዚአብሔር ለአባቱ ያስረከብና ፍጻሜ ይሆናል። ነገር ግን የትንቢት ቃል «እግዚአብሔር ሁሉን ከእግሩ በታች አስገዝቶአል» ብሎአልና ይህ ፍጻሜ ከመሆኑ በፊት ቆይታ የገድ ይኖራል። ስለምን? ቢሉ፤ ተቃዋሚ የሆነውን አለቅነት ሁሉና ሥልጣንን ሁሉ ኃይልንም ከንቱና ባዶ እስኪያደርጋቸው፤ ሁሉንም ከእግሩ በታች እስኪያደርግ ድረስ ክርስቶስ ሊነግሥ ይገባዋል። ቁርጥ የሆነ የአባቱ ፈቃድ ነውና። (መዝ.

8፡6-109፡1። ኤፌ. 1፡21-22። ቆላ. 2፡15።) ክርስቶስም ከንቱና ባዶ የሚያደርገው የኋለኛው ጠላት ሞትን ነው። (ቁ. 54።) መቼም «ሁሉን ይገዛል» ሲል እግዚአብሔርን እንዳይገዛ የታወቀ ነው። እምላካዊ ዓላማ (ፍጻሜ) እግዚአብሔር ሁሉ በሁሉ ይሆን ዘንድ ነውና በፍጻሜ ዘመን ንጉሡ (ልጁ) መንግሥቱን ለእግዚአብሔር ለአባቱ ያስረከባል ራሱም ለእግዚአብሔር ይገዛል።

ማስገንዘቢያ፡

ሀ/ «ሊነግሥ ይገባዋል።» (ቁ. 25።) «ይገባዋል» የተባለው በምን ምክንያት ነው? ቢሉ፤ መንግሥት እግዚአብሔር ለመሠረሱ የመደበው ሥራ በመሆኑ ነው። (መዝ. 2። ዕብራ. 2፡6-8።) መሠረሱና መድኃኑ ሆኖ ከሚሠራቸው ሥራዎች አንዱ መንግሥት ነው። እግዚአብሔር ክርስቶስን ንጉሥ አድርጎ ሾሞአል፤ እርሱም አለቅነትን ሁሉና ሥልጣንን ሁሉ ኃይልንም፤ ለእግዚአብሔር መንግሥት ጠላት የሚሆነውንም ሁሉ ከንቱና ባዶ እስኪያደርግ ድረስ ሊነግሥ ይገባዋል። መንግሥቲቱ «መንግሥተ ሰማያት ቀርባለችና ንስሐ ገቡ» ብለው መጥምቁ የሐንሰ፤ ጌታም ራሱ፤ ሐዋርያትም የሰበኩዋት መንግሥት ናት። (ማቴ. 3፡2፤ 4፡18-23፤ 10፡7።) ሐዋርያው ጳውሎስም የሰበካት መንግሥት ናት። (የሐዋ. 20፡25።) እኛም የምንጸልይላት መንግሥት ናት። (ማቴ. 6፡10።) የዚህች መንግሥት ንጉሥ ክርስቶስ ነው። (ማቴ. 25፡34-40። ራእ. 11፡15፤ 12፡10።) ክርስቶስ ከሙታን ተነሣ የምንልበት ተጨማሪ ምክንያት ይህ ነው። ክርስቶስ ከሙታን ካልተነሣ ይነግሣል የሚል የእግዚአብሔር አላብና ውሳኔ ሳይፈጸም በቀረ ነበር።

ለ/ «ልጁ ራሱ ደግሞ ሁሉን ላስገዛለት ይገዛል።» በቅዱስ እትናቴዎስ የሃይማኖት ሥርዓት ላይ፡- «የአብና የወልድ የመንፈስ ቅዱስም መለኮት አንዲት ናት። ከብራቸውም የተተካከለ ነው። ግርማቸውም የአንዲት ዘላለማዊነት ናት። በዚህችም ሦስትነት መቅደም መከታተል የለም፤ ከባልንጀራውም የሚበልጥና የሚያንስ የለም፤ እየራሳቸው የተተካከሉ ናቸው። ተብሎ ስለ ተጻፈ አንዳንዶች ሰዎች በክርስቶስ መገዛት ነገር ይቸገራሉ። ሆኖም ይህ መቸገራቸው አስፈላጊ አይደለም። ምሥጢረ ሥላሴ ታላቅ ምሥጢር ነው፤ ጠልቀን ልንገባበትም አንችልም። ሆኖም እዚህ ላይ ስለ ሥላሴ መናገሩ አይደለም። አባት ልጁን የዓለም መድኃኒት ሊሆን እንደ ላከው የተረጋገጠ ነገር ነው። (1 ዮሐ.4፡14) ኢየሱስም «ልኮኛል» ብሎ ደጋግሞ አስታውቆአል። (ዮሐ.5፡36፤ 6፡38-40፤ 11፡42።) ልጅ መሆኑን ሁላችን እናውቃለን። ላኪ ከተላከው፤ አባትም ከልጁ እንደሚበልጥ የማይካድ ነው። ታዲያስ ተላኪው ለላኪ፤ ልጁም ለአባት ቢገዛ መጥፎ ነውን? ሉረ መጥፎ አይደለም የተገባ ነው እንጂ! የእግዚአብሔር ልጅ ተገድዶ ሳይሆን በገዛ ፈቃዱ ለአባቱ ሲገዛ ሕላዊው ምንም እድቀነስም መለኮቱም በፍጹም አይነካም። (ደግሞ በም. 3፡18-23 ላይ የተጻፈውን ማስገንዘቢያ ተመልከቱ።)

ቁ. 29-34። ከቁ. 12 ጀምሮ እስከ ቁ. 19 ድረስ ሐዋርያው ጳውሎስ ክርስቶስ ከሙታን ያልተነሣ እንደሆነ ስለሚከተሉት ፍሬዎች ሲናገር ነበር። ከዚያም ቀጥሎ «ዳሩ ግን ተነሥቶአል!» ብሎ ከመነሣቱ የተነሣ ስለሚከተሉት ፍሬዎች ከቁ. 20 እስከ ቁ. 28 ድረስ በአጭሩ ተናግሮአል። እሁንም ወደ ፊትኛው አላቡ ተመልሱ፤ ትንሣኤ ሙታን ከሌለ ክርስቲያኖች ከሚያደርጉአቸው ነገሮች ብዙዎቹ ከንቱ መሆናቸውን ይገልጣል።

ትንሣኤ ሙታን ከሌለ 1ኛ፡ ስለ ሙታን የሚጠመቁት በምን ምክንያት ነው የሚጠመቁት? ሰው የሚጠመቅበት የወዲያኛውን ሕይወት ተመልክቶ ነው እንጂ በዚህ ሕይወት ጥቅሙን ሁሉ ለማግኘት አያስብም። እንግዲያስ ሙታን ባይነሡና የወዲያኛውም ሕይወት ከሌለ ለምን ይጠመቃሉ? ሉረ ጥምቀት እንኳ የትንሣኤ ሙታን ግለረጃ ነው! 2ኛ፡ ደግሞ፡ ሐዋርያው ክርስቲያኖችም ዘወትር በሚያስፈራ ኑሮ ለምን ይኖራሉ? ጳውሎስ በሐዋርያነቱ ዘመን ሁሉ በችግርና በመከራ እንደ ኖረ እናውቃለን። (2 ቆሮ. 11፡23-28) ክርስቲያኖችም በየጊዜው ስደት ሊነሣ «ቀኑን ሁሉ ይገደሉ ነበር፤ እንደሚታረዱም በጎች ተቆጠሩ» (ሮሜ. 8፡36) ሐዋርያው ደግሞ በቆሮንቶስ ሰዎች ዘለዓለማዊ መዳን ይመካ በነበረው መጠን በዚያ መጠን በትንሣኤ ሙታን እውነተኛነትን እየተመካ ሕይወቱን ዕለት ዕለት ያስረክብ ነበር። (የሐዋ. 20፡24) ትንሣኤ ሙታን ግን ከሌለ ይህ ሁሉ ለምን ድር ነው? በኤፌሶንም እርሱ ስው ሆኖ የምድር አውራ ከሚመስለው ጋር ቢታገል ሙታን የማይነሡ ከሆነ ምን ይጠቅመዋል? ሙታን የማይነሡ ከሆነ ራሳችንን ከዓለም ተድላ ሁሉ ለምን እንከለክላለን? (ም. 9፡27) ሕይወታችን ይህችው ብቻ ናትና ሉረ እንብላና እንጠጣ ደስም ይበለን! (ኢሳ. 22፡13 ሉቃ. 12፡19፡20) ነገር ግን እንደዚህ ከቶ አይደለም። ክርስቶስ ከሙታን ተነሥቶአል፤ ትንሣኤ ሙታንም አለ። የቆሮንቶስ ምእመናን ይጠንቀቁ። መናንደር የተባለ ግሪካዊ የቅኔ ሊቅ ታይስ በሚባለው መጽሐፍ ላይ ጽፎ እንደ ነበር «ከመጥፎ ባልንጀራ ጋር መዛመድ የራስን አመል ያጠፋል»። ትንሣኤ ሙታንን ከሚከዱ ሰዎች ጋር አይዛመዱ፤ የተዛመዱ እንደሆነ ክርስቲያኖዊ አመላሳሳቸው ሳይረከስ አይቀርም። እውነት ያልሆነ ዶክትሪን (ትምህርት) እውነት ወዳልሆነ አመላላስ (ሞራል) ያደርሳል ግለት ነው። ለእዚህ ክስካር መንፈሳቸው በጽድቅ ይገባ፤ ወደ አእምሮአቸውም ይመለሱ። (ሮሜ. 13፡11-14። 1 ተስ. 5፡6-8) የእነዚህ ሰዎች ጥፋት እግዚአብሔርን ባለማወቃቸው ነው። ታላቅነቱንና የማዳኑን ፍጹምነት አላወቁም። (ሮሜ! 1፡20፡21 ማቴ. 22፡29) ምእመናን የተባሉት ከሃዲዎች ሆነው ሲገኙ ምንኛ ያሳፍራል! ጳውሎስ ሊያሳፍራቸው አልወደደም፤ ነገር ግን በእፍረት ወደ እውነት ሊመልሳቸው ሲል ይህን ጊዜ በግልጽ ጽፎአል። (ም. 4፡14፤6፡5)

ግለንዝቢያ።

ሀ/ «ስለ ሙታን የሚጠመቁ» (ቁ. 29) ሐዋርያው በጻፈው በግሪክ ቋንቋ እንዲህ ተጽፎአል፤ ፍቺን ለማወቅ ግን ሰው ሁሉ ተቸግሮአል። «ስለ ሙታን» ወይም «በሙታን ፋንታ» መጠመቅ ምን እንደ ሆነ እናውቅም። አንዳንዶች መምህራን፡- በስደት ወይም በበሽታ በአደጋም ምክንያት ሳይጠመቁ ለሞቱት ክርስቲያኖች ክርስቲያኖዊ ዘመዶቻቸው ይጠመቁ ነበር ይላሉ፤ በ2ኛውም መቶ ዓመት እንዲህ ይደረግ እንደ ነበር እናውቃለን፤ ሆኖም የተደረገው በመናፍቃን መካከል ነው እንጂ በክርስቲያኖች ዘንድ አይደለም። ቅዱስ ጳውሎስስ? እርሱ አንዱ ሰው ስለ ሌላው እንዲጠመቅ የሚፈቅድ ይመስላል? ከቶ አይመስለም! ለእነዚህ ቃላት ሌላ ልዩ ልዩ ፍች ተሰጥቶአል፤ ነገር ግን የሚታመንበት ወይም የሚያጠግብ ፍች የለም። ግዕዙ «ወእመ አክሰስ ከመ ምንትኑ ያጠምቁ እኮኑ ከመ ያሐይው ምውታን» ወእመስኪ ኢይትነስኡ ምውታን ለምንትኑ አንክ ያጠምቁ» ይላል። ይህም («እንዲህ ግን ካልሆነ እንደምን ያጠምቃሉ? ሙታን እንዲነሡ አይደለምን? ሙታን ማካልተነሡ እንግዲያ ለምን ያጠምቃሉ?» ግለት ነው። ይህ የተሻለ ፍች

በሰጥም ግሪኩን አይተረጉምም፤ ከየት ዘንድ እንደ ተገኘም አልታወቀም። ይሁን እንጂ፤ ሰው የሚጠመቀው ትንሣኤ ሙታን እንዳለ ስለሚያምን እንደ ሆነ እርግጥ ነው። (ሮሜ 6፡3፡5) ትንሣኤ ሙታን ግን ከሌለ ጥምቀት ለምን ድር ነው? ቀላውስትም ለምን ያጠምቃሉ።

ለ/ «በኤፌሶን ክአውራ ጋር ክታገልሁ» (ቁ. 32) «አውራ» የተባለው በእርግጥ አውራ ነው ወይስ ሰው ነው? ክርስቲያኖችን ባሳደዱ ጊዜ የሮም መንግሥት ባለ ሥልጣናት ክርስቲያኖችን ትይንት አድርገው በሕዝብ ሁሉ ፊት ከልዩ ልዩ አራዊት ጋር እንዲታገሉ ማድረጋቸው የታወቀ ነገር ቢሆንም ቅዱስ ጳውሎስ እንደዚህ ክአውራዊት ጋር የታገለ አይመስልም። ምክንያቱም፤ 1ኛ፡ ጳውሎስ የሮሜ ዜግነት ነበረው። (የሐዋ. 16፡37፤22፡25-28) በሮማውያንም እስረኞች ዘንድ እንዲህ አጅግ አይደረግም ነበር። 2ኛ፡- ከተደረገ ኖሮ ጳውሎስ በ2 ቆሮ. 11፡23-33 በተጻፈው ዝርዝር ውስጥ በጨመረው ነበር፤ ሉቃስም በሐዋርያት ሥራ ላይ በጻፈው ነበር። የሰው፤ ክአውራ ጋር ሳይሆን አውራ ከሚመስል ሰው ጋር የታገለ ይመስላል። «በኤፌሶን» ስለ ተባለ ብዙዎች ሰዎች በሐዋ. 19፡23-41 ላይ የተጻፈውን ነገር አይተው «አውራው ድሜጥርስ ነው» ይላሉ። ነገር ግን ይህ እውነት ሊሆን አይችልም። ስለምን? ቢሉ፤ ያ ሁከት ገና አልተደረገም ሐዋርያውም ይህን የቆሮንቶስን መልእክት ሲጽፍ በኤፌሶን ተቀምጦአል ሲሰነብትም አስቦአል። (ም. 16፡8) ያ የኤፌሶን ሁከት ግን በተደረገ ጊዜ ጳውሎስ ወዲያውኑ ከከተማው ወጣ። (የሐዋ. 20፡1) ስለዚህ ክአውራ ጋር ሙታገሉ በ2 ቆሮ. 1፡8-11 ላይ የተመለከተው ነገር ይሆን ይሆናል እንላለን።

ቁ. 35-50። በክርስቶስ ትንሣኤ መሠረት ላይ ሐዋርያው ትንሣኤ ሙታን እንዳለ በፍጹም አስረድቶአል። አሁን ግን «ትንሣኤ ሙታን የለም» ከሚሉ ሰዎች አንዱ፡- ይህስ እንዴት ይቻላል? ሥጋቸው በስብሶ ወይም ተቃጥሎ ጠፋ፤ እንግዲያስ እንዴት ይነሣሉ? በምን ላይነት አካል ይመጣሉ? ብሎ ይከራከር ይሆናል፤ ይህንም ሲያደርግ ላነሣሁት ክርክር መልስ መስጠት ያስቸግራል በግለት ጥበቡንና አስተዋይነቱን እንደሚያሳይ ያስብ ይሆናል። ወይም ምናልባት ሌላ ሰው ጥያቄውን ያቀርብ ይሆናል፤ ነገሩ የሚያስቸግር ሆኖ ይታየዋልና። የሆነ ሆኖ፤ ሐዋርያው ሁለቱንም ሞች ይላቸዋል። ስለምን? ቢሉ፤ ነገሩ የሚያስቸግር ወይም የማይቻል ሳይሆን በየዕለቱ የሚደረግና እነርሱ ራሳቸው የሚያምኑበት ነገር ነው! እነርሱም እንደምን? ቢሉ፤ ሐዋርያው ክቁ. 36 ጀምሮ እስከ 41 ድረስ የምንነሣበት አካል ልክ አንደ ዛሬው አካላችን እንዲሆን አስፈላጊ አለመሆኑንና ልዩ ልዩ ዓይነት አካላት መኖራቸውን በዘር ምሳሌ ያስረዳል። እነኚህ የቆሮንቶስ ሰዎች የሚዘሩቱ ዘር አስቀድሞ ይበሰበስ የለምን? ከበሰበሰም በኋላ ተመልሶ ሕያው ይሆን የለምን? እንዴት ይነሣል? ወይስ በምን ዓይነት አካል ይመጣል? የሚዘሩት መቼም ቅንጣት ብቻ ነው። የሚነሣውስ? የሚነሣው ሌላ አካል ነው! የሚነሣው አካል የተዘራው ዘር አካል ነው፤ ሆኖም ልዩ ነው፤ የሚነሣው ያው የተዘራው አይደለም። ያ ቅንጣት በመራት ገብሮ ይበሰብሳል፤ እግዚአብሔር ግን እንደ ወደደ ሁሉን አካልን ይሰጠዋል፤ በዚያም አዲስ አካል ይነሣል። የእህልም አካል ሁሉ አንድ ዓይነት አለመሆኑ ታውቆአል፤ የስንደ አለ፤ የገብስ አለ፤ የማሽላም አለ፤ አካላቸው ልዩ ልዩ ናቸው። በዘርች ዘንድ እንደ ሆነው ሁሉ እንዲሁም በሰው በእንስሳ በወፍ በዓሣም ዘንድ ነው፤ ሥጋ ሥጋቸው ሌላ ሌላ ነው። እንደዚህም ደግሞ ለሰማይ የሚሆን አካል አለ፤ ለዚህችም

ምድር የሚሆን አካል አለ። በሰማይ አካሎች፣ በፀሐይና በወረራ በከብትም መካከል የከብር ልዩነት እንዳለ እንዲሁም በምድራዊ አካልና በሰማያዊ አካል መካከል የከብር ልዩነት አለ። ስለዚህ ብዙ ዓይነት አካሎች እንዳሉ እናያለንና ሰው ከሙታን የሚነሣበት አካል ፈጽሞ እንደ ዛሬው አካል እንዲሆን አስፈላጊ አለመሆኑን እንገነዘባለን።

የሙታን ትንሣኤ ደግሞ እንደ ዘር ነገር ነው። የሰው ሥጋ እንደሚዘራው ዘር ሆኖ በመበሰበሰና በውርደት በድካምም ይቀበራል፤ ባለመበሰበሰና በከብር በኃይልም ይነሣል። የሚቀበረው የቅንጣት ዓይነት አካል ነው፤ የሚነሣው የእህል ዓይነት አካል ነው። የሚቀበረው አካል ለዚህ ለምድራዊ ሕይወት የሚሆን ፍጥረታዊ አካል ነው የሚነሣው ሌላ፤ እርሱም ለመንግሥተ ሰማያት የሚሆን መንፈሳዊ አካል ነው። ምንው? መንፈሳዊ አካል አለ ወይ? ቢሉ፤ አዎን አለ! ፍጥረታዊ አካል እንዳለ ሁሉ እንዲሁም መንፈሳዊ አካል አለ። ይኸውም መጽሐፍ ቅዱስ ከሚለው ጋር የሚስማማ ነው እንጂ የጳውሎስ ቃል ብቻ አይደለም። ነገሩ እንደ አዳምና እንደ ከርስቶስ ነገር ነው። መጽሐፍ እንደሚለው (ዘፍጥ. 2፡7) «አዳም ሕያው ነዋሪ ሆነ።» እርሱም ማለት፤ አዳም ሕይወትን የተቀበለ ፍጥረት ነው። ኋለኛው አዳም ግን፤ እርሱም ከርስቶስ፤ ሕይወትን የሚሰጥ መንፈስ ሆነ አርሱም መንፈሳዊ ሕይወትንም ትንሣኤንም። (ዮሐ. 5፡21-29፤ 11፡25፡26።) ይህን እንጂ ፍጥረታዊው (ሕያው ነዋሪው) ያን ጊዜ እንደ ቀደመ ሁሉ እንዲሁ ዛሬ የሚቀበረው ፍጥረታዊው አካል ይቀድማል፤ ቀጥሎም የምነሣው መንፈሳዊ አካል ይመጣል። አዳም የወጣው (ሥሩ፤ አብነቱ) ከመሬት ነውና (ዘፍጥ. 3፡19) አካሉ መሬታዊ ነው፤ ልጆቹም መሬታውያን ናቸው የመሬታውያንም ልብስ (አካል) ለብሰዋል። ከርስቶስ የመጣው ከሰማያት ነው (ዮሐ. 3፡2፡13፤8፡23) የትንሣኤ አካሉም ሰማያዊ ነው፤ ለእርሱ የሆኑትም ሰማያውያን ናቸው (1 ዮሐ. 3፡2። 2 ቆሮ. 5፡17) መልካቸውም ተለውጦ የሰማያውያን ልብስ (አካል) ይለብላሉ። (ፊልጵ. 3፡21።) አንዳንዶች ለዎች ይህ የአሁኑ አካላችን እንዲነሣ ይመስላቸዋል፤ ነገር ግን ይህ ከቶ ልክ አይደለም። ሐዋርያው ጳውሎስ ይህ ሥጋችን መንግሥተ ሰማያትን ሊወርስ እንደማይችል በግልጽ ተናግሮአል። ይህ ለጊዜው ብቻ የሚሆን የሚበሰብሰም አካላችን ዘላለማዊነትን ከቶ ሊወርስ አይችልም።

ግስገንዘቢያ።

ሀ/ «ፍጥረታዊ አካል ካለ መንፈሳዊ አካል ደግሞ አለ።» (ቁ. 44።) በዚህ ክፍል በሁሉ በኩል ሰው ከሙታን ሊነሣ ባለ አካል ሆኖ እንዲነሣ እናያለን። እራቁቱን የሆነ መንፈስ ብቻ መሆኑ አይደለም፤ ልብስ ይኖረዋል እንጂ። ጳውሎስም በ2 ቆሮ. 5፡1-5 ላይ ይህን ልብስ «ድንኳን» ይለዋል። ይህ ልብስ (አካል) የአሁኑ ዓይነት ሥጋችን እይሆንም፤ ይሁን እንጂ አካል ነው። በዚህ ዓለም ላይ የአዳም ልጆች ነንና የዘር አባታችንን የአዳምን መልክ ለብሰናል፤ ፍጥረታዊም አካል አለን። በዚያ ጊዜ ግን እኛ ለከርስቶስ የሆንን ሁሉ የዘር አባታችንን የከርስቶስን መልክ እንለብላለን፤ መንፈሳዊም አካል ይኖረናል። ስለ አካሉ ዓይነት ግን የተገለጠ ብዙ ነገር የለም። ይህን እንጂ የምንቀበለው አካል የከርስቶስን የትንሣኤ አካሉን ሳይመሳሰል እይቀርም። የከርስቶስ የትንሣኤ አካሉ የጻሮ አካሉን ቢመስልም እንድ አልነበረም። ለዎች ሲያዩ ወዲያውኑ አላወቁትም። (ሉቃ. 24፡15፡16። ዮሐ. 20፡14።) የትንሣኤ አካሉ መንፈሳዊ ሆኖ ገዙፍ በሆነው

በር እልተከለከለም (ዮሐ. 20፡19)፤ ከሰውም ዓይን ይጠፋ ነበር። ይሁንና እውነተኛ አካል ነበረ እንጂ መንፈስ ብቻ አልነበረም። (ሉቃ. 24፡39።) የተገለጠላቸው ኢየሱስ ራሱ ነበር፤ ሌላ አልነበረም፤ በእጆቹና በእግሮቹም የችንካር፤ በጎኑም የጦር ምልክቶች ገና ታይተዋል። (ሉቃ. 24፡38-40። ዮሐ. 20፡27።) ይህ የትንሣኤ አካሉ ደግሞ ወደ ሰማይ ሊያርገና ወደ መንግሥተ ሰማያት ሊገባ ቻለ (ሉቃ. 24፡51። ዮሐ. 1፡9)፤ ኢየሱስም በዚያው አካል ተመልሶ ይመጣል። (ዮሐ. 1፡11።) እርሱ እንደ ሆነው እንዲሁ እኛም እንሆናለን። በተነሣን ጊዜ አካል ይኖረናል፤ አካላችን ግን መንፈሳዊ ይሆናል እንጂ የዛሬ አካል እይሆንም።

ለ/ «ኋለኛው አዳም ... ሁለተኛው ሰው።» (ቁ. 45፡47።) ከርስቶስ «ኋለኛው አዳም» እና «ሁለተኛው ሰው» የተባለው በምን ምክንያት ነው? የሚል ሰው ይኖራል። አዳም የዘር ወይም የትውልድ አባት እንደ ሆነ እንዲሁም ከርስቶስ የዘር ወይም የትውልድ አባት ነው። (ቁ. 21፡22። ሮሜ 5፡12-19።) የሚሞተውን አካላችንን ከፊተኛው ሰው እንዳገኘን እንዲሁም የማይሞተውን ከሁለተኛው ሰው እናንኛለን። ፊተኛው አዳም ሕያው ነፍስ ለሆነ ሁሉ አባት እንደ ሆነ እንዲሁም ኋለኛው አዳም የትንሣኤን አካል ለሚያገኙት ሁሉ አባት ነው። ኋለኛው አዳም የተባለበት ምክንያት ከርሱ በኋላ የሰውን ሁሉ ነገር የሚነካ ስለማይመጣ ነው።

ቁ. 51-58። ሐዋርያው ቀድሞ ምሥጢር የነበረውን በሐዋርያት ዘመን ግን በእግዚአብሔር የተገለጠውን ነገር አሁን ይነገራቸዋል። በግቴ. 24፡31 እና በ1 ተሰ. 4፡13-17 ላይ የተጻፈችው ነገር ነው። ነገሩም ይህ ነው፡- «ከሞት የሚቀር የለም» የተባለው ቃል እውነት አይደለም። ምንው? ቢሉ፤ እኛ ለከርስቶስ የሆንን ለዎች ሁላችንም በሞት እናንቀላፍም። ከርስቶስ ተመልሶ ሲመጣ አንዳዶቻችን ገና በሕይወት እንሆናለን። በዚያን ጊዜ እንሞትም፤ ነገር ግን እንደ ሄኖክና እንደ ኤልያስ ሆነን ወደ ሰማይ እንነጠቃለን። (ዘፍጥ. 5፡24። 2 ነገሥ. 2፡11።) ይሁን እንጂ ይህ አሁን የለበሰው ሥጋ የእግዚአብሔርን መንግሥት ሊወርስ አይችልምና (ቁ. 50) ሁላችን በቅጽበት ዓይን ተለውጠን መንፈሳዊ አካላችንን መልበስ የገድ ያስፈልገናል። በዚያን ጊዜ በከርስቶስ እምነው የሞቱት መንፈሳዊ አካላቸውን እንደ ለበሱት ይነሣሉ፤ ገና በሕይወት ያሉትም ላይሞቱ ወዲያውኑ ይለወጣሉ። ይህም ሊሆን መጨረሻው ጠላት ተሸርአልና (ቁ. 26) እንደ መጽሐፉ ቃል ሁሉ መጨረሻው ድል ተገኘ። (ኢሳ. 25፡8። ሆሴ. 13፡14።) ይህም ቢካነት የተባለው የመዳኖችን ፍጻሜ ነው። (ም. 1፡30። ሮሜ. 8፡23።) አንድ ሰው፡- ነቢዩ ሆሴዕ «መርዝ» ወይም «መውጊያ» ሲል ምን ማለቱ ነው? ቢል፤ ጳውሎስ በቁ. 56 ላይ የነቢዩን ቃል ይተረጎማል። ኃጢአት መርዝ የሞላበት የጊንጥን መንደሬያ መስሎ ሞትን ያስመርዛል። ለኃጢአትም ኃይል የሚሰጥ ሕግ ነው። (ሮሜ. 7፡7-11።) አንደኛው? ቢሉ፤ ሕግ የእግዚአብሔርን ፈቃድና ትእዛዝ አያስታወቅን ያንን ፈቃድና ትእዛዝ ለመፈጸም ኃይል ስለማይሰጠን የሁላችን ፈራጅ በመሆኑ ነው። ነገር ግን በከርስቶስ የኃጢአት ኃይል ከሆነ ከሕግ ስለ ተፈታን (ሮሜ. 7፡6። ገላ. 3፡13። ቆላ. 2፡14) በከርስቶስም የሞት መውጊያ የሆነ ኃጢአት ስለ ተወገደ (ዮሐ. 1፡29) ድል ለእኛ ተሰጥቶአል እንጂ ሞት ዛሬ በእኛ ላይ ድሉን ሊነሣ አይችልም። ሞትንና ሲኤልን እስከናሸንፍ ድረስ ፍጹም የሆነውን ደኅንነት በጌታችን

በኢየሱስ ክርስቶስ በኩል ለሚሰጠን ለእግዚአብሔር ክብር ምስጋና ለዘላለም ይሁን። (ሮሜ. 6:23; 8:37።)

ለአዚህ፡ ትንሣኤ ሙታን ሰላላ፡ ሰውም በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ በሞትና በሲኦል ላይ ድል አግኝቶ ለዘላለም ሰለሚኖር፡ የቆርንቶስ ሰዎች ለጌታ የሚሠሩት ሥራ፡ ለአርሱም የሚጋደሉት ገድል ከጌቱ እንዳይደለ አሁን አውቀዋልና (2 ጢሞ. 2:7:8) በሐሰት ትምህርት (ቁ. 12) ሳይነቃነቁ በጌታ ሥራ የሚትረፈረፉ ይሁኑ።

ግስገንዘቢያ።

ሀ/ ሐዋርያው በዚህ ምዕራፍ ላይ በሰ ትንሣኤው ሕይወት የተናገረውን ቃል እንገንዘብ። ሐዋርያው ከዛሬ ሕይወታችን ይልቅ የወደፊት ሕይወት እንደሚሻል ያረጋግጣል። የዚያ ኑሮ ሕይወት በሁሉም በኩል እንደሚበልጥ እንጂ ከመልካም ነገር እንድንም እንደግያንስ እናምናለን? ብዙዎች ሰዎች ስለዚያ ሕይወት ሲያስቡ ጥላዊ የማይወጡ ነገር ይመስላቸዋል። «እርስ በርሳችን እንተዋወቅም፡ አዚህ ላይ የተደሰትንበት ሁሉ ይቀራል» ብለው ያስባሉና ይፈሩታል። ወደዚያም ለመሄድ አይናፍቁም። (ፊልጵ. 1:23።) እግዚአብሔር ግን ለልጆቹ ያሰበውና ያስናዳው ነገር እንደዚህ አይደለም። የተሻለውን እስናድቶአል እንጂ ያነሰውን ከቶ አይደለም። በዚህ ምዕራፍ ውስጥ፡ በተለይም በመጨረሻው ክፍል ላይ፡ ከሞት እንቅልፍ በኋላ የምናገኘው ሕይወት ከዚህ ከለመድነውና ከወደድነው ሕይወት በክብሩ ከልክ ያለፈ እጅግ በጣም አንደሚበልጥ ተገልጦአል። (ሮሜ 8:18:23። 1 ቆሮ. 2:9።) አዚህ በዚህ ዓለም ላይ የምናገኘውና የምናየው ነገር ሁሉ ሙሉና ፍጹም ሳይሆን በሰማያት ላለው ነገር ምሳሌና ጥላ ብቻ ነውና አዚህ ላይ ያገኘውን ሁሉ አዚያ፡ እውነተኛ ሆኖ፡ በበለጠና በገነነ መጠን እናገኘዋለን። (ቆላ. 2:17። ዕቢ. 8:5፤ 9:23፤ 10:1።) እውነተኛ ደስታና ሕይወት የዚህች ዓለም ሳይሆን የዚያች ነው። በክርስቶስና ለክርስቶስ ለሆኑት ሁሉ የሞት እንቅልፍ ወደ በለጠና ወደ ተሻለ፡ ወደ እውነተኛና ወደ ተትረፈረፈ ሕይወት የሚያደርስ በር ብቻ ነው። ሰው በቤት በር አልፎ ክቤት ጨለማና ወሰን ወጥቶ ወደ ውጭው ብርሃንና ነፃነት እንደሚደርስ አንዲሁም ለክርስቶስ የሆነ ሰው በሞት እንቅልፍ በር አልፎ ወደ ተዘጋጅለት ደስታ ይገባል። (ማቴ. 25:34።) ለዚያም ሰው «ከሁሉም ይልቅ እጅግ የሚሻል ነው።» (ፊልጵ. 1:23።) እንባቢ ሆይ፡ በእርሰዎ ዘንድ እንደምን ይሆን ይሆን? የክርስቶስ ነዎትን?

ለ/ «የጌታ ሥራ።» (ቁ. 58።) የጌታን ሥራ ለሚሠራ ሰው የሚረባ ዋጋ በእውነት አለን? እንዲህ ያለ ሰው በማቴ. 5: 3-12 ላይ የተጻፈውን እየተመለከተ ከወጣትነት ዘመኑ ጀምሮ አስከ ሽምግልናው ድረስ በሚበዙት ሰዎች ዘንድ የተናቀ ሆኖ በችግርና በውርደት ይኖራል። «ምነው፡ ሌላ እንዳች የሚረባ ሥራ ቢይዝ አይሻልምን? ከዚህ ከጌታ ሥራ ምን ያገኛል?» ብሎ ዓለም ይገምተዋል ይመክረውጣል። የጌታን ሥራ የያዘ ሰው በሐዋርያው በኩል የመጣውን የጌታን ቃል ያሰብ፡- «ድካማችሁ በጌታ ከጌቱ እንዳይሆን እውቃችኋል።» አይዘህ፡ ወንድሜ ሆይ! የማይታየውን አንደምናይ አድርገን እንጸናለንና (ዕቢ. 11:27) ድካምህ በጌታ ከጌቱ አይሆንም።

* * *

ምዕራፍ 16።

1፤ ለቅዱሳንም ገንዘብን ስለ ማዋጣት፡ ለገላትያ አብያተ ክርስቲያናት እንደ ደነገግሁት አናንተ ደግሞ አንዲሁ አድርጉ። 2፤ እኔ ስመጣ ይህ የገንዘብ ማዋጣት ያን ጊዜ አንዳይሆን፡ ከአናንተ አያንዳንዱ በየሳምንቱ በፊተኛው ቀን እንደ 3፤ ቀናው መጠን እያስቀረ በቤት ያስቀምጥ። ስመጣም ማናቸውም ቢሆኑ የታመኑ የሚመስሉአችሁ ሰዎች ቸርነታችሁን ወደ ኢየሩሳሌም ያደርሱ ዘንድ ደብዳቤ ሰጥቼ አልካቸዋለሁ። 4፤ እኔ ደግሞ ልሄድ የሚገባኝ ብሆን ከእኔ ጋር አብረው ይሄዳሉ።

5፤ በመቄዶንያም ሳልፍ ወደ እናንተ እመጣለሁ፤ በመቄዶንያ 6፤ አድርጌ አልፋለሁና፤ አናንተም ወደምሄድበት ወደ ማናቸውም ስፍራ በጉዞዬ አንድትረዱኝ ምናልባት በእናንተ 7፤ ዘንድ አቀይ ወይም እከርም ይሆናል። አሁን እግረ መንገዴን ሳልፍ ልገበኛችሁ አልወድምና፤ ጌታ ቢፈቅደው የሆነውን ዘመን በእናንተ ዘንድ ልሰነብት ተስፋ አደርጋለሁና 8፤ በኤፌሶን ግን አስከ በዓለ ጋምሳ ድረስ እሰነብታለሁ። 9፤ ሥራ የሞላበት ትልቅ በር ተከፍቶልኛልና ተቃዋሚዎችም ብዙ ናቸው።

10፤ ጢሞቴዎስም የመጣ እንደ ሆነ በእናንተ ዘንድ ያለ ፍርሃት እንዲኖር ተጠንቀቁ፤ አንደ እኔ ደግሞ የጌታን 11፤ ሥራ ይሠራልና፤ አንግዲህ ማንም አይናቀው። ነገር ግን ከወንድሞቹ ጋር እጠብቀዋለሁና ወደ እኔ ይመጣ ዘንድ በሰላም በጉዞው እርዱት።

12፤ ስለ ወንድማችን ስለ አድሎስ ግን ከወንድሞቹ ጋር ወደ እናንተ ሊሄድ አጅግ አድርጌ ለምኘው ነበር፤ ዛሬም ለመምጣት ከቶ ፈቃድ አልነበረውም፤ ሲመቸው ግን ይመጣል።

13፤14፤ ጌቱ፡ በሃይማኖት ቁመ፡ ጎልምሱ ጠንክሩ። በእናንተ ዘንድ ሁሉ በፍቅር ይሁን። 15፤ ወንድሞች ሆይ፡ የእስጢፋኖስ ቤተ ሰዎች የአካይያ በኩራት እንደ ሆኑ ቅዱሳንንም ለማገልገል ራሳቸውን 16፤ እንደ ሰጡት ታውቃላችሁ፤ እንደ እነርሱ ላሉትና አብሮ ለሚሠራ ለሚደክምም ሁሉ እናንተም አንድትገዙ እለምናችኋለሁ። 17፤ በእስጢፋኖስና በፈርዶናጥስ በአካይቆስም መምጣት ደስ ይለኛል። እናንተ ስለሌላችሁ የጎደለኝን ፈጽመዋልና፤ 18፤ መንፈሴንና መንፈሳችሁን እሳርፈዋልና። እንግዲህ እንደነዚህም ያሉትን አወቁአቸው።

19፤ የእስያ አብያተ ክርስቲያናት ሰላምታ ያቀርቡላችኋል። እቂላና ጵርስቅላ በቤታቸው ካላች ቤተ ክርስቲያን ጋር 20፤ በጌታ እጅግ ሰላምታ ያቀርቡላችኋል። ወንድሞች ሁሉ ሰላምታ ያቀርቡላችኋል። በተቀደሰ እሳም እርስ በርሳችሁ ሰላምታ ተሰጣጡ።

21፤ እኔ ጳውሎስ ይህን ሰላምታ በገዛ እጄ ጽፌአለሁ። 22፤ ጌታን ኢየሱስ ክርስቶስን የማይወድ ቢኖር የተረገመ 23፤ ይሁን። ጌታችን ሆይ፡ ና። የጌታ የኢየሱስ ክርስቶስ ጸጋ ከእናንተ 24፤ ጋር ይሁን። ፍቅሪ በክርስቶስ ኢየሱስ ከሁላችሁ ጋር ነው። አሜን።

” ” ”
” ” ” ” ” ”

6ኛ ክፍል።

(ም. 16) ለተጠየቀው ጥያቄ መልስ።

ለቅዱሳን ገንዘብን ስለ ማዋጣትና ስለ አጽሎስ መምጣት።

ምዕራፍ አሥራ ስድስት።

ሐዋርያው ወደ መልእክቱ ፍጻሜ ደርሶአል፤ ነገር ግን በዚያ የቅርንጥስ ሰዎች በጻፉለት ደብዳቤ ላይ ሁለት ጥያቄዎች ገና ቀርተዋልና መልእክቱን ከመጨረሱ በፊት ለእነዚህ ጥያቄዎች መልስ ይሰጣል። ጥያቄዎቹ 1ኛ፡ ስለ አስተዋጽኦ ገንዘብ! 2ኛ ስለ አጽሎስ መምጣት ናቸው።

ሐዋርያው ጳውሎስ እርሱ ከአቋቋማቸው አብያተ ክርስቲያናት ዘንድ ሁሉ በኢየሩሳሌም ክርስቲያኖች መካከል የነበሩትን ድሆች ለመርዳት ገንዘብ ለማጠራቀም ቅርጦ ነበር። (ሮሜ. 15፡ 25-28) ይህን ያደረገው የኢየሩሳሌም ቅዱሳን ከቀሩት ክርስቲያኖች ይልቅ ድሆች ለላ ነበሩ እንደ ሆነ፤ ወይም እርሱ በአሕዛብና በአይሁድ አብያተ ክርስቲያናት መካከል የነበረውን አንድነት ለመግለጥ ስለ ወደደ እንደ ሆነ አናውቅም፤ ነገር ግን ጳውሎስ ድሆችን ያለብ ዘንድ ሁልጊዜ እንደ ተጋ እናውቃለን። (ገላ. 2፡ 10) አንዳንዶች መምህራን ደግሞ የኢየሩሳሌም ክርስቲያኖች በተለይ ድሆች የሆኑ በእስጢፋኖስ ነገር በተነሣው ስደት ምክንያት ነው ይላሉ። (ዮሐዋ. 8፡ 1) የሆነ ሆኖ ሐዋርያው ራሳቸው ድሆች ከሆኑ ከመቆደንያ ሰዎች እንኳ እየተቀበለ ይህን አገልግሎት ወደ ግብ እንዳደረሰው እናውቃለን። (2 ቆሮ. 8፡ 1-4፤ 9፡ 1፡ 2፡ 11። ዮሐዋ. 24፡ 17) በዚያ በቅርንጥስ ላለ ስለዚህ አስተዋጽኦ አጫውቶአቸው ይሆናል፤ እነርሱም አሁን በጻፉት ደብዳቤ ላይ «ኢየሩሳሌም ቅዱሳን ገንዘብ ስለ ማዋጣት ነገር እንዴት ብናደርግ ይሻላል?» ብለው ጠይቀውት ይሆናል። መጀመሪያው ጥያቄ ይህ ነው።

ሁለተኛው ደግሞ፡ በመልእክቱ እንዳየን ሁሉ በመካከላቸው በተገኘ ክርክርና በቤተ ክርስቲያን ሥርዓት ጊዜ በተደረገው ጥፋት ምክንያት የቅርንጥስ ሰዎች ተቸግረዋልና አጽሎስ ይመጣላቸው ዘንድ የጠየቁ ይመስላል። 9ቁ. 12)።

ቁ. 1-4። ስለ እርዳታ ገንዘብስ፡ ጳውሎስ በገላትያ ለነበሩት አብያተ ክርስቲያናት ዘዴውን ከዚህ በፊት ገልጦ ነበር፤ የቅርንጥስም ሰዎች እንደ እነርሱ ያድርጉ። እሑድ እሑድ ክላምንት ገቢ እያስቀሩ እርሱ እስኪመጣ ድረስ ገንዘባቸውን ለብቻው ያስቀምጡት። ሐዋርያው ሲመጣ በሕዝብ ክርስቲያን የተመረጡት የታመኑ ሰዎች ከእርሱ ዘንድ ወረቀት ተቀብለው የተጠራቀመውን ገንዘብ ወደ ኢየሩሳሌም ያድርሱ። ጳውሎስም ራሱ ምናልባት ወደዚያ ሜዳ በድንገት ቢኖርበት ወረቀት አያስፈልጋቸውም፤ ከእርሱ ጋር ይሄዳሉ እርሱም ይነገርላቸዋል።

ማስገንዘቢያ።

ሀ/ «ለቅዱሳን ገንዘብ ስለ ማዋጣት» (ቁ. 1) «ቅዱሳን» የተባሉት እነማን እንደ ሆኑ ከዚህ በፊት አይተናል። (ም. 1፡ 1-3። ማስገንዘቢያ ሀ) «ቅዱሳን» የተባሉት

በክርስቶስ ያመኑትና ለእርሱ የተለዩት ናቸው። ሐዋርያውም እዚህ ላይ የሚናገረው «ስለ ቅዱስ ጊዮርጊስ» ወይም «ስለ አቡነ ተክለ ሃይማኖት» ምጽዋትን ስለ መስጠት ሳይሆን በኢየሩሳሌም ቤተ ክርስቲያን ለነበሩት ድሆች ክርስቲያኖች የእርዳታን ገንዘብ ስለ ማዋጣት ነው።

ለ/ «ለገላትያ አብያተ ክርስቲያናት» (ቁ. 1) ገላትያ እንደ ቅርንጥስና እንደ ኤፌሶን፤ እንደ ፊልጵስ፤ እንደ ተስሎንቄም ከተማ ሳይሆን አገር ነው። ገላትያ ዛሬ ቱርክ በሚባል አገር ውስጥ ተገኝቶ በዚያ ዘመን በሮማ መንግሥት ውስጥ አንድ ጠቅላይ ግዛት ነበረ። በጠቅላይ ግዛቱ ውስጥ አያሌ አብያተ ክርስቲያናት ትቋቁመዋልና ወደ ገላትያ ሰዎች የተጻፈው መልእክት ወደ አንዲት ቤተ ክርስቲያን ብቻ ሳይጻፍ ወደ አያሌዎች እንደ ተጻፈ በገላ 1፡ 2 ላይ እናያለን። እነዚህ አብያተ ክርስቲያናት የት የት እንደ ነበሩ በእርግጥ ባናውቅም በአንጻሪያ፡ በኢቆንዮን፡ በልስጥራንና በደርቤን ሳይሆኑ አይቀሩም። (ዮሐዋ. 13፡ 14፡ 48-52፤ 14፡ 1፡ 5-7)።

ሐ/ «ከእናንተ እያንዳንዱ» (ቁ. 2) በመቅድሙ ላይ «ስለ ገንዘባችን? ለቤተ ክርስቲያን መስጠት በእውነቱ ይገባናል?» ተብሎ ለተጠየቀው ጥያቄ መልሱ ይኸው ተገኘ 1 ይገባናል። እውነት ነው። ሐዋርያው ጳውሎስ እዚህ ላይ በኢየሩሳሌም ቅዱሳን መካከል ለነበሩት ድሆች ገንዘብ ስለ ማዋጣት ይናገር ነበር። ይሁንና ዛሬ ደግሞ ለቤተ ክርስቲያን ገንዘብ አስፈላጊ እንደ ሆነና ክርስቲያን ሁሉ መስጠት እንደሚገባው አይጠረጠርም። ይኸውም ለባለጠጋዎች ብቻ ሳይሆን «ከእናንተ ለእያንዳንዱ» እንደ ተባለ ልብ እናድርግ!

መ/ «በየሳምንቱ በፊተኛው ቀን» (ቁ. 2) የቀድሞ ክርስቲያኖች እሁድን እንዳከበሩት የሚያመለክት ይህ መጀመሪያ ምልክት ነው። ሐዋርያው ጳውሎስ «በየሳምንቱ በፊተኛው ቀን እስቀርታችሁ አስቀምጡ» በማለት ያ ቀን ለጌታ ልዩ አገልግሎት ተመድቦ እንደ ነበር ያስረዳል። ይህም «የጌታ ቀን» በኢየሱስ መገለጥ ምክንያት ከመጀመሪያ ጀምሮ እንደ ተከበረ በፍጹም ታውቆአል። (ዮሐ. 20፡ 19፡ 26። ዮሐዋ. 20፡ 7። 1 ቆሮ. 16፡ 2። ራእ. 1፡ 10) ከብዙ ዘመን በኋላ የሮማ ጳጳስ ይህን ቀን አጻፍ ቢባል፤ እውነት ነው! ሲያጻፍም ከዚያ በፊት የነበረውን አጻፍ ማለቱ አይደለምን? ነው! እንዳንዶች ሰዎች ግን «ክርስቲያኖች ይህን ቀን ሲያከብሩ ሕግን ያፈርሳሉ» ይላሉ። እንደምን ተብሎ? ዘፍጥ. 2፡ 2፡ 3 እንደዚህም በዘፀአ. 20፡ 8-11 ላይ ሰው ስድስት ቀን ሠርቶ ሲያበቃ ሰባተኛውን እንዲያከብር ታዝዞአል። ታዲያ? ክርስቲያኖች የሚያደርጉት ይኸው አይደለምን? ነው! ሕጉን መቼ አፈረሱ? ሉረ አላፈረሱም! መጽሐፍ ቅዱስ «ስድስት ቀን ከሠራችሁ በኋላ ሰባተኛውን አክብሩ» ይላል እንጂ «ቅዳሜ ዕለት እረፉ» አይልም።

ሠ/ «እንደ ቀናው መጠን» (ቁ. 2) ምን ያህል መስጠት ይገባናል? ለሚለው ጥያቄ መልሱ ይህ ነው። ሰው ሁሉ እንደ ቀናው መጠን ይስጥ። ብዙ የገባለት ሰው በብዙ፤ ጥቂት የገባለትም በጥቂት ይስጥ። እንደ መጠኑ ይሁን ተባለ። (2 ቆሮ. 8፡ 12-14) እግዚአብሔርም በደስታ የሚሰጠውን ይወዳል እንጂ በጋዘን ወይም በቢስነት የተሰጠውን አይቀበልም። (2 ቆሮ. 9፡ 7)። በብሉይ ኪዳን ዘመን

የእግዚአብሔር ወገኖች የሆኑት ክላሥር አንድ ያወጡ ነበር። (ዘፍጥ. 14፡20። ዘሌዋ. 27፡30።) እኛ ዛሬ ከዚህ ሕግ በታች አይደለንም! ይሁንና እግዚአብሔር ክርስቶስን በመስጠት ለእኛ ታላቅ ነገር አድርጎአልና (2 ቆሮ. 9፡15) ከእነርሱ ያነሰውን መስጠት ከቶ አይገባንም። ሕጉ ይኸውልህን! ምን ያህል መስጠት እንደሚገባን ልናውቅ ብንፈልግ፡ «እንደ ቀናው መጠን» ተባለ። የምንሰጠው አንድ ጊዜ ብዙ፤ አንድ ጊዜ ጥቂት ይሆናል። እንደዚህም ደግሞ መቼ መስጠት እንደሚገባን ልናውቅ ብንፈልግ፡ «በየባምንቱ» ተባለ! ማለት በሥርዓት በተወሰነ በተቆጠረም ጊዜ መስጠት ይገባል። ይህም ሕግ «ከእናንተ ለእያንዳንዱ» ነው።

ረ/ «እያስቀረ በቤቱ ያስቀምጥ» (ቁ. 2።) እያንዳንዱ ክርስቲያን የሚሰጠውን ያህል በልቡ ቆርጦ የእግዚአብሔርን ገንዘብ ከራሱ ገንዘብ ለይቶ በቤቱ ቢያስቀምጥና የቤተ ክርስቲያን አገልጋዮች አምሎ ሲሉ ቢያቀርበው ኖር፤ ወይም አስቀምጦት በአንድ በኩል አስፈላጊ መሆኑን ተረድቶ በወንጌል ሥራ ላይ ቢያውለው፤ ለእግዚአብሔር ሥራ ሁሉ የሚሆነው ገንዘብ ከቶ እያንሰም ነበር።

ለ/ «ስመጣ ያደርሱ ዘንድ» (ቁ. 3።) ሐዋርያው ይህን አስተዋጽኦ በምን ያለ ጥንቃቄ እንዳደራጀው እንመልከት። «ገንዘቡ ለእኔ እንደ ሆነ እንዳይባል፤ ስውም ሲያዋጣው በእኔ ተገድዶ ያዋጣው እንዳይመስል፤ እኔ ስመጣ ይህ የገንዘብ ማዋጣት ያን ጊዜ አይሁን» ብሎአል። (ቁ. 2) ቀጥሎም ገንዘቡ ለእርሱ ሳይሰጥ በቤተ ክርስቲያን አባሎች እጅ ብቻ እንዲቀመጥ አደረገ። (ቁ. 2) አሁንም ደግሞ እርሱ ገንዘቡን ሳይወስድ ቸርነታቸውን ወደ ኢየሩሳሌም የሚላደርሱ ሰዎች ምእመናን ራሳቸው እንዲመርጡ ያሳስባቸዋል። እንዲህም ያለ ጥንቃቄ የተገባ ነው። በማኅበር ውስጥ ብጥብጥ የሚፈጥር እንደ ገንዘብ ያለ ነገር የለም። መጠራጠር ገብቶ ወደ መካሰስ ያደርሳል፤ መላ ማኅበርም ይሸበራል። በዚህ በገንዘብ ነገር እንዳንነቀፍ በብርቱ መጠንቀቅ ያስፈልገናል። (2 ቆሮ. 8፡20፡21። ሮሜ. 12፡17።)

ቁ. 5-9። ሐዋርያው ይህን መልእክት ሲጽፍ የነበረው በኤፌሶን ነው። (ቁ. 8።) ወደ ቆሮንቶስ ለመሄድ ቆርጦአል (ም. 4፡18፡19)፤ ነገር ግን አሁን በመቄዶንያ በኩል ሊመጣላቸው አስቦአል። ወደ መቄዶንያ ሄዶ እዚያ የሚገኙትን አብያተ ክርስቲያናት ጎብኝቶ አልፎ ወደ ቆሮንቶስ ይመጣል። በመቄዶንያ «ያልፋል»፤ በቆሮንቶስ ግን «ይቆያል»፤ በዚያን ዘመን በከረምት ወራት መርከቦች አይነሡም ነበርና ምናልባት ደግሞ በእነርሱ ዘንድ ይከርማል፤ መንገዱንም በሚቀጥልበት ጊዜ መርከብ በማገኘት ወይም አስፈላጊውን ዕቃ በማሰናዳት በጉዞው ይረዱታል። አባቱ፤ ጌታ ቢፈቅድ (ያዕ. 4፡13-16)፤ በቆሮንቶስ ለመሰንበት ነው እንጂ አልፎ ለመሄድ አይደለምና አስቀድሞ ወደ መቄዶንያ ሄዶ ወደ እነርሱ ዘንድ ይመጣል። ይህ ግን ለወደፊቱ ነው፤ ለአሁን አይደለም። አሁን ለሥራው ምቹ በር ተከፍቶለታል የሚቃወሙትም ብዙ ናቸው፤ ስለዚህ ዘመቻውን አቋርጦ ሊሄድ አይወድምና እስከ ጳጉጠቆስጤ ቀን ድረስ ገና ጥቂት መቆየት ያስፈልገዋል።

ማስገንዘቢያ።

«ሥራ የሞላበት ትልቅ በር ተከፍቶልኛል ተቃዋሚዎችም ብዙ ናቸው» (ቁ. 9።) ወደ መንፈሳዊ አገልግሎት የሚያደርስ ብዙ ጊዜ «በር» ወይም «ደጅ» ይባላል (የሐዋ.

14፡27። 2 ቆሮ. 2፡12። ቆላ. 4፡3። ራእ. 3፡8።) በኤፌሶን ከተማ ለሐዋርያው ጳውሎስ የተከፈተው ትልቅ በር ነበረ። ወንጌልን ለመስበክ ምቹ ጊዜ ስለ ሆነለት በእስያ ጠቅላይ ግዛት የኖሩት ሁሉ የጌታን ቃል ሰምተዋል። ጌታ ከእርሱ ጋር ይሠራ ነበርና በጳውሎስ እጅ የሚያስገርሙ ተአምራት ይደረጉ ነበር፤ በዚህም ምክንያት የኢየሱስ ስም ተከበረ እጅግም ሰዎች አመኑ። (የሐዋ. 19፡10-20። ማር. 16፡20።) ተቃዋሚዎች ግን ተነሥተዋል፤ ድሚጥርስና ጓደኞቹ ሊያሳድዱት አስበዋል።

ለሚጠባበቅ ለክርስቶስ አገልጋይ እንዲህ ያለ በር አንዳንድ ጊዜ ይከፈታል። ሁሉም ይከናወንለታል ለሥራውም እጅግ ምቹ ጊዜ ይሆናል። ይሁን እንጂ ለዘላለም ነው ብሎ ከቶ እያስብ። በሩ ገና ተከፍቶ ሳለ በብርቱ ይሥራ የሚችለውንም ሁሉ ያድርግ። ምነው? ቢሉ፤ እንደዚህ እንዲሠራ ዲያብሎስ እይፈቅድም። እጅግ ሳይቆይ ሰይጣን ጭፍርቼን ሰብስቦ ይመጣል ሥራውንም ለማቆም ያንም አገልጋይ ለማባረር ይጥራል፤ እንዳንድ ጊዜም በሩ ይዘጋል። አብዛኛውንም ጊዜ እንዲህ ያለ በር ለአጭር ጊዜ ብቻ ይከፈታል። ይሁን እንጂ «ዲያብሎስን ተቃወሙ ከእናንተም ይሸኛል» ተብሎአልና (ያዕ. 4፡7) ሰይጣን እንደዚህ ሲቃወመን ወዲያውኑ ከእርሱ ለመሸሽ ሳናስብ በርትተን እንቃወመው። (ኤፌ. 6፡10-13።)

ቁ. 10፡11። ጢሞቴዎስ ከእርሰጦን ጋር ወደ መቄዶንያ ሄዶአል (የሐዋ. 19፡22) ወደ ቆሮንቶስም እንዲመጣ ታስቦአል። (ም. 4፡17።) የጳውሎስ መልእክት ግን በቀጥታ በባህር መንገድ ስለሚሄድ ቀድሞ ቆሮንቶስን ይገባል። በቆሮንቶስ በጥበባቸውና በኃይላቸው እየተመኑ ጳውሎስን ራሱን የደረሩት ሰዎች አሉ። እንግዲያውስ ጢሞቴዎስ በመካከላቸው ሲገባና ክፍል ክፍላቸውን ለማስማማት ሲሞክር እንደምን ይሆን? እነኚህ ሰዎች እያሳፍሩትም? ሐዋርያው ከዚህ አያሌ ዓመታት በኋላ «ማንም ታናሽነትህን አይናቅ» ብሎ የሚጽፍ ከሆነ (1 ጢሞ. 4፡12) ጢሞቴዎስ አሁንም ገና ወጣት ይሆናል፤ የቆሮንቶስም ሰዎች ሳይንቁት እይቀሩም። ጳውሎስ ግን «ጢሞቴዎስ እንደ እኔ የሐዋርያን ሥራ ይሠራልና ማንም አይናቀው» ይላል። (1 ተሰ. 5፡12፡13።) ክሚመጡቱ ወንድሞች ጋር ይጠባበቁዋልና ሳያሳፍሩት፤ ጳውሎስን ራሱን በኋላ በሚረዱት ዓይነት (ቁ. 6) እየረዱት በጉዞው ያፋጥኑት።

ማስገንዘቢያ።

«ጢሞቴዎስ ያለ ፍርሃት እንዲኖር ተጠንቀቁ» (ቁ. 10።) በጢሞቴዎስ ፊት እንዲህ ያለ አስቸጋሪ ጉዳይ ሲኖር ሐዋርያው እንደ ጢሞቴዎስ ያለውን ዓይነት አፋር ወጣት ስምን ላከ? ቢሉ፤ እንደ ጢሞቴዎስ ያለ ታማኝ ሌላ ባለማግኘቱ ነዋ! (ፊልጵ. 2፡19-23።) ጳውሎስ ወደ ብዙ አገሮች ሄዶ ነበር፤ ብዙዎችን ሰዎች በክርስቶስ እሳምና ብዙ አብያተ ክርስቲያናት (ማህበሮች) ሰብሰቦ ነበር፤ ይሁን እንጂ እንደ እርሱ ሆነው አብረውት የሚሰሩ ብዙ ሰዎች አላገኘም በመጨረሻም ላይ ብቻነቱ እጅግ ተሰማው። (2 ጢሞ. 4፡9-12።) ጢሞቴዎስ ግን ልጅ ለአባቱ እንደሚያስገልግል ከጳውሎስ ጋር ሆኖ ለወንጌል አገልግሎት አልፎ ጳውሎስ ሊታመንበት ቻለ፤ እንደ ቆሮንቶስ ጉዳይ ያለውንም ነገር ስንኳ አደራ ሊሰጠው ፈቀደ።

ዛሬም እንደዚሁ አይደለምን? የራሳቸውን ሳይፈልጉ (ፊልጵ. 2፡21) እንደ ዱሮ ሐዋርያት የሚሠሩ የክርስቶስ አገልጋዮች ስንት ናቸው? እንሰው የለምን? መንፈስ ቅዱስ እንደ ጢሞቴዎስ ያሉትን ዛሬ ምነው ባስነሣን!

ቁ. 12። አጽሎስ ከጳውሎስ ጋር በኤፌሶን ነበረና የቆሮንቶስ ሰዎች በደብዳቤ እቸው ላይ «አጽሎስ ይምጣልን» ብለው እመልክተው ይሆናል። ጳውሎስም ይህን መልእክት ከሚይዙት ከነእስጢፋኖስ ጋር እንዲሄድ በብዙ ሰዎች ነበር። አጽሎስ ግን አሁን ለመሄድ በፍጹም አይመቻችም ብሎ እለመፍቀዱን በቁርጥ አስታውቆአል።

ማስገንዘቢያ።

አጽሎስ እጅግ መልካም ተናጋሪ ነበረና ከጳውሎስ ይልቅ አጽሎስን የወደዱና የተከተሉ ብዙዎች የቆሮንቶስ ሰዎች እንደ ነበሩ እናውቃለን። ይህ ስለ ሆነ፣ ጳውሎስ ገና በኤፌሶን ላለ አጽሎስ ወደ ቆሮንቶስ ቢሄድ ጳውሎስ ምናልባት ቅር በተሰኘና ሊጠይቀው ስንኳ ባልወደደም ነበር። ነገር ግን በዚህ ቁጥር ላይ እንደምናየው ሁሉ ሐዋርያው ቅር መሰኘት ይቅርና ይሄድ ዘንድ እጅግ አድርጎ ለመነው። እንደዚሁም አጽሎስ እንደ ሌላ ሰው ሁሉ ቢሆን ኖሮ «ሰው ሁሉ እኔን ፈልጎአልና ሄጃ ደስታዬን ልይ።» ብሎ ምቹ ጊዜ ያገኘ መስሎት ቀልጥፎ በሄደ ነበር። ዳሩ ግን ምናልባት በዚሁ ምክንያት፣ የቆሮንቶስ ሰዎች ከሐዋርያው ይልቅ እርሱን እንደ ወደዱና ለመከተል እንደ ፈለጉ ስለ ተገነዘቡ፣ ለመሄድ ከቶ አልፈቀደም።

በእነዚህ የክርስቶስ አገልጋዮች መካከል የነበረውን የእርስ በርስ ስምምነትና መተማመን መፈቃቀርም እንገንዘብ። ጳውሎስ አጽሎስን «ወንድማችን» ብሎ ይጠራውና ለመሄድ ይሰምነዋል፤ አጽሎስ ግን ራሱ እንዳይላቅ ይፈራና ለመሄድ ከቶ አይፈቅድም። በቆሮንቶስ ክፍሎች መካከል ይሁን እንጂ በእግዚአብሔር አገልጋዮች መካከል ወደረዘነት በፍጹም የለም። በክርስቲያን ሠራተኞች ሁሉ ዘንድ እንዲህ መሆን ይገባል። (ፈልጽ. 2፥3። ሮሜ. 12፥10።)

ቁ. 13፡14። በእነዚህ ቁጥሮች ላይ ሐዋርያው በመልእክቱ ውስጥ የመከራቸውን ሁሉ በአጭሩ ያሳስባቸዋል። ንቁ! (ም. 15፥34።) ቁሙ! (ም. 15፥1።) ጎልምሱ! (ም. 14፥20።) ወደ ፊትም ስደትና መከራ ቢመጣ ጠንከሩ! ይላቸዋል። በጠቅላላው ደግሞ ፍቅር መሪነቸው ይሁን። ፍቅር የሚያደርገውን ማናቸውንም ነገር እነርሱ ያድርጉት፣ ፍቅር የማያደርገውንም አያድርጉት። (ም. 8፥ 9-13።)

ቁ. 15-18። አሁንም ሐዋርያው የቆሮንቶስን ደብዳቤ ወደ እርሱ ዘንድ ስለደረሰና ተመልሶ የእርሱን መልእክት ወደ ቆሮንቶስ ስለሚያደርስ ስለ እስጢፋኖስና ስለ ቤተ ሰዎቹ ጥቂት ይናገራል። እስጢፋኖስና ቤተ ሰዎቹ በአካይያ ጠቅላይ ግዛት ውስጥ መጀመሪያ በክርስቶስ ያመኑ ቤተ ሰብ ነበሩ። ያመኑት ጳውሎስ አስቀድሞ ወደ ቆሮንቶስ የሄደ ጊዜ ይሆናል። ጳውሎስም ራሱ አጥምቶአቸው ነበር። (የሐዋ. 18፥1-11። 1 ቆሮ. 1፥16።) ይህ ሰው ከፈርዶናጥስና ከአካይቆስ ጋር መጥቶአል፤ ጳውሎስም አጽሎስን «ከወንድሞቹ ጋር» ይሄድ ዘንድ ሰምኖት ነበርና (ቁ. 12) ከእነርሱ ጋር የሚመሰስ ይመስላል። እስጢፋኖስና ቤተ ሰዎቹ፣ ይኸው ደብዳቤ በማመላለስ ዓይነት፣ ምእመናንን ለማገልገል ራሳቸውን ሰጥተው ነበር። ነገር ግን ጥቂት ነገር ለጳውሎስ ያዋየ ይመስላል። የቆሮንቶስ ሰዎች በእውቀታቸውና በነፃነታቸው ተመክተው የእስጢፋኖስን ቃል ለመቀበል አሁን አልፈቀዱም ይሆናል። እስጢፋኖስም ችግሩን ለሐዋርያው አጫውቶ ይሆናል። ስለዚህ አሁን ጳውሎስ «ተገዙላቸው፣ በእውነትም እነማን እንደሆኑ

እውቁ፤ እትናቁአቸው፤ እታዋርዱአቸውም፤ ነገር ግን እንደሚገባ ሁሉ ተቀበሉአቸው የሚሉእችሁንም ስሙ» ብሎ የቆሮንቶስን ሰዎች አደራ ይላቸዋል።

ማስገንዘቢያ።

«በመምጣታቸው ደስ ይለኛል። እናንተ ስለሌላችሁ የጎደለኝን ፈጽመዋልና።» (ቁ. 17።) ሐዋርያው «የጎደለኝን» ሲል ምን ግለቱ ይሆን? ምን ነገር ጎደለበት? «እናንተ ስለሌላችሁ» ይላል። እንግዲህ የጎደለበት እነርሱ ናቸው! ክፍትሩ የተነሣ ሐዋርያው እንደ ታመመ ሆኖአል። (መጋ. 2፥5፤5፥8።) በወንጌል ወልዶአቸው ነበር (ም. 4፥15)። ወደዳቸውም። በምእመናን መካከል ክርክር እንደ ተነሣ በቁርባን ሰዓትም የማይገባውን እንደ ሠሩ ወሬ ሰማግኘት በናፍቆት ላይ ሆኖ ቆይቶአል። መንፈሱም ታወከ። ከቆሮንቶስ ከተማ ሰው አንዲመጣ ማን በሰጠኝ! እያለ ጭንቅ አለው።

አሁንም ሦስት ወንድሞች መጥተዋል። በመምጣታቸው የጎደለውን ፈጽመዋል። መንፈሱንም አሳርፈዋል! እንደ ፈራው ሁሉ አልሆነም። አብዛኛው ነገር በቆሮንቶስ ደህና ነው። እርይ! በመምጣታቸውም እነዚያ ወንድሞች የቆሮንቶስን ሰዎች መንፈስ ደግሞ አሳርፈዋል። እንደምን? ቢሉ፣ ከሐዋርያው ጋር ግንኙነት በማድረግ በእርሱና በቆሮንቶስ ሰዎች መካከል የነበረውን ቅሬታ ለማስወገድ ቻሉ። ለጥያቄአቸውም ሁሉ መልስ አስገኙ።

ግንኙነት ማድረግ ምንኛ መልካም ነገር ነው! እርስ በርስ በመገናኘት ስንት እለመግባባትና ስንት ፍርሃት ይወገዳል! በርቀት በተለያዩ ሰዎች መካከል ስንት ጥርጥር ይገባል! ጥርጥርም ሳይወገድ የቆየ እንደሆነ ስንት ጋዘን ይፈጠራል! ለምሳሌ፣ በሩቅ የተቀመጠው የወንጌል አባት የወለዳቸውን ልጆች የገድ ይናፍቃል ለደገንነታቸውም ይፈራል። (2 ቆሮ. 2፥4፤13። 1 ተሰ. 3፥5።) እርስ በርስ መገናኘት ምንኛ ማለፊያ ነገር ነው! በመገናኘት የሁለቱም መንፈስ እረፍትን ያገኛል። የወንጌል አባቶች ከልጆቻቸው ጋር፣ ቤተ ክርስቲያንም (ማኅበርም) ከቤተ ክርስቲያን (ከማኅበር) ጋር ቢገናኝ እጅግ መልካም ነገር እንደ ሆነ ልብ እናድርግ።

ቁ. 19፡20። መልእክቱ አሁን ተፈጸመ ወደ ሰላምታም ደረሰን። ሐዋርያው በእሴያ ጠቅላይ ግዛት ዋና ከተማ በኤፌሶን ተቀምጦ በጠቅላይ ግዛቱ ያሉትን የሰባት አብያተ ክርስቲያናት ሰላምታ እስቀድሞ ያቀርባል። (ራእ. 1፥4፤11።) ቀጥሎም የረዳቶቹን የአቂላንና የፋርስቅላን በቤታቸውም ያለውን የቤተ ክርስቲያን ሰላምታ ያቀርባል (በመቅደሙ ላይ ተራ ቁጥር 2 ተመልከቱ)፤ ቀጥሎ ደግሞ በኤፌሶን የነበሩትን የምእመናን ሁሉ ሰላምታ ያቀርባል። ሰላምታውን የሚሰጣጡ በተቀደሰ አላላም ነው።

ማስገንዘቢያ።

«በቤታቸው ያለች ቤተ ክርስቲያን።» (ቁ. 19።) ቤተ ክርስቲያን በሰው ቤት ውስጥ ሲገኝ ያስገርም የለም ወይ? ይሁን እንጂ ይህ የጥንት ልማድ ነበር (ሮሜ. 16፥5። ቆላ. 4፥15። ፊልሞ. ቁ. 2።)፤ ሐዋርያትም ተሰማመበት ወድደውታልም። ጸሎት፣ መዝሙር፣ ስብከትም የትም ዘንድ፣ በሰው ቤት ስንኳ፣ ሲደረግ ይችላል አያስቀደምም! ይኸው በሐዋርያት ዘመን ይደረግ እንደ ነበረ አይተናል። «መንፈሳዊ ነገር በደንበኛ ሕንጻ

(ቤተ ክርስቲያን) ውስጥ ብቻ ይሁን» የሚሉ ሰዎች ዛሬ አልጠፉም! አላባቸው ግን ክሐዋርያት አላብና ትምህርት የራቀ ነው።

ቁ. 21-24። አሁንም ፈርማው ይፈረማል። እስከዚህ ድረስ እንደ ተሰመደው ሁሉ አንድ ጸሐፊ ጽፎለታል። (ሮሜ. 16፥22። ቆላ. 4፥18። 2 ተሰ. 3፥17።) አሁን ግን ሐዋርያው ብርቡን አንሥቶ በገዛ እጁ ይፈርማል ፡-ጳውሎስ። የቆሮንቶስ ሰዎች ይህን ፈርማ ላያውቁት አይቀሩም። ደግሞ ጥቂት ይጨምርና «አሜን» እስከ ተባለው ቃል ድረስ ይጽፋል መጀመሪያ፤ የቆሮንቶስ ሰዎች ከተጨቃጨቁበት ነገር ሁሉ ይልቅ ጌታን መውደድ ይበልጣልና ኢየሱስ ክርስቶስን በማይወድ ሰው ላይ እርግግን ይናገራል። ቀጥሎ፤ ትርጓሜው «ጌታ ይመጣል» ወይም ይበልጡን «ጌታችን ሆይ ና» የሚሆነውን በጽርእ ቋንቋ «ማራን አታ» ወይም «ማራነ ታ» የሚለውን በዚያን ዘመን በአብያተ ክርስቲያናት ሁሉ ዘንድ የታወቀውን ቃል በዕብራይስጥ ፈደላት ይጽፋል። ክርስቶስን የማይወድ ቢኖር ጌታችን ሲመጣ ይበቀለዋል ማለት ይሆናል። (2 ተሰ. 1፥8።) ቀጥሎ ደግሞ፤ እርሱ ራሱ የተቀበለውና የሆነው ሁሉ በጸጋ ነውና (ም. 15፥10። 1 ጢሞ. 1፥12-14)፤ ሰውም የሚድንበትና በእምነት ጸንቶ የሚቆምበት በዚያው ጸጋ ብቻ ነውና (ኤፌ. 1፥5፤ 2፥5፤ 8። 2 ጢሞ. 2፥1)፤ እንደ ልማዱ ሁሉ የጌታ የኢየሱስ ክርስቶስን ጸጋ ይመኝላቸዋል። (ም. 1፥3። 2 ቆሮ. 13፥14።) በመልእክቱ ውስጥ ብርቱ የሆኑትን ብዙ ነገሮች ጽፎአል! ይሁን እንጂ መጨረሻው ቃል የፍቅር ነው። በመካከላቸው የበደሉ አሉ፤ እርሱንም የጠሉ አሉ፤ ሐዋርያው ግን አንድም ሳይቀር ሁላቸውንም ወድቶአል! የወደዳቸውም «በክርስቶስ ኢየሱስ» ነው፤ ሁሉም ክእርሱ ነውና!

ማስገንዘቢያ።

«ጌታን ኢየሱስ ክርስቶስን የማይወድ ቢኖር የተረገመ ይሁን» (ቁ. 22።) አንባቢ ሆይ፤ እርስዎ ጌታን ኢየሱስ ክርስቶስን ወድደዋልን? እርሱ ታላቅ ሥራ ሠርቶልዎታል። እኛ የአዳም ልጆች ገና ኃጢአተኞች ሳለን ክርስቶስ ስለ እኛ ሞቶአል። (ሮሜ. 5፥6-8።) እርሱ ወደደን ከኃጢአታችንም በደሙ አጠበን። (ራእ. 1፥5።) አሁንም እርሱ አስቀድሞ ስለ ወደደን እኛ እንወደዋለን። (1 ዮሐ. 4፥19።) ስለ እርሱ ብሎ የሞተውን ክርስቶስን የማይወድ ሰው ክርስቲያን አይደለም። አንባቢ ሆይ፤ እርስዎ ወድደውታልን?

አውነተኛ ክርስቲያን የሆነ ሰው ኃጢአት የማይሠራው በዚህ ምክንያት ነው። «ክርስቶስ ለዘላለም አድናኛልና (ዕብ. 10፥14) ኃጢአት ብሠራ ምን እንዳለሁ?» የሚል ጥያቄ በፍጹም ያለ አገባብ ነው። እውነተኛ ክርስቲያን ኃጢአት ሊሠራ አይፈልግም፤ በድንገት የሰራም እንደሆነ እንደ ቅዱስ ዳዊት ሆኖ ያፍርና ያዝናል። (መዝ. 50።) ክርስቶስ የተቀሠፈበትን መቅሠፍት (ኢሳ. 53፥4-6)፤ ከኃጢአትም ሊያድነን ያፈለሰውን ደም (1 ጴጥ. 1፥18፤ 19) ያየ ሰው ክርስቶስን ይወዳል፤ በሸክሙም ላይ ለመጨመር ጠልቶ ኃጢአትን በፈቃዱ ሁለተኛ አይሠራም። የእግዚአብሔርን ልጅ ረገጦ ያንም የተቀደሰበትን የኪዳኑን ደም እንደ ርኩስ ነገር የቆጠረ ሰው የእግዚአብሔር በቀል ይበቀልበታል። (ዕብ. 10፥29-31።) «ጌታን ኢየሱስ ክርስቶስን የማይወድ ቢኖር የተረገመ ይሁን» ተባለ። አንባቢ ሆይ፤ እርስዎ ክርስቶስን በእውነት ወድደውታልን?

አኑሥቶ ላስጀመረን፤ አስጀምሮ በጸጋው ላስጨረስን ለእግዚአብሔር ክብር ምስጋና ይገባው ለዘላለም። አሜን።